

Montreālas Latviešu
Biedrības
ZIŅOTĀJS

ISSN 0227 - 2423

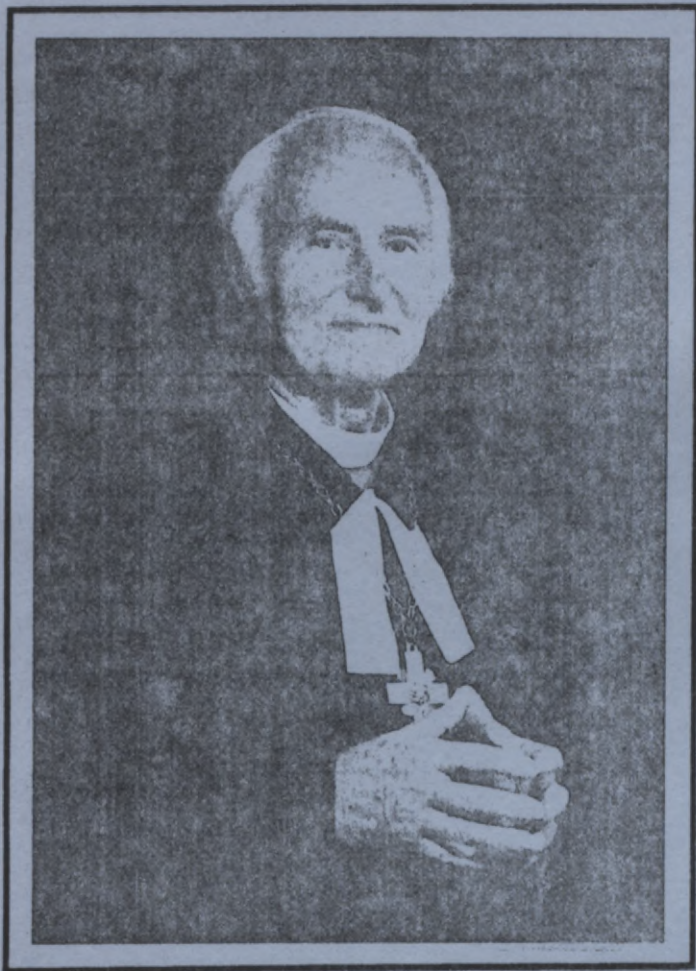
1993. GADA FEBRUĀRIS

MONTREALA, KVEBEKĀ

44. GADA GĀJUMS

Nr. 2. (527.)

TRŪKST VĀRDU

Veltījums Archibīskapam Arnoldam Lūsim mūžībā
aizejot.

Trūkst vārdu man ko pateikties par Tava mūža lielo darbu, kas mirdz kā pērles Tava mūža vainagā. Mums paliek svēts un dārgs šeit Tavu vārdu zelts - gan svētrunās, gan lekcijās, gan dzejā, gan prozā Tavās grāmatās. Mans spēka avots skaistā, mazā grāmatiņā "Dievs mūsu patvērumš". Tava dzeja ir rakstīta ar tādu smalkjūtību, tik ipatnēju izteiksmes veidu, ka grūti atrast citu dzejnieku darbos kaut ko Tev līdzīgu, lai rakstu, grāmatu autori būtu garīdznieki, domātāji, vēsturnieki vai rakstnieki. Tavs izteiksmes veids ir tik ipatnējs, savdabīgs, ņemot lai vai kāda veida cilvēku dzīves aprisēs Dieva lūgšanu un ticību...

Grūti, pat ļoti grūti izteiksmes veidu salīdzināt ar citiem autoriem. Tu aizgāji pa zvaigžņu ceļu ar savu Dieva doto eņģeli, kas katru Kristus kalpu pavada uz mūžību...

Pēc Kristus solījuma sataisīto vietu "Es Jūs ņemšu pie sevis". Sv. Raksti. - Tad, kad es būšu Jums vietu sataisījis un Jūsu Dieva nolikto dienu mērs būs pilns... Skaistā garīgā dziesma, kur viņš pats gatavo mirstīgo cilvēku mūžībai:

Dod, mans Dievs, lai es ikdienas
Varu cēlāks, labāks kļūt -
Un lai stundas nav nevienas,
Sirds kad tumsu, naidu jūt.

Dod, mans Dievs, lai viss ko daru,
Ir ik brīdī darīts tā. -
Ka ar skaidru sirdi varu
Iet, kad sauksi mūžībā.

Mēs, kas Tevi cienījām - ilgojamies dzirdēt Tavus vārdus, Tavu paļaušanos un ticību uz mūžīgā Dieva

spēku, stiprināji mūsu ticību un devi spēku rītdienai - šī divdesmitā gadsimta grēka, ļaunuma pilnajā pasaulē. Tāpat arvien liki neaizmirst savus brāļus dzimtenē un visiem spēkiem censties atvieglot viņu grūtības. Mēs jūtamies kā bāri, kā avis bez gana. Neizdibinājami ir tā Kunga ceļi, un mēs ceram, ticam, ka Tavs lielais iesāktais darbs - baznīcas dzīvē, tā arī nacionālais mūsu tautas labā ar Dieva žēlastību, svētību varēs turpināties un to veiks Tavi līdzgaitnieki.

Dziļā, sirsniņā pateicībā - skumjās

ELZA ALKA

PERSONĪGA PATEICĪBA ARCHIBĪSKAPAM

Katrs latvietis Latvijā vai svešumā palika pateicību parādā Archibīskapam Arnoldam Lūsim par viņa lielo darbu kā Baznīcas, tā sabiedriski nacionālā, tā cilvēcis labā. Mani personīgie ceļi sabiedriskā laukā, ejot paralēli, bieži noveda tuvākā saskarē ar Archibīskapu, kas manu kursu arī bieži iespaidoja.

Arnoldam Lūsim bija trīs lielas rūpes, kas nodarbināja viņa prātu: viena rūpe par savu izklidināto ticīgo ganāmpulku, lai to saturētu kopā un izvestu cauri gaŗiem trimdas gadiem, kuŗiem, likās, nebūs gala. Katram ir jāatzīst, ka A. Lūsis kā augstākais garīgais gans Luterāņu baznīcai, būdams cilvēks ar gaišu viziju, deva katram garīgu stiprinājumu un cerību. Viņam bija liels nopelns eukumēniskā gara uzturēšanā un veicināšanā starp konfesijām. Viņa atkārtotās vizītes pie pāvesta, kas īpaši iepriecināja katoļus, bija kā uzvara kristīgai cilvēcis par sektārisko šaurību. Bet nedaudzus no viņa paša ticības brāļiem tas ļoti kaitināja. Kā triumfāla kulminācija tomēr bija latviešu tautas kristiānisma 800 gadu jubileja ar svinībām Romā, kad Archibīskaps pavadīja pāvestu Sv. Pēteru katedrālē uz svinīgo dievkalpojumu visa diplomātiskā korpusa klātienē. Daudziem acis bija asaras, redzot, kā diplomāti, no dziesmu grāmatiņas lasot, dziedāja latviešu valodā himnu Māras zemes Karalienei. Tā bija pirmā reize latviešu tautas vēsturē, kad Latvijas vārds atskanēja uz pasaules skatuves caur modernās komunikācijas līdzekļiem tik plaši un skaļi.

Otrā viņa rūpe bija par Latviju un latviešu tautu. Viņš bieži, piedalīdamies starptautiskās konferencēs, kļuva kā vienīgais, redzamākais cīnītājs pašā priekšpostenī, nereti piedzīvodams arī pazemojumus un apvainojumus. Bet domājot par Latviju, tas viņam daudz nesāpēja.

Trešā Archibīskapa rūpe, kas visbiežāk izskanēja viņa dziļdomīgajos sprediķos, bija par pašu latviešu cilvēku, lai viņš vairāk spētu saglabāt to morālo spēku, bez kuŗa katra tauta ir pakļauta iziršanai. Jauktās laulības, biežās ģimeņu iziršanas, nošķiršanās no Dieva, viņu visvairāk rūpēja. Varbūt kā labs ģimenes tēvs pats savā priekšzīmīgajā ģimenē guva vislielāko gandarījumu.

Man personīgi ir jāpateicas, ka, laikam, tieši viņa ieteikums bija izšķirošākais, ka sūtnis A. Dinbergs no daudzo kandidātu vidus mani nozīmēja par Goda konsulu Kanadā. Arī man šis postenis nebija viegli nesams, šoreiz gan ar pašu ļaužu uzlikto nastu, bet, domājot kaut par vienīgo tā rezultātā radušos sasniegumu, kāds ir Kristus Dārzs, tas bija vērts.

Kā gala sintēze Archibīskapa dzīvei varētu būt, ka viņa trīs lielās rūpes beigās bija kā viņa sapņi, kas arī piepildījās, kaut arī pašā dzīves noslēgumā. Tā bija paša Dieva gādība, jo viņš šiem sapņiem tik ļoti ticēja.

Vēl pašās pēdējās dienās, kā labam ģimenes tēvam, bija jāsaņem sava dēla Jāņa skaistākā dāvana, uzņemoties sūtņa posteni redzamākajā diplomātiskajā misijā pie Anglijas karalienes.

Personīgi vienmēr ar apbrīnu noraudzījās Archibiskapa otrā dēla Māra, kā labā samarieša, želsirdības darbā, rūpējoties par slimiem un vientuļiem latviešiem.

Vēlēsim, lai šī lielā aizgājēja gara legācija nāk par svētību latviešu tautai, kas pārdzīvo savas atdzimšanas grūtākās dienas.

Lai Mūžīgā Gaisma atmirdz šim lielajam Dieva kalpam!

E. UPENIEKS

+++++

LIELĀS BULTAS DRAUDOS

Aizvadītais gads nekādus lielus pārsteigumus sabiedriskā dzīvē un arī politikā nav devis. Latvijas skolās trūkst siltuma, lai gan malkas būtu diezgan. Spēkrati kustas tikai tiem, kas spēj samaksāt par degvielu ar "zaļajiem". Neskaidrību ienes dzimtenes apmeklētāju sniegtā informācija - dažs stāsta, ka krievu valodu Rīgā tikpat kā nedzird - cits, ka to dzird ik uz soļa un bez tās nemaz nevar iztikt. Vai jaunais gads dos ko jaunu, iepriecinošu?

Nākotne?

Kopš Finka, kas redzēja, ka "ap Rīgu viss gaišs", bet pats savu likteni nespēja saredzēt, arī latviešu trimdinieki mēģinājuši saskatīt nākotni. Vecākie joprojām atceras dažādu nometņu komandantu izteiktos vēlējumus - "nākamgad būsime dzimtenē!" Nekas neiznāca. Arī jaunā republika nav visiem gluži pa prātam. Kāda būs nākotne? Vai prezidenta Buša kavēšanās atzīt Baltijas valsti neatkarību, varbūt, tik neprātīga nebija? Daži saka, ka ilgāk kavējoties un stingrāk demonstrējot par krievu kaŗaspēka izvākšanos, būtu panākts, ka zaldāti izvācas un tad, tikai tad, sekotu atzišana. Nu jau bijušais ASV ārlietu ministrs Īglbergers kādā aptaujā, jautāts, kāpēc ASV vairāk neatbalsta jaunradušās nekrievu valstis, sadusmots teica, ka, vispirms, jādemokratizē Krievija, jo tikai demokrātiska Krievija varētu pasargāt jaunās valstis (arī Baltijas) no lielkrievu uzmācības. Ja demokratizēšanās nenotiktu, tuvākā nākotnē sekotu jauna krievu uzmācšanās...

Nākotne?

Lielākais drauds visai zemes lodei ir sabiezīnāto putekļu "bumba", kas var ietriekties zemē, radīt pelnu aizkaru, samazināt temperatūru un izsaucot jaunu ledus laikmetu, kurā visa dzīvība iznīktu, kā tas noticis ar dinosauriem. Vienīgais mierinājums, ka katastrofālais notikums paredzams pēc miljona gadiem. Cilvēku pašu izraisītie atombumbu draudi esot samazinājušies, sakarā ar Buša-Jeļcina parakstīto līgumu. Bet vai Jeļcins var garantēt parakstīto un vai krievi, kas reti kādu līgumu pildījuši, neskaitāmus laužuši, ir ņemami nopietni? Un kur nu vēl musulmaņu rokās nonākušie atomieroči? Musulmanis, iznīcinājis neticīgos, taču sēstas pie Alla labās rokās debesīs, un fanātiskim, kas tam tic, nav nekāda problēma piespiest detonatoru un uzspert mūs gaisā.

Labāk nebaidīsim sevi ar bučuļiem (ieskaitot neierobežoto ļaužu cilts vairošanos un AIDS epidemiju)

un skatīsimies, ko pasaules noteicēji varētu būt izdomājuši darīt ar mūsu dzimteni.

Daudzi domā, ka aizvadītais gads bijis tāds kā noskaidrošanas gads. Kas ir noticis? Lietuva ir atšķelta no Igaunijas un Latvijas, tāpēc, ka tai nav piemērotu ostu. Rīga, Ventspils, Liepāja un Tallina plānotājiem ir vairāk vajadzīgas, ar Lietuvu varēs kārtoties vēlāk. Pašlaik notiek Krievijas zemes grandiozas izsaimniekošanas plānošana. Ja iedomājamies karti ar milzīgu bultu, kas virzas, atzarojumiem saplūstot Maskavā, uz Latviju un Igauniju, tad saprotam, kāpēc šai jēlvīli un minerāļu plūdos nepieciešamas labas ostas un lidlauki. Baltiešu tautas (tāpat kā visas citas) šai milzīgajā plūsmā ir nenozīmīgas. Milzīgā Krievijas bagātību izlaupišanu, kas vilksies daudzus gadus, neatkarīgās valstiņas traucē. Tām varētu dot kulturēlas autonomijas (kas nedrīkstētu kavēt monetārās intereses). Bez visa tā milzīgajam pasākumam Baltijā trūktu cilvēku, kāpēc pēc šo "nepmaņu" domām, krievu melnstrādnieki būšot nepieciešami, varbūt, savi 20-25 miljoni... Viņu interesēs ir atbalstīt Krieviju, nevis mazās, brīvību alkstošās tautas!

"Latvija ir lauksaimniecības zeme," daudzkārt vēstīts, gan satversmē, gan mūsu valstsvīru runās. Zeme, darba rūķi! No saules līdz saulei, ja vajaga! Bet visā pasaulē redzams, ka aizvien vairāk un vairāk jaunatnes aizplūst no laukiem. Nākotnē rietumu zemēs būs gan lauksaimniecības, gan dārzkopības fabrikas ar nelielu darbinieku skaitu, kas tikai piespiež pogas. Cik apbrīnojami maz latviešu ir tautsaimnieciski izglītoti! Protams, situācijā, kur tautai draud bads, siksaimniecības var paglābt cilvēkus. Bet tas ir tikai īslaicīgs atrisinājums. Būtu labāk, ja latvieši atzītu "Lielās bultas" nenovēršamību un studētu tautsaimniecību, valodas, visu, kas saistīts ar šo iespējamību. Savā laikā ASV Tautas vietnieku nama deputāts Dervinskis teica: "Latvieši, jūs esat intelīgenta, spējīga tauta, bet jūs esat maz! Izmantojiet savas spējas un enerģiju piesaistot sev kā palīgus lielāko tautību grupas, kurām trūkst vadītāju un virzītāju!" Pārdomājot šos vārdus, nāk prātā grieķi, armēņi, indieši un ebrēji. Tagad, kad mums pieejamas rietumu pasaules skolas, kad attālumi vairs nav šķērslis arī mazturīgam, par to ir nopietni jādomā. Labi, ka pirmdivļus šai globālā domāšanā ir spējuši sēt emigrantu bērni un bērnu bērni.

Kā ar Latviju?

Apzinoties draudus gan no rietumiem, gan austrumiem, mums ir nopietni jācinās par mūsu tautu un valsti. Saredzot pasaules realitātes, stiprināsim gribu pastāvēt un uzvarēt - kā tauta, kā vienība, kā savu varoņu cienīgi. Satversimies rokas, kā tas notika pirmajās atdzimšanas dienās pie Brīvības pieminekļa. Nemeklēsim palīgus tur, kur to nav. Demokratijas ir slavenas ar vārdiem. Meklēsim istus, patiesus draugus. Sargāsim mūsu valodu no piesārņojumiem - kā austrumu, tā rietumu. Mūsu jaunatnē rodas jauni spēki, jauni Latvijas vadoņi. Un tā - lai ieejam 1993. gadā ar apņēmību un ticību, kā kādreiz dziesmā teikts - "Lai ar kādi vēji pūš, visi pūtīs pāri!"

KĀRLIS ŅEZBERS

REGISTRĒSIMIES UN - TŪLĪT!

Tā Latvija, uz kuršu mēs esam sūtījuši savas labākās domas, cerības, sauc mūs palīgā. Ieroči nav jālieto, bet tiesības.

Pienācis beidzot laiks ievēlēt Saeimu un radīt valdību, kas darbojas mūsu tautas interesēs. Ejams demokrātiskais ceļš kā vienīgais, lai nomainītu agrāko nomenklatūru. Ir jāievēl vadītāji, kam var uzticēt vadīt tālāk valsti un kas sevi apliecinājuši par godīgiem politiķiem, kam mērķis ir latviska Latvija.

Ēka ir jānojauc un jābūvē uz veciem stingriem pamatiem ar labāko materiālu. Lāpišana nekad neko nav devusi un nedos.

Latviešu likumi un kārtība. Nomainīšana ir pienākusi un klauvē pie katra latvieša durvim. Celies, nevilcinājies, nāc ārā pie mums, patriotiem! Veidosim Latvijas valdību, kas respektē pamattautas tiesības. Taisnība, mēs neesam daudz, bet atcerēsimies tautas sakāmvārdu - Mazs cinitis gāž lielu vezumu.

Ap latviešu tautu atkal sacelti negaisa mākoņi. Mūsu tauta, kas zaudējusi ap pus miljonu cilvēku, ir apvainota cilvēku tiesību pārkāpumos un diskriminācijā. Ilgi mocītais latvietis atkal ir vilkts tiesas priekšā visas pasaules acīs. Absurds seko absurdam. Naidis tiek kurināts pret mūsu tautu, kas ir pelnījusi savu smago ciešanu dēļ zem Maskavas okupācijas visdziļākās simpātijas. Ciešanas ir bijušas nesamērīgi lielas, un tās mēs nekad neaizmirsīsim.

Nelegālie un nevēlamie imigranti, kas bija okupācijas varas rokas puiši, Rīgā dzīvo ērtos 3-5 istabu dzīvokļos, kamēr latvietis padzīts piepelējušās istabās pagrabā. Īpašumus sagrābuši ārzemnieki, galvenokārt, krievi. Okupācijas laikā tie bija priekšnieki, direktori. Viņu rokās ir 95% no Latvijas kapitāla. Zemnieciņš pērk bankrotējušā kolchoza traktorus, viens otru pārsolidami, pusgadu nesapem naudu par nodotiem produktiem utt. **Bet cerības ir un tās mums jāstiprina!** Kāda tautiete, kas izcietusi Sibīriju, mums raksta: "Pārcietām Sibīriju, pēkaņa grūtības, pārcietīsim arī šo laiku, gan Dievs Latvijai un latviešiem palīdzēs." Cits latvietis, kas izcietis 6 gadus Vorkutā, raksta: "Vajaga praktiskas palīdzības, ne naudas. Rietumu latvieši, t. s., palīdzību beļ kolaborantu kabatās, un aizsietām acīm."

Ir būt vai nebūt, un par to jādomā mums visiem. Svētku laikā bija patikami saņemt ziņu no Latvijas, ka dzimtenē ir jau apvienojušās uz Saeimas vēlēšanām 8 nacionālas grupas. Uz tām jāliek cerība, Apliecināsim dzimtenes mīlestību darbos. Iesim parlamentārā ciņā un uzvarēsim!

VOLDEMĀRS ANTIŅŠ

INTERVIJA

AR
KĀDU

MARKUNTU

"Viņš bija izcīnījis uzvaru par sevi.
Viņš mīlēja Lielo Brāli".
(Džodžs Orvels "1984")

Latviešu tautas dēls **Andris Reinieks** (dz. 1944. gada dec.) uzauga okupētajā dzimtenē "visaptverošā internacionālizācijas procesa" jeb mankurtizācijas piesātinātajā gaisotnē. Iedidīts paklausībā un uzticībā

savam saimniekam Maskavā, viņš uzdienēja par Latvijas PSR prokurora pirmo vietnieku. 1991. gada augusta puča dienās Reinieks ietilpa "Rubika komandā", kas aicināja izpildīt "Ārkārtēja stāvokļa komitejas" rīkojumus (skat. K. Gerča atmiņas "Līdzās Alfrēdam Rubikam", 42. lpp.), bet tagad mitinās kaut kur Maskavā.

Rīgas krievu avīzes "SM Segodņa" žurnāliste **Tatjana Kolguškina** ir pratusi sarunāt ar šo bēgli tikšanās Maskavas Manežas laukumā un viņu iztaujāt. Rezultātā ir radusies "eksluzīva intervija", ko "SM Segodņa" publicēja šī gada 11. septembrī. Tai likts virsraksts: **Andris Reinieks: "Es justos laimīgs, ja būtu organizējis augusta notikumus Latvijā" "Izbēgušā" prokurora atziņās republikai.**

Vispirms Reinieks paskaidro, ka viņš nav bēdzis, bet aizbraucis no Latvijas tāpēc, ka bija jāizmanto visas likumīgās iespējas ciņā ar tagadējo republikas režīmu. Viņš sapratis, ka lietas jākārtro Krievijā, un piebilst: "Latvijas liktenis izšķirsies divas stundas pēc tam, kad mēs šeit būsīsim uzvarējuši."

Viņš domā, ka jau, apm., 80% Latvijas iedzīvotāju sirds dziļumos esot pret pašreizējo kārtību. Maskavā Reinieka sabiedrotie esot krievu patriotiskās aprindās, kas aizstāvot Krievija nacionālās intereses un impērijas atdzimšanu, bet viņš esot padcīvēks, kas cīnoties par socismu jebkuņā vietā. Tāpēc par nacionālo jautājumu viņam esot asas diskusijas ar krievu biedriem. Taču nacionālais jautājums atmiršot, kad būs atjaunots socisms. Reinieks deklarē: **"Neatzīstu Latvijas Republiku, kaut arī to atzinušas nez cik pasaules valstu. Man nav vajadzīga tās pilsonība, tāpat kā nav vajadzīga Krievijas pilsonība."**

Viņš tic socisma uzvarai un Padsavienības atjaunošanai. No Rubika viņš nekādus līdzekļus neesot saņēmis, bet viņam Maskavā palīdzot domu biedri. Jautāts par neveiksmīgā puča lietām, Reinieks atbild:

"Atklāti sakot, es būtu gribējis būt puča organizātors. Man ir daudz piedēvēts. Justos laimīgs, ja būtu izdarījis vairāk. Taču visu tik un tā nebūtu varedzējis paredzēt. Un ja augusts atkārtotos, mani tiešām būtu par ko meklēt. **Man tad nebūtu drebējusi roka** daudzos jautājumos."

Savu adresi krievu žurnālistei Andris Reinieks neesot atstājis. Atvadījies ar savu parasto smaidiņu, viņš atkal ienirīs Manežas laukuma raibajā pūlī. Var piebilst, ka Reinieks nav vienīgais latviešu (un vispār baltiešu) mankurts, ko pievākušas "krievu patriotiskās aprindas", lai viņus izmantotu savām murgainajām iecerēm par sabrukušās skrandu impērijas restaurāciju.

Ja mankurtizācijas procesa mērķis bija izdzēst paverdzināto nekrievu tautu vēsturisko atmiņu, nacionālo pašcieņu un jebkādas atbrīvošanās centienus, tad iekšējās izspiedzes un terrora organi centās radīt padļaudis pastāvīgas nevarības, nedrošības un baiļu apziņu. Kādā politiskā satīrā, kas parādījās pagājušā gadā, padomju "supercīvēks" par to saka: "Galvenais, kas mums ir izdevies - uz mūžīgiem laikiem ieperināt mūsu tautā **baiļu**

gēnu. Jūs no tā nekad netiksiet vaļā. Ir iedzimts baiļu gēns."

Un šis "ieperinātais baiļu gēns" vēl otrā neatkarības gadā neļauj cilvēkiem tiesā liecināt par "Omona" noziedzībām Latvijā, neļauj dot konkrētu informāciju par okupācijas režīma asins darbiem attiecīgajai AP komisijai un neļauj atbrīvoties no pārkrievošanas mēsliem, ar ko piegānīta sabiedriskā dzīve, valoda un izglītības sistēma.

Mūsu tautiešiem Latvijā jāsaprot, ka bez **pilsoniskas drosmes** nav iespējams tikt pie pilnvērtīgas dzīves. "Baiļu gēns" tiek kultivēts no bankrotējušo reakcionāru spēku izplatītās proagandas un dezinformācijas. Šodienas Eiropa nav 1940. gada Eiropa, kur dominēja sarkanbrūnā krievu bolševiku un vācu nacistu noziedzīgā sadraudzība. Latviešiem nav jābailojas, bet gan jāceļas aktīvai sabiedriskai un politiskai rosībai, lai nenotiek tā, kā teikts kādā Ulža Berziņa vārsnā"

Bet dažs līdz pēdējam kā vinda lokās
Ar spaini rokās, kamēr nomirst mokās.

Uz "momenta" pavēlīgo prasību izpratni aicina
mankurtisma demontieris

Dr. ULAFS JĀŅSONS

CILVĒKU TIESĪBU NEDĒĻA ASV

Sekojojot gadskārtējai tradīcijai, prezidents Bušs ievadīja Cilvēka tiesību nedēļu ASV, pasludinot desmito decembris par cilvēku tiesību dienu. Proklamācijas tekstā prezidents aizrāda, ka cilvēku tiesību lietās bijis vērojams liels progress, taču atlicis arī vēl daudz darāmā, lai veicinātu miermilīgus konfliktu risinājumus un panāktu, ka visu valstu valdības rīkojas saskaņā ar starptautiskajiem cilvēka tiesību noteikumiem. Nekādi saimnieciskie vai politiskie apstākļi neattaisno šo noteikumu pārkāpšanu.

10. decembris vienlaikus ir arī ANO universālo cilvēku tiesību 44. gadadiena, kuŗu trimdas baltieši savu tēvzemju nebrīvības laikā ik gadu atzīmējuši ar demonstrāciju pie ANO mītnes Ņujorkā.

Amerikāņu cilvēka tiesību organizācija "Human Rights Watch" jeb "Cilvēka Tiesību Sardze" griezusies pie jaunievēlētā prezidenta Klintonā ar lūgumu ievirzīt cilvēka tiesības par vienu no svarīgākajiem ārpolitikas rūpju bērniem. Klintons jau agrāk minējis, ka, tiešām, pievērsīs cilvēka tiesībām lielāku uzmanību nekā viņa priekštecis.

DZĪVES VIRPULĪ

Jeļcina augstākais sniegums, bet, kad viņš
zemē no tanka, tas izputēja.

-Vladimirs Bukovskis, disidents

Krokodils nav beigts un neviens nezina kā tikt galā

Latvijas bankas prezidents E. Repše saņēmis
mēnešalgu. Zinātāji apgalvo, ka pēc piecpadsmit
dienām tačka būšot tukša.

/ Turpinājums sekos /

"Cilvēku Tiesību Sardze" arī laidusi klajā savu gadskārtējo ziņojumu. Tajā prezidenta Buša valdībai pārņemts uzskats, ka tautas ievēlētas valdības it kā atturētos no cilvēku tiesību pārkāpumiem. Šāds uzskats nodēvēts par "seku demokrātijas izpratni, kas ļāvusi pie varas nākt ievēlētiem tiranniem, kuŗi kurina naidu, neiecietību un šaursirdīgu nacionalismu." Tālāk uzsvērts, ka arī daudzi kādreizējie disidenti un cilvēku tiesību aizstāvji, līdz ko ieņēmuši posteņus jaunajās valdībās, aizmirst pieturēties pie Helsinku nolīguma cilvēka tiesību izpratnes. Starp 70 aplūkotajām valstīm minētas arī Igaunija un Latvija, kur pēc "Cilvēka Tiesību Sardzes" uztveres tiek darīts pāri lielai daļai krieviski runājošo iedzīvotāju.

Pa tam Hārvardas Publikas Veselības Skola Bostonā, ASV, sapēmusi 20 miljonu dolāru piešķirumu no kāda Šveices labdarības fonda, lai pētītu cilvēku tiesību jautājumu mijiedarbību ar cilvēka veselības stāvokli un dažādām slimībām. Minētā skola uzcelš īpašu pētniecības centru, lai dokumentētu notikumus, kas var izraisīt slimības vai nodrošināt veselību, jo atzist, ka bioloģiski procesi nav vienīgie slimību cēloņi. Īsi sakot, tiks pētīta cilvēku tiesību apspiešanas ietekme uz tautas veselību dažādos kritiskos apstākļos, kā, piemēram, kaŗa laikā vai diktatūras režīmā, kad kādai iedzīvotāju grupai nav pieejama izglītība, taisnīgs tiesas process, utt. Liekas, ka isti auglīgs pētījumu lauks varētu būt izsūtīto un represēto baltiešu likteņi. Varbūt derētu pievērst īpašu vērību attiecīgās dokumentācijas sakopšanai un pārtulkošanai labā angļu valodā, lai to varētu savlaicīgi iesniegt jaunajam pētniecības centram, kuŗā darbosies kādi divi simti zinātnieku un pētnieku saziņā ar cilvēku tiesību organizācijām visā pasaulē.

BIRUTA SŪRMANE

GRĀMATAS un ŽURNĀLI:

"LATVIJA KĀŠKRUSTA VARĀ"

Laikā, kad vēsturnieki un demogrāfi pēta cēloņus un norises, kas noveda mūsu tautu gandrīz līdz minoritātei savā dzimtajā zemē, der ieskatīties Dr. Haralds Biezā jaunākā grāmatā - "Latvija kāškrusta varā." Erūditais vēsturnieks un teologs - vairāku rietumzemju augstskolu profesors - ir izmantojis Vācijas un ASV archivu dokumentus, dodot viņam iespēju "no faktiem un vēsturiskās patiesības attīrīt viltojumus, izskaistinājumus un selektīvos noklusējumus", kas pārādījušies latviešu trimdas grāmatās un periodikā.

Gan tiesiskā, gan arī nacionāli-morālā izvērtējumā profesora Biezā 534 lappušu grāmata ir smaga apsūdzība latviešu "politiskajiem virsniekiem", dažiem civilistiem un pārkoņkrustiešiem, kuŗi savos iesniegumos vāciešiem nodēvējušies par "latviešu nacionālsociālistiem" un jau 1936. gadā meklējuši Vācijas ieroču atbalstu Latvijas valdības gāšanai. Deviņās dienas pēc Hitlera 1941. g. 16. jūlija lēmuma par "Baltijas nomaļvalstīņu" pēckaŗa kolonizēšanu, pārkoņkrustnieku vadonis steidzies uz Berlīni, kur Himlera štābā piedāvājis Lielvācijai 2 latviešu divīzijas, plus vēl mobilizēt 1919.-1921. g. dzimušos - kritušo atvietošanai! Taču Hitlers latviešu nacistu saujīpas piesolīto 100.000 tautiešu upuri uz "jaunās Eiropas" sāta tomēr noraidījis - Latvijas ģenerālapgabals esot atbrīvots ar vācu asinīm, palikšot kā kaŗa laupījums un ieročus frontē nest esot cienīgi tikai vācieši. Latviešiem visžēlīgi atļaušot strādāt municijas fabrikās un tamlīdzīgos darbos, tāpat organizēt palīgpolīcistu-iznīcinātāju vienības

iekaŗoto apgabalu attīrīšanai no "nevēlamiem elementiem". Latvieši arī varēšot rūpēties par ziemeļfrontes apgādi ar pārtiku.

Pēc Staļingradas fiasko Hitlers tomēr bijis spiests piekrist leģiona veidošanai, un, vēlāk, pat totālai mobilizācijai, kuŗa noslēgusies ar 14-17 gadu vecu skolnieku iesaukšanu gaisa spēku izpalīgos vēl tad, kad "politiskie virsnieki" jau bēguši uz Vāciju. Iesaukto latviešu kopskaits bijis ap 165.000, un, kopā ar bēgļiem, cietumos, darba un koncentrācijas nometnēs ievietotiem, Latvija vācu okupācijas laikā esot zaudējusi turpat trešdaļu miliona cilvēku - lielmties virus, jaunēkļus un inteligenci. Tas bijis lielākais dzīvā spēka zaudējums latviešu tautas vēsturē, secina Dr. Biezais. Ak, prātīgie lietuvji!

Lai aizpildītu mobilizāciju radītos tukšumus, 1943./44. g. ar pašpārvaldes ziņu un piekrišanu Latvijā, spaidu kārtā, tikuši nometināti 180.000 krievu "bēgļi" - lielmties sievietes, pusaudži un bērni no Pleskavas apgabala. Tie domāti tautas sajuksšanai un arī kā nākotnes kalpi vācu kolonistiem. Tiktālu profesora Biezā secinājumi.

Pēckaŗa gados Latvijā ir bijis milzīgs jaunu viriešu trūkums, un, lai glābtu tautu no iznīcības, latviešu sievietēm nācies spert izmisuma soli - precēt krievu jaunēkļus. Rezultāts: cilvēku ar krievu uzvārdiem tagad Latvijā esot vesels miljons, radot valdībai galvassāpes pilsonības likuma pieņemšanā. Tā, piem., Valmieras avīzē "Liesma" bija ievietota Gunāra Sližikova vēstule: "Manu tēvu 15 gadu vecumā deportēja, un latviešu valdība (domātapašpārvalde?) vācu laikā viņu nometināja šeit, lai strādātu viņiem.. Vai tagad mani ar bērniem citi latvieši dzīs atpakaļ uz Krieviju?"

Otra vēstule avīzei: "Neiet mums šoziem viegli, bet mēs noteikti izturēsim - nav jau Sibīrijas aukstums. Pats galvenais: nu reiz, pēc 50 gadiem, atkal esam brīvi no visnepanesamākā - brīvi no bailēm! No bailēm, ka mūsu sapņus par neatkarīgu valsti neizgaisinās Čekas vai Gestāpo pagrabos, Sibīrijā vai Salaspilī. Latvijai jābūt!" Vēstuli parakstījusi Anita Sližikova, dzim. Krūmiņa - laikam jau, iepriekšējā rakstītāja māte. Divu lielvaru upuru samudžinātie likteņi!

Par krievu ģimeņu iepludināšanu vācu laika Latvijā šai pusē ir valdījis divains klusums. Patiesībai tiktu pakalpots, ja šo jautājumu, kuŗš tagad kļuvis aktuāls pilsonības lietu dēļ, izgaismotu pulkvedis Silgailis, kuŗš bija pašpārvaldes direktors, un vēlāk arī, t. s., "Potsdamas valdības" viceprezidents. Jeb, varbūt, arī šo 180.000 krievu nometināšana Latvijā pieskaitāma pie Dr. Biezā pieminētiem "noklusējumiem"?

Grāmatas ievadā autors sakā, ka darba tapšanas gaitā viņš sapēmis arī labu skaitu draudu vēstuļu. Zīmīgi un bezgala patiesi ir šīs grāmatas nobeiguma vārdi, ka visi mūsu sapņi ir saistīti ar vizionāro nākotnes Latviju. Bet tā nāks tikai tad, ja mums būs bijusi drosme ieskatīties savas tautas neviltotā vēsturē un spēka atzīt, ka brīvību tautai nekad nenes svešinieki.

Profesora Haralds Biezā vārdiem gribētos pievienot prezidenta Kārļa Ulmaņa teiktos, sakarā ar Alfrēda Valdmaņa vācisko orientāciju un ziņojumu sniegšanu sūtnim Kocem: "Kaŗš būs, varbūt mūs uz laiku pat okupēs, bet šo kaŗu neuzvarēs Vācija, bet gan amerikāņi un angļi. Mums dārga ir katra latvieša dzīvība. Mēs kaŗot nedrīkstam, kur nu vēl svešos kaŗa pulkos!"

ARVĪDS ZAĶIS

Minētais visu latviešu žurnāls ir nerimtīgā **Jaunā Gaita**, kuŗas 189. laidieni ap šo laiku būs sapēmuši abonenti visā pasaulē. Apzīmējums "visu latviešu" neliekas pārspilēts, jo žurnāla vadlinijās norādīts, ka "Atzidama demokrātiskās valstis valdošos preses brīvības principus, **Jaunā Gaita** sekmē dažādu uzskatu publicēšanu, arī ja tie neatbilst redakcijas viedoklim." Īsi sakot, JG ir rakstu krājums latviešu kultūrai un brīvai domai.

189. **Jaunās Gaitas** numurs iesākas skumīgi, ar piemiņas vārdiem citā saulē aizgājušajiem JG dzejniekiem Ivaram Ivaskam, Irmai Bērziņai, Visvaldim Reimanim un Ontonom Zvidram. Taču nākošās lappuses atkal cerīgas un daudzsološas, ar divu Latvijas jauniešu dzejas debiju šajā žurnālā. Tie ir Māris Cinitis, kuŗš saredz sevi pārdrošo Ikaru, un Anrijs Punka, kuŗš apdzejo Kurzemi un novembra vējus.

Dailprozas nodaļā Gunara Bekmana isstāsts par amerikāņu žurnālista piedzīvojumu Rīgā vienu gadu pēc Latvijas neatkarības atgūšanas. Bekmanam šis, ja nemaldos, kāds trešais stāsts JG slejās, un tikpat intriģējošs kā iepriekšējie.

189. numura smagumpunktu neapšaubāmi veido Raimonda Staprāna luga "Briedis-Peterss" ar autora komentāriem par vēsturiskajiem protagonistiem. Kā jau zinām no gleznotāja/drāmaturga Staprāna iepriekšējam lugām, viņam patīk no sava leņķa izgaismot tematus, par kuŗiem latviešu sabiedriskā doma nav vienisprātis. Lūdzu - variet piekrist vai ne, tikai neesiet vienaldzīgi.

Lugas tematam piederīgs ir sekojošais Latvijas vēstures institūta paziņojums par čekas prāvu (1940. - 1990.) indeksa izgatavošanu.

Kā atsvars Staprāna lugas nopietnībai seko Čikāgas Piciešu virsaiša Alberta Legzdiņa pačalojums ar daudz bilžu par Piciešu gaitām Latvijā, 1991. gada vasarā, tā ap zemeņu laiku...

Šajā JG numurā uz izlaistās kārtējās Mūzikas nodaļas rēķina izpletusies Grāmatu apskata nodaļa. Tajā Juris Silenieks, Indulis Kažociņš, Māra Celle un Gundars Pļavkalns iztirzā Andreja Irbes dzejas izlasi, Ausekļa Zaļinska sakārtotās Otrā pasaules kara latviešu gūstekņu atmiņas, Melanijas Vanagas "Veļupes krastā" un Anšlāva Egliša "Esejas par rakstniekiem un grāmatām".

Vēl seko isas ziņas par gleznotāju Eduardu Dzeni, kuŗa gleznas "Sarkanais zirgs" melnbaltā reprodukcijā grezno žurnāla ievadlapu.

Žurnālam ir glīts tehniskais iekārtojums, labi salasāmi teksti, ērts formāts. To var parocīgi lasīt gan mājas omulībā, gan ceļojot pārpildītā satiksmes līdzeklī, pie tam nebadot līdzbraucējiem acis.

JG atbildīgais redaktors Laimonis Zandbergs kopā ar nodaļu redaktoriem un visu plašo līdzstrādnieku saimi godīgi pelnījis, ka tam, tāpat kā ventīņu apsveicējs Piciešiem "milīg uzklupe uz plec" un pateicas par ilggadīgu pašizlīdzīgu darbu. Visietekmīgāk "uzklopet", protams, var, žurnālu abonējot sev vai radiem un draugiem visā pasaulē. Jūsu pasūtījumus gaida JG pārstāvji Anglijā, Austrālijā un Zviedrijā, vai arī JG saimniecības daļas vadītāja I. Bulmane, 23 Markland Dr., Etobicoke, Ont., Canada M9C 1M8, tār. 416-621-0898.

BIRUTA SŪRMANE

DZEJNIECE ELZA ŅEZBERE

Erika Raistera Piemiņas Fonda laureāte

Trīsdesmitajos gados Elzas Ņezberes romantiskā lirika ievērojami iedvesmoja mūsu vadošos skaņražus. Viņas poēmu "Vēstules Pēram Gintam" vienā laikā komponē mūsu Trīs Lielie Jāņi - Ņepītis, Mediņš un Norvilis, bet pārējie komponisti pienesuši 160 dziesmas, izvirzot Elzu kā visvairāk komponēto latviešu dzejnieci. Viņai izdoti desmit dzejoļu krājumi. No Rīgas ziņo, ka tur top viņas misijas vainagojuma izlases izdevums par bagātināto latviešu romantisko liriku un dziesmu pūru.

ZEME UN TAUTA

Vēl pirms Ziemsvētkiem un gadu mijas lasītājus sasniedza jaunais žurnāla **Zeme un tauta** 36. numurs. - Tani turpat 70 lappuses, patikams izskatā - dzeltenas krāsas vākos, kuŗas jau kopš gadiem rotā trīs zelta vārpas, kas skatās tālumā. Tajā pāri par 30 dažāda satura raksti, gan svešatnes, gan dzimtenes autoru sacerēti. Visi ar vienotības domu, ko darīt, kā darīt, lai palīdzētu dzimtenei likvidēt sekas, kas kavē tai veidoties par stipru, daiļu un spēcīgu, pēc nejdzīgās kolchozu sistēmas ieviešanas mūsu zemē. Ir vairāki raksti par zemes auglību apstrādāšanu, sēšanu, kopšanu un pļaušanu. Vislabāk vienotības domu zemes kopējiem un zemi izsaka prof. Dr. J. Labsvirs savā rakstā "Kurp ejam?", nobeidzot to ar vārdiem: "Zemnieki ir bijuši un būs latviešu tautas pamats. Agronomi ir bijuši un būs ceļa rādītāji, atjaunojot Latviju nacionālu, daiļu un spēcīgu." Balstoties uz šādiem saturā izteiktiem vārdiem, cienijamais profesors teica arī runu 1992. gada septembrī Zemnieku dienā, Gaŗezerā. Man vēl pie šī gribās uzsvērt, ka latviešu zemniekam jau no senām dienām ir bijusi svarīga sava zeme, kur atsperties, kur savu kāju likt, jo zeme nevienu nav pievilusi, tāpat kā valoda, jo nebūs tauta bez valodas. Gribu uzsvērt, ka raksti žurnālā ir ar vislielāko dažādību,

savs sakāmais: kad velna laistie cilvēki nošāva viņu māti, kāds labs cilvēks savāca maziņos, aiznesa mājās un izaudzēja. Nē, visus gan nevajadzētu likvidēt, labos cilvēkus vajadzētu pasargāt. Tā radās doma, sūtīt pie Dieva ciruli, lai tas parunā, varbūt varētu dažus paglābt no jaunās slimības.

Cirulis atrada Dievu noskumušu. Dievs bija atgriezies no pastaigas pa zemi. Daudz kas bija mainījies. Mainījies uz jauno. Cilvēki, kā parasts, dzīvoja naidā viens ar otru, bet viņi bija sākuši aizsprostot Dieva laistās upes. Daudz skaistuma tika atņemts upēm, daudz posta nodarīts apkārtējai dabai. Cilvēki priecājas, ka atņēmuši upei spēku. Tagad ar šo spēku var ražot visādus mēslus, ko samest ezeros, samest gravās un jūrās. Viss smird, visur lūžņi. Skaistā zeme kļūst ik dienas jo bēdīgāka un netīrāka.

Cirulis pastāsta Dievam, kādēļ nācis.

"Vai tiešām starp Velna cilvēkiem ir arī kāds labs?" brinījās Dievs.

Kad cirulis izstāstīja, ko putni un zvēri par labiem cilvēkiem teikuši, Dievs palika domīgs. Varētu jau pamēģināt, prātoja Dievs. Tad gan jums pašiem jāizrauga tie, kuņģus jūs par labiem turat. Lai tā Velna slimība arī viņus nepaņemtu, apzīmējiet viņus.

"Kā?"

"Liekiet, lai viņu acis mirdz labestība. Velnam tādi ļaudis nepatīk. Velns no tiem bēg."

"To jau varētu!" izsaucās Cirulis un jautri atgriezās virs zemes. Pastāstījis putniem un zvēriem Dieva padomu, viņš jautri, Dievam par godu, nodziedāja skaistu dziesmu.

Zvēri un putni sāka meklēt un atzīmēt savus Dieva cilvēkus. Šie cilvēki jau to nezināja, ka Velns savu varu pār viņiem zaudējis, viņi turpināja savu dzīvi, kā līdz šim. Tikai pret dabu un dzīvniekiem šie cilvēki juta arvien lielāku milestību. Savus apzīmētos cilvēkus zvēri un putni pazina, viņi labprāt draudzējās un meklēja pie viņiem palīdzību, ja to vajadzēja. Šie cilvēki bija pirmie, kas pamanīja lielo postu, ko Velns gribēja zemei radīt. Viņi nolēma runāt ar Dievu, prasīt Dievam padomu. Bet kā? To nezināja neviens no viņiem, līdz šim tas nebija vajadzīgs.

Tā Kunga vagari, kam cilvēks kalpoja, visu pateica, kas darāms. Nekur padoms nebija jāmeklē. Vienīgi tagad bija savādāk. Viņi vairs nebija tā Kunga kalpi, to viņiem pateica Cirulis, viņi bija Dieva cilvēki un tagad gribēja runāt ar Dievu. Bet kur tad tādu Dievu sastapt, kur viņš mīt, to cilvēks nezināja. Vispirms tie jautāja Cirulim, šim Dieva putnam: Kur ir Dievs?

"Dievs ir visur, kur viņu meklē." Un prom bija šis jautrais dziedātājs.

Bet kur tad lai sāk viņu meklēt? Nezināja cilvēks. Te vāvere nesa riekstu. "Kur lai sāk Dievu meklēt?" Cilvēks, apturējis vāveri, jautā. "Dievu meklēt! Dievs vienmēr ir Māras baznīcā." Un prom bija šis čaklais zvēriņš. Atkal nekā. Bet kur tad tāda Māras baznīca ir, kam to lai uzprasa?

Gadījās, ka bite nosēdas uz zieda, kas atradās cilvēka rokā. "Varbūt, ka tu zini, kur tāda Māras baznīca ir?" Cilvēks gan necerēja, ka nieka bite spēs atbildēt dot. "Tu jau atrodi Māras baznīcā. Kā tu vari tik dumji jautāt?"

Cilvēks galīgi neko nesaprata. Visu laiku viņa vagari sludināja: Ka pie tā Kunga troņa varēs nākt tikai tie, kas

viņa gribu ir godam pildījuši. Un tronis ir kautkur, kur var nokļūt tikai ar vagara ziņu. Un tagad tā bite...

Cilvēks apsēdās uz akmens un domāja, bet nekā nevarēja izdomāt. Pa ceļu kliboja zirgs. Laikam, savainojis kāju, jāapskata. Domāja cilvēks. Cilvēks apturēja zirgu, apskatīja klibo kāju un atrada asu skabargu aiz naga. Kā tas gadījās? "Saimnieks mani sāka nejauki sist. Izrāvos un bēgu. Lēcu pāri sētai un gadījās. Nezinu, kā lai tev pateicu. Man grūti bija klibot un nezinu, kur lai kliboju."

"Paliec vien tepat, sadziedē kāju un atpūties." Tas zirgam ļoti patika. "Kā lai tev pateicos?"

"Ko nu daudz, redzēju tev grūti, jāpalīdz."

"Saki vien, redzu tevi kādas bēdas māc, varbūt varu līdzēt." Cilvēks domāja, stāstīt vai ne. Ko nu darba zirgs daudz zin. Beidzot nolēma, pastāstis arī.

"Redzi, meklēju Dieva padomu. Velns zemi posta, posta briesmīgi."

"Dieva padomu?" bubināja zirgs. "Dieva padomu tev jāmeklē Māras baznīcā. Aizej kādā klusā vietā. Vislabāk, kad saule lēc. Pasēdi kādu brīdi mierā. Pavēro, kā dejo Saules meitas. Ja būsi ar Dievu draugos, viņš neliegs savu padomu, tikai nebāzies pirmais ar savām lūgšanām vai vajadzībām. Dievam tas nepatīk. Mēs to zinām."

Cilvēks arī tā darija. No rīta aizgāja upes krastā, apsēdās un sāka vērot, ka Saules meitas rotājās. Mazās zivtiņas upē jautri lēkāja. Un tad sākās. Putni bija pamodušies un tagad pieteica sevi ar savām dziesmām. Visa daba priecājās un pateicās Dievam. Cilvēks vēroja, un arī viņam prāts kļuva priecīgs. Arī viņš gribēja dziedāt līdz putniem un dejojot līdz Saules meitām. Pēkšņi cilvēks saprata, kas viņam jādara.

ARVĪDS MEMENIS

MANAS PIRMĀS GAŅAS BIKSES

kuņas nedabūju tā isti štātīgi, vai ar lepošanos novalkāt. Kādēļ, - par to ir šis nieka stāstiņš.

Tādu it kā sakarību par tiem bijušiem jaunības laikiem Rīgā nevaru skaidri un pēc kārtas atcerēties, jo tās valdīšanas, vai notikumi tik daudz mainījušies uz priekšu un atpakaļ, ka mana atmiņa arī tāda mazliet sajukusi. Vai nu bija pirms vai tūliņ pēc 18. novembra pasludināšanas Nacionālā teātri. Vienaļga, kā tas arī nebūtu bijis, notikums ar biksēm skaidri iespiedies atmiņā. Šodien nieka stāstiņš, epizode, toreiz ļoti svarīgs notikums manā dzīves ritmā.

Tēvs bija manu jaunības aprakstu laikā kā ārpus stāvošs no iesaucamiem gadiem armijā visos dažādo režīmu laikos. Kāpēc un kādēļ? - nezinu! Biju par jaunu, lai to saprastu, vai zinātu jautāt. Pēc amata drēbnieks, laikam, smalks un pamatīgs, jo atceros laikus, kad viņš vienmēr strādāja gaņas stundas un blakus tika nodarbināts kāds palīgs. Toreiz katra kundē nāca ar savu materiālu, un tā, kā nu kuņģo reizi, ar tēvu bija liela runāšana, ka drēbe ir nepietiekošā vairumā prasītam uzdevumam. Nevaru skaidri pateikt, vai tēvs toreiz bija tik ticīgs un taisnīgs savā runāšanā, bet man jau no pašas mazotnes arvien no kāda pienesta drēbes gabala iznāca vēl isās bikses un arvien no savādāka materiāla. Saprotams, ka biju ļoti lepns uz to pret citiem zeļkiem, kam pa lielākai daļai bikšu bija no pelēkās lauku vadmalas, vai jau no lietotas drēbes. Manām bikselēm kabatas atradās abās pusēs un uz dibena arī, kas skaitījās

liels retums tādām zēnam. Saprotams, nēsāju bikses ikdienas lietošanai - dirāšanai un svētdienas brūķim, mazliet švītigas un ar siksnu jostai.

Kādu laiku biju ar isām biksēm apmierināts. Kā jau tas dzīvē notiek, reizē ar gadiem zēna prāts sāk grozīties, vai kā citādi šķobīties, man vajag gaŗas bikses! Pietiek ar isām staigāt! Laikam, sāku apzināties, ka esmu palicis par slaiku un isām biksēm vairs nederīgs, vai citi zēni sāka mani šūpāt, nav skaidrība. Mana balss sāka palikt arvien skaļāka. Pēc kāda laika sāku saprast tēva pretestību, jo nu bija materiāls jāpērk, kad tēvs bija pieradis to iegūt par velti. Tad vienā reizē viņš paziņoja, ka drizumā es dabūšot gaŗas bikses un pie tam vēl no melnas drēbes. Pēc tam, kā jau pie laba drēbnieka pieklājas, man vajadzēja vairākas reizes mēģināties kā pēc gaŗuma, tā citādā ziņā pēc mēra un šnites, kas tad skaitījās isti šnitīgi. Toreiz es nesapratu, tagad zinu, ka ar to vairākkārtīgo mērišanos tēvs vēlējās "paķert mani uz numuru" vai mazliet "pašūpot", kas skaitījās viņa alga par jaunām biksēm. Tās nāca gatavas un tika pasniegtas agrā pavasarī, gandrīz tā kā dzimšanas dienā. Tas tika darīts ar lielu ceremoniju, manu pateicības vārdu plūdiem, un māmai deva iemeslu izcept kādu kūciņu.

Nāca pavasaris ar siltu saulīti, un pēc tam vasara ar gaišām un mīlīgām dienām. Taupības nolūkos, kā tādus gadījumos parasts, brīžiem nēsāju vēl isās, tad atkal gaŗās bikses, kuŗas valkāju ar virišķīgu cieņu. Tādā veidā pagāja gaŗāks laika bridis, kad beidzot sāku manīt kautko nelabu ar manām melnām un gaŗām biksēm. Tēvs ar gudru ziņu nebija man neko iepriekš teicis tai cerībā, ka viņa triks izdosies nepamanīts. Viņam bija gadījušās divas kundes ar melnu drēbi no dažādiem baķiem, katrs savā labumā un dažādā pretestībā pret izbalēšanu. Biksēm vīles tika šūtas sānos, par ko man, saprotams, nenāca prātā jautāt - "Kāpēc tas tā?" Un tā sāku pamazām vērot, ka bikšu priekšpuse sāka palikt pelēka. Saule izbalināja lētāko drēbi ātrāk nekā vajag. Sūdzējos par to tēvam, bet viņš ar māmu tikai gaŗšīgi smējās!

Ar cienišanu:

EDUARDS TILTIŅŠ

GAŗEZERĀ JAUNA SKOLAS DIREKTRISE

Nākošā mācību gadā Geŗezērā Vasaras vidusskolas darbu vadīs šīs skolas 1966. g. absolvente ILZE KREIŠMANE. Lidzšinējā direktise G. Michele uz ilgāku laiku stājusies darbā Latvijā.

Jaunā direktise dzimusi 1950. g., Vācijā. ASV ieceļojusi kopā ar vecākiem. Latviskās izglītības ceļu sākusi Mīlvoku pamatskolā. Pēc tās beigšanas turpinājusi mācīties vietējās latviešu vidusskolas kursu. Stingru pamatu latviskām zināšanām un dzīves ziņai devusi Geŗezera Vasaras vidusskola.

Pagaŗa ir darba pieredze latviešu sabiedrībā. Strādājusi kā skolotāja Mīlvoku latviešu skolā. Sinsinati skolu vadījusi 10 gadus. Septīto gadu pilda Sinsinati Miera draudzes priekšnieces pienākumus. Geŗezērā iesaistījusies dažādās nozarēs vairākus gadus: bijusi audzinātāja un skolotāja bērnu vasaras nometnē, strādājusi kā skolotāja vasaras vidusskolā. Kopā ar Ievu Bolšteinu sastādījusi "Skolotāju rokas grāmatu" un "Mācību katalogu". Sarakstījusi 3 ticības mācības grāmatas: "Visu es daru Jaunu", "Pāvils" un "Jēzus un Kristus".

Bakalaura (BA) grādu franču valodā ar vidusskolas skolotājas tiesībām ieguvusi Lorences (Lawrence) Universitātē Viskonsinā, bet maģistra (MA) grādu franču valodā un literatūrā saņēmusi Pitsburgas Universitātē 1974. g. Astoņus gadus strādājusi, vadot pati savu veikalu, kur ieguvusi pieredzi personāla apmācīšanā, darbinieku pieņemšanā, atlaišanā, strādnieku novērtēšanā un motivēšanā. Pēdējos 3 gadus kā strādā modes jautājumu un speciālu sarikojumu koordinatore vienā no lielākiem Sinsinati iepirkšanās centriem, kur ir atbildīga par modes skatēm, izstādēm, sanāksmēm un citiem sarikojumiem, kas izmanto cenra telpas.

Ilze Kreišmane ir precējusies. Ģimenē aug 2 bērni. Abi apmeklē GVV. Māra nākamvasar būs absolventu klasē, bet Pēteris mācīsies 3. klasē.

Kādi ir jaunās direktises novērojumi un uzskati par GVV, kādas ir viņas domas par skolas nākotni, kā iecerējusi vadīt šo lielāko, vecāko un pazīstamāko vasaras skolu ārzemēs laikā, kad Latvija atguvusi brīvību? Šeit I. Kreišmanes stāsts:

"Jāturpina uzsvērt valodas mācība, ar papildstundu iespējām visās klasēs, bet īpaši sagatavošanas un 1. klasē; ja veiksīm darbu sākumā, pēdējās klasēs atliks valodu papildināt, apslīpēt. Katrā klasē ir jaunieši, kam nopietnas grūtības ar latviešu valodu. Ja viņus grib uzņemt skolā, mūsu pienākums ir piestrādāt, lai viņi tiešām valodu iemācītos. Vajadzīgas īpašas metodes, jo viņu domāšanas process notiek angļu valodā un nevis latviski. Skolas uzdevums ir pataisit latviešu valodas lietošanu par nepieciešamību, tās mācīšanu pataisit par prioritāti. Ieteiktu jauniešiem izteikt atzinību par latviešu valodas lietošanu, par cenšanos runāt latviski, ne tikai viņus sodīt un nopelt par angļu valodas lietošanu.

Uzskatu iepazīstināšanu ar skolas darbību un noteikumiem pirmā skolas dienā kā nepieciešamību, lai jaunieši zinātu, ko mēs no viņiem sagaidām. Daudzi jaunāko klašu skolēni automātiski turpina savas Geŗezera nometnē iesāktās vasaras, nākot uz GVV. Viņi bieži isti neizprot, cik nopietnu darbu mēs mēģinām veikt. Viņiem ir skaidri jāzin, kādas būs sekas noteikumu pārkāpumiem; jātīc, ka mēs turēsim vārdu, ka viņi var mums ticēt un uzticēties. Jāuzsver katra jaunieša atbildība par savu uzvedību, stāju, par GVV labo slavu. Jaunāko klašu skolēni bieži neprot iedalīt savu brīvo laiku, tādēļ izpaliek no nodarbībām. Pirmā dienā audzinātāji palīdzēs izvēlēties nodarbības sagatavošanās un 1. klasei, citās pēc vajadzības. Inspektoram/risei vajadzētu būt tādai personai, pie kuŗas liela daļa jauniešu justos ērti griezties ar savām problēmām.

Esmu iecerējusi šovasar piesaistīt viesu lektoros, sevišķi sabiedrisko zinību stundās. Ar katru vasaru grūtāk skolotājus sarunāt uz 6 nedēļām. Domāju, ka skolēniem šī pieeja varētu ļoti patikt. Uzskatu ticības mācību kā nepieciešamu visās klasēs. Ar katru vasaru mūsu darbs kļūst komplicētāks, apstākļi mainās. Tomēr nedrīkstam aizmirst GVV mērķi: sniegt latviešu sabiedrībai jauniešus ar stāju, ar mīlestību uz visu latvisko, ar pašcieņu un atbildības sajūtu, gatavus ķerties pie darba latviešu sabiedrībā šeit un Latvijā. Daudzi jaunieši gribēs doties uz Latviju ciemoties vai arī strādāt. GVV jaunieši var iegūt zināšanas, iemācīties stāju, lai, aizbraucot uz Latviju, spētu no sevis ko dot un ar lepnumu teikt "Es nobeidzu Geŗezera Vasaras Vidusskolu!"

Atliek tikai novēlēt labas sekmes jaunajā darbā!

JĀNIS POŅEMECKIS

Nākošais gads

Mēs esam atkopusies no svētkiem, nederīgās dāvanas ir izmainītas, radi aizbraukuši. Bilancē pieņemtas vēl pāris taukainas mārciņas, bankā bilance līdz ar ienākošiem rēķiniem sarūk. Ir mazliet uzdzīvots, un paldies, ka varējām. Tagad gribot, negribot jāpievēršas šim, daudz grūtību un cerību sološam 1993. gadam.

Vispirms jau—ekonomija, kura negrib atdzīvoties. Nav tāda diena, kad avīzes un televīzija nerunātu par 'samazināšanu', 'racionalizāciju', 'konsolidāciju', vai kādu citu 'nāciju' (patlaban: Meksiku)—uz kurieni aizceļo darba vietas un nākotnes izredzes. Vai esam pārāk ilgi dzīvojuši pārāk labi, uz citu rēķina, un nu ir jāmaksā vissmagākā veidā? Vai mainās kas fundamentāls? Ko klimnās iestrēgušais stāvoklis, kas jau vietumis smird kā bezcerība, izsaka jauniem cilvēkiem, kā tas ietekmē viņu centību un mērķus? Ne jau labvēlīgi.

Aizgājušais gads ir bijis katastrofāls politiķiem, politiskiem procesiem, ticībai, ka varam 'prātīgi, ar mieru'. Kanādā pilsoņu (un provinču) vairākums referendumā noraidīja konstitūcijas atjaunošanas projektu. Bijušā Jugoslāvijā serbi nodarbojas ar 'etnisku tīrīšanu', kamēr pasaule skatās un gudri runā. Arābi un žīdi neprot izlīgt. Krieviem demokrātija ir ķīniešu ābece, kamēr ķīnieši, uzstrādājušies, izpērk krievu arsenālus. Visur Afrkā—bads; bet mūsu 'palīdzība' jau šaurām valdošām aprindām treknī dzīvot un bruņoties pēc patikas. Ir tā, ka grūti visā mistrojumā sataustīt kādu principu, kādu gudrības graudu. Mēs sākam balsot 'pret', jo nav 'par' ko. Arvien skaidrāk, ka ievēlātiem, ieceltiem un iedienējušiem vienīgās 'intereses' ir savas intereses, ka viņi negrib dzirdēt par kādu tur 'atbildību' un, visnopietnāk, pat ja būtu reiz sirdsapziņas sagrābtī—nezinātu ko darīt.

Vistuvākais (lai cik tālu prom) mums ir smagais stāvoklis bijušā padomju impērijā. Iznācis tā, ka bagātā Vācija nevar vis vienkārši nopirkt gatavu valsts apvienošanu—ne bez neofašistu uzvirdumiem, ne bez akla šovinisma cirtieniem bēgļu un imigrantu ādās, un ne bez atkailinātas 'man ir, un paturu' savtības jaunpievienotiem austrumu brāļiem atbildot. Čehi un slovakī griež ratu atpakaļ un dala zemi. Leiši ievēl bijušos komunistus. Ungāri izpārdod Budapeštu. Poļiem tūlīt būs nākošā krīze. Krievi, liekas, slīd atpakaļ pie 'varas vīru' valdīšanas, demokrātiju ne baudījuši, ne sapratuši. Arī: neuzdevuši imperiālas pretenzijas. Viņiem esot tādas un tādas 'intereses', vot, un lai neapceļ pamestos kolonistus...

Bēdīgākais ir tas, ka rietumi, it īpaši amerikāņi, deklarējuši 'uzvaru' (pie kuras ne pirksta nepielīka), atkal sēž krodziņos un pie televīzijas un nelielas zīnīs—it kā viss tālāk 'risināsies dabīgi'. Kas jauns veikalā, kas jauns Holīvudā, un mieru liec man ar tām 'ārzemju problēmām', vai paši reiz nespēj nokārtot... Mēs esam televīzijas mentalitātes ieņemti: visu jānokārto stundas laikā (sludinājumus ieskaitot), un tad jāiet pie nākošās programmas. Ja programma neizklaidina, mainām kanālus. Mums kanālu ir daudz.

Un tā piedesmit gadus izmantotie, izvarotie lēnām sāk saprast, ka 'bodīte pa vecam': nekāda paliekoša līdzjūtība nesānāks (tā pielīps nākošai televīzijas krīzei), ilgtermiņa palīdzība neieradīsies (mēs ziedojam tikai šausmīgākam). Ir gan arī tādi, kas sagaidīja leiputriju neatkarības momentam līdz—un ir smagi vilušies, ka tā nav no gaisa nokritusi! Bet krievu karaspēks nav vēl aizvācies. Latvija ir atvaļinātu virsnieku, mafiosu, vecā režīma birokratu un spekulantu pilna. Tā nav šobrīd neatkarīga, brīva, dzīvotspējīga valsts—un, vai ar pilsoņu reģistrāciju un nākošām vēlēšanām, tāda spēs izveidoties? Vai, kā pēc Pirmā pasaules kara, atdzīvosies tautas gars? Vai varēsīm arī šoreiz, daudz smagākos apstākļos? Mēs ceram.

Ieejam 1993. gadā zem smagu jautājumu zīmes un, atbildes meklējot, negribam uzdot cerību. Taču—kaut kā. Taču, ja ne agrāk, tad vēlāk. Bet—tomēr. Cerēt, gribēt labāko, tas ir pa-reizi un cilvēciski. Citādi dzīvei nebūtu nozīmes.

Vissliktākais būtu—uzdot. Atmest ar roku. Vai, kā dažs labs, momentu izmantot peļņai un savtīgiem nolūkiem.

Bet: ir 'cerēšana' un *cerēšana*. Pirmā ir pasīva, vēlmju pilna, bez seguma. Otrā, kā senie grieķi zināja, nāk no gatavošanās un darba. Mēs ceram, jo strādājam zināmā virzienā. Mums ir mērķi, sīki un lieli. Mēs *ceram* tos sasniegt—ar darbu. Mūsu cerības nav miglainas, vispārējas—bet konkrētas, precīzas. Biznešu plānotāji vaicā: *ko gribam panākt, kā, kad, par cik un kādā veidā?* Vai esam ceļā saziņējuši šķēršļus? Vai mūsu izlūki zin, kur gaida pretinieks, un kādā spēkā? Nepietiek ar 'tur tikt' kā cerību. Nav arī jāielaižas 'analīzes paralīzē'! Bet vajag gan ko mazliet saturīgāku kā 'brīvu Latviju'. Kādā veidā un no kā 'brīvu'? Kad? Vai sekmes 80% līmenī apmierinās? Lai paliek pēdējie 20%?

Tāpat ar 'palīdzību Latvijai', skolēnu 'mācīšanu' un 'absolvēšanu', 'rīkošanu', 'organizēšanu', kaut vai to pašu nemītīgo 'sanākšanu'! Ko mēs sagaidījām, un kas notika? Ja mēs neizsakām konkrētas cerības, un nestrādājam to īstenošanas virzienā soli pa solim, tad par rezultātiem nedrīkstam sūdzēties. Rietumos pārāk bieži piekopj tādu intelektuāli laisku, neatbildīgu disciplīnas bankrotu—un tad 'vainu' meklē citur. (T.s. 'socialismā', protams, neviens nav atbildīgs, neviens nav īsti vainīgs. Viss iet uz 'sabiedrības' rēķina.) Runājam par 'apstākļiem' u.c. abstrakcijām, līdz metas neērti.

Kā vienmēr, viss sākas ar 'es'. Ja varam teikt 'es sagaidīju' *pēc*—un ar pārsteidzošu kvēli, precizitāti!—tad kāpēc gan sagaidāmo nebija iespējams sakopot un skaidri pateikt *pirms*? Paradoxss! Vai mums patīk sūdzēties un kritizēt? Vai tas nes savādu baudu, tādu, ko lecerēts un pabeigts darbiņš nespēj dot? Varbūt ar savām piezīmēm cenšamies aizklāt faktu, ka darbā nepiedalījāmies?

Angļiem ir sakāmvārds: nekas tā nesakoncentrē domāšanu, kā droša dīmba ap stūri. Ja šiem grūtiem laikiem ir kāds labums, tad tas: tiem noteikti vajadzētu mūsu domāšanu sapurināt! Tas nozīmē, ka a) jāuzstāda personīgu, ģimenes, sabiedrības un tautas cerību inventārs; b) jāizvēlas svarīgāko; un c) pie tā mērķtiecīgi jāstrādā. Netraucēsim tos, kas strādā pie cita—jo 'svarīgais' mums visiem nav vienāds. Lūgšim, lai tie arī liek mierā mūs (un lai tie netērē pūles ar 'pārlicināšanu'). Labāk pie pāris mērķiem strādāt neatlaidīgi, kā pie visiem 'pieskarties'—un nepanākt ne nieka. (Mums ir pārāk daudz cilvēku, kas ir 'visur' un, rezultātā, nekur.) Pāris lietas labi tu, pāris es—un sanāks. Un, ja 'lieta' būs pietiekami svarīga, tad dabīgi biedrosimies un strādāsim kopā.

Bet 'vienotības' dēļ nav atkal jāmeklē svēta 'vienprātība'—tikai to ne! Mēs esam, cerams, pārdzīvojuši tos laikus, kad varējām atļauties labus cilvēkus apvainot ar 'sabiedrības šķelšanu' tikai tāpēc, ka viņi nepiekrīta mūsu prioritātēm, vai metodēm. Mēs nedrīkstējām tad un nedrīkstam šodien tādu plānu iedomību atļauties. Mums ir kopējas cerības. Bet nav drošu formulu—vai neesam to beidzot iemācījušies? Nav viens iespējams plāns, ir daudzi. 1993. gada izaicinājums ir—tos atrast, pieaicināt, uzklaut, iesaitīt kopumā.

Ja mēs to nevaram, vai negribam, kādu priekšzīmi rādīsīm tautiešiem dzimtenē? Lai cik mums iet grūti, viņiem iet nesalīdzināmi grūtāk. Viss mūsu materiālais Latviju neizglābs, bet mūsu zināšanas, pieredze, metodes, apķērība, gudrība—vienā masīvā, daudzšķautņainā mobilizācijā—tas būtu neatlīdzināms spēks par labu gaišākai nākotnei. Vēldosim ideju ešelonus. Kā 'Trīs no Pārdaugavas' reiz dziedāja: uzvilksim tās sārņū buras. Un brauksim—mērķtiecīgi.

Juris Mazutis

"FUNDAMENTĀLISMS" - QUO VADIS?

Pēdējais Ziņotāja (1993. g. janvāra) izdevums bija bagāts ar rakstiem par īpato kustību, sauktu "religisko fundamentālismu", kuŗa pēdējos gados ir saviļņojusi pasauli, reizumis pat satricinot vienu vai otru šīs pasaules stūri. Īsumā pieskaršos trijiem rakstiem Ziņotājā, savā saturā ļoti atšķirīgiem.

Reliģija un politika

(raksts Kristīgā demokrātija Eiropā un Latvijā)

Reliģija un politika ir vienmēr uzskatītas kā bīstams maisījums. It īpaši, ja politika ir bazēta uz reliģiski "fundamentālās kristietības patiesības" pamatiem. Kā piemērus, kur reliģiskais fundamentālisms (islāmā un judaismā) ir apvienotss ar politiku (valsts varu) var minēt Khomeini radīto Irānu, Izraēlu, Saudi Arābiju un vēl daudzas mazākas zemes. Ja kristīgā demokrātija būtu balstīta uz sekulāriem morāles un sadzīves ētikas principiem, tad varētu izvairīties no fundamentālisma mezgļiem. Ambivalentā (divšķautnainā) situācijā atrodas arī indivīds, kuŗam no vienas puses ir jāpakļaujas reliģiskām dogmatisma pamatmācībām un tani pašā laikā ir arī jāpatur demokrātiskā domāšana, kuŗa tam atļautu brīvu personīgo izvēli sabiedriskos jautājumos.

Otrs labi atreferēts raksts par "Nāves jūras tistokļu noslēpumiem" Ziņotājā nācis no pazīstamās Osānu Kārļa rokas.

"Fundamentālisma fundamenti"

Osānu Kārļa aprakstītos tistokļus parasti apzīmē par Nāves jūras rulliem (Dead Sea Scrolls), kuŗus kā pirmos Kumranas (Qumran) tuvumā atrada 1947. g. Tagad daudzi vairāki tistokļi ir arī atrasti citās vietās Svētās Zemes apkaimē. Raksta pamatā Osānu Kārļis izvēlējis, galvenokārt, nesen izdotās grāmatas: R. Eisenman "The Dead Sea Scrolls Uncovered" un Michael Baigent/Richard Leigh "The Dead Sea Scrolls Deception". Ar savām plašām zināšanām Osānu Kārļis ir pasniedzis interesantu lasījumu. Tomēr raksta noslēguma apgalvojumam ir grūti pievienoties: ja Pāvila nebūtu bijis, vai laba daļa tautu (te domātas neiznīcinātās tautas un kultūras) tad šodien vestu labāku dzīvi, vai nē, ir neiespējami pareģot. Latviešu tautai Pāvila vēstījums ar krustu un zobenu gan labāku dzīvi neatnesa, bet panāca gandrīz vai pilnīgu tautas iznīcināšanu. Tāpat nevaru arī pievienoties Osānu Kārļa raksta pēdējam teikumam - "Nāves jūras tistokļi var pārveidot kristīgās ticības saknes, bet tās augļi paliek neskarti". Vai koks, kam pārveidotas saknes (fundamentālā "dzīvības sula") varēs mums nest vērtīgus augļus nākotnē?

Osānu Kārļa rakstu noslēgšu ar Baigent/Leigh grāmatas pēcvārdiem (tulkots no angļu valodas; skaidrības labad, angļu valodas teksts atrodams šī raksta beigās):

Tomēr svarīgākais, ko ir atklājuši Kumranas teksti, nav tas apstāklis, kas radā neērtus atklājumus Baznīcai. Nozīmīgākais Kumranas tekstos ir skatījums, kādā tas atspoguļo Svēto Zemi. To zemi, kas vairākos gadu simteņos ir uzsūkusi tik daudz cilvēku asiņu. Tās asinis, kas izlietas neiecietīgo dievu cīņās, pareizāki sakot, to dievu cīņās, kuŗu vairākie priekšstati atspoguļoja vienu un to pašu Dievu. Iespējams, ka vēl nublicētie teksti vēl vairāk un neizbēgami arī mūs pārsteigs ar mūsu pašu savstarpējo bezjēgas neiecietību - mūs apkaunojot - tā rādāt ceļu, kāds ejams veselam saprātam. Nāves jūras teksti atklāj jaunas atziņas par trijām reliģijām, kuŗu kopējā dzimtene atrodas Tuvajos Austrumos. Jo vairāk mēs iedziļināmies šajās reliģijās, jo vairāk mēs atskārstam ne to, ka tās atšķiras

viena no otras, bet gan cik daudz tās vienu otru pārklāj - un arī to, ka tām visām ir kopēja izcelsme. To (reliģiju) savstarpējā apkaņšanās, kuŗas sākumi kādreiz sakņojās vienkāršos pārpratumos, nav meklējama tik daudz garīgā plāksnē, bet gan politisku un mantkārības dziņu un apsvērumu dēļ, kā arī neiecietīgas uzpūtības dēļ rakstu tulkošanā. Jūdaisms, Kristiānisms un Islams, visas šīs reliģijas šobrīd ir fundamentālisma uzplūdu skavās. Gribētos ticēt - lai gan tas būtu daudz prasīts - ka šo reliģiju kopējo sakņu labāka izpratne palīdzētu ierobežot aizspriedumus un fanātismu - to pusē fundamentālismam ir chroniska tendence pieslieties."

- Postcript (Baigent/Leigh "Dead Sea Scrolls Deception" -

Ultimately, however, the import of the Qumran texts resides in something more than their potential to embarrass the Church. The real import of the Qumran texts resides in what they have to reveal of the Holy Land, that soil which, for so many centuries, has voraciously soaked up so much human blood - blood shed in the name of conflicting gods or, to be more accurate, not very dissimilar versions of the same God. Perhaps the documents yet to be divulged may confront us a little more inescapably with the scale and pointlessness of our own madness - and shame us, thereby, at least by a degree or so, in the general direction of sanity. The Dead Sea Scrolls offer a new perspective on the three great religions born in the Middle East. The more one examines those religions, the more one will discern not how much they differ, but how much they overlap and have in common - how much they derive from essentially the same source - and the extent to which most of the quarrels between them, when not precipitated by simple misunderstanding, have stemmed less from spiritual values than from politics, from greed, from selfishness and the presumptuous arrogance of interpretation. Judaism, Christianity and Islam are all, at present, beset by a resurgent fundamentalism. One would like to believe - though this may be too much to hope for - that greater understanding of their common roots might help curb the prejudice, the bigotry, the intolerance and fanaticism to which fundamentalism is chronically prone.

Fundamentālisms mistiskā gaismā

Trešais raksts Ziņotājā nāk no J. Purviņa Jurjana rokas: "Zem Pilsoņkaŗa drauda II". Šeit reliģiskais fundamentālisms parādādas apslēptākā veidā, citos vārdos, saturā un garā. Atskaitot dažus ciniskus teikumus par latvju tautas rakstura īpašībām un par latvju tautas likteni - šis raksts būtu bijis piemērotāks Ziņotāja sludinājumu nodaļā.

PALIEPU JĀNIS

KĀ PIE BĀBELES TORŅA

Toras / Torah / likumu izpratējs J. Purviņš Jurjāns allaŗ ģaubies par Jāves skaidro un noteikto ricību, kad tas izkļidinājis Bābeles torņa cēlējus un sajaucis viņu prātus un valodu. Es turpretim priedājos un ģaubjos, ka mūsu senči tajā laikā jau mita -

Pie Baltijas jūras, kur ziemeļi šņāc,

Kur daba vēl stingra un cieta;

Kur bangas pret kļintīm šķeldamās krāc -

Tur latviešu dzimtenes vieta.

Straumes Jānis

Tad n u būtu jāpieņem, ka mēs brīvi no Bābeles torņa celšanas grēka. Bet J. P. J. mūs negrib laist vaļā. Nesen kādā agrākā "Ziņotāja" numurā viņš ar autoritāti nolēma un paziņoja, ka mēs, lūk, esot sev cēluši "debess duŗošus" pieminekļus un tālab izkaisīti visā pasaulē. Paliek jautājums: ja mēs būtu vēl istā laikā attapušies,

tā, kā taupīgi lietotos vārdos panākts objektīvs stāvokļa attēlojums. Laikmetā, kad iecienīti vārdu plūdi, kospektīvs stils ir pozitīva vērtība.

Pirmā atzinība Laimai Linužai (Mōras Zeme, 1992. g. 14. novembra izdevumā) par reportāžu - interviju "Latvijā ir vēl viena partija". Mōras Zeme (redaktrise Valda Madalāne), Baznicas ielā 28, Rēzeknē LV-4600, Latvijā, tel. 22149

Otrā atzinība Eginai Nicholson Tauriņai par rakstu "Nu, kā bija Latvijā? Rakstīts Rīgā, no 28. augusta līdz 28. septembrim." MLB Ziņotājs (redaktors M. Štauvērs), 291 Lorraine Dr., Baie d'Ūrfe, Que., Canada H9X 2R2, tel. 514-457-9832.

Saimniecības atbalsts

Latvijas laikrakstu redaktoriem pienācis pēdējais laiks cīnīties par racionālākiem sabiedriskās dzīves izkārtojumiem...

Pašreiz, ar laikrakstu redaktoru palīdzību varētu regulāri saņemt nelielus valūtas pārsūtījumus (\$ 10-20 vērtībā). Sūtīšanas izdevumi nedrīkstētu pārsniegt 10% no pārsūtāmās naudas summas. Ja sūtīšanas izdevumi būs augstāki, daļa iespējamo sūtītāju naudu nepārsūtīs. Galvenais, protams, ir garantija, ka naudas sūtījumi tiks saņemti valūtā.

Cilvēki ASV un citās zemēs būtu gatavi palīdzēt Latvijā tiem, kam tas būtu nepieciešams, bet, pretēji daži jūspuses (un arī šīs puses) uzskatiem, caurmēra personas ienākums (alga) ir ierobežots. Daudzi nespēj sūtīt simtiem dolāru, bet pa desmitniekam vai divdesmitniekam gan. Tā no vairākiem palīgiem kopā varētu sanākt simti. Par to presē būtu jāraksta.

Palasot visas tās vulgaritātes un trivialitātes, ko tagad iespiež Latvijas laikrakstos (ņemot vērā papīra trūkumu), kādam būtu jārada priekšzīme. ASV pastāv vairākas godalgas to redaktoru un reportieru apbalvošanai, kas cīnās par racionāliem saimnieciskās dzīves izkārtojumiem.

J. PURVIŅŠ JURJĀNS

'SKAIDRĪBA UN BLĒŅAS'

Ari es gribētu izbeigt polemiku par 'Abrenes lietu', bet, vispirms I. Cāzeres tendenciozā vēstulē (janvāra numurā) jāizlabo pāris kļūdas.

Ir labi, ka viņa zin (kur pārskatu ņēmusi?), cik vispār 'Abrenes' paju pārdotas un kam tās pieder - ierindas pajniekam līdz šim tāda informācija nav ne vienu reizi sniegta, nav bijis zināms arī pajnieku saraksts. Te nav redzēts neviens pilnsapulces protokols - laikam, tie pieejami tikai uz vietas. Šī informācija, piekritu, būtu vienu otru pārpratumu novērsusi.

Bet mēs protam reizrēķinus gan. Ja tiešām pārdotas 1200 pajas, katra \$ 500 vērtībā, tad 'Abrenes' vadības rīcībā (tekoši) bija \$ 600,000. Ja šodien kurss ir, apm., 4-5 franki pret dolāru, tad 'toreiz' bija 5 - 6. Noligtā pirkšanas cena 'Abrenei' bija tieši 2,5 miljoni franku, bet vadības kasē, izejot no Cāzeres datiem, tātad, apmēram, 3 miljoni. Visi jautājumi par 'neveiksmīgu saimniekošanu' neizriet vis no kaut kāda mana (un pajnieku vairākuma) 'attāluma', bet vienkāršas matemātikas: kāpēc, ņemot vērā pieejamos līdzekļus, visu šo laiku bankas parāds - taču pirmā prioritāte! - ir bijis 'krīze'? Var visādi 'mainīties laikiem līdz', kā to formulē Cāzere, bet parādus ir jāmaksā, un nemaksāšanu nevar bīkli attaisnot ar 'kalpošanu Latvijai'. Cāzere arī nepieskaņas revīzijas komisijas locekļu aiziešanai, lai gan pate pēdējā pilnsapulcē bija klāt. Ar vārdu sakot, varbūt labi vien, ka

finanču pārskats - kā viss cits, pajniekiem neizsūtīts - tagad franču administratora pārraudzībā.

Tālāk, ja Cāzerei zināmi neapstridami 'fakti', tad lai viņa pasaka, cik pajnieku piedalījās statūtu maiņas rakstveida balsošanā, cik bija par un cik pret. Cik vispār balsošanas materiālus (laicīgi) saņēma? Mēs varam debatēt par to, vai 'viena paja, viena balss' ir 'demokrātiskāks' iekārtojums, kā oriģinālais 'viens pajnieks, viena balss' (un vai tur galu galā kāda starpība iznāktu), bet netēlosim gan šo gājienu kā 'paju pārdošanas veicināšanu!' Kādā veidā kontroversiālā statūtu maiņa 'uzlabotu saimniecisko stāvokli'? Tie ir apgalvojumi bez nekāda seguma. Ja iznāca kas, tad tieši pastiprinātas domstarpības - jo zināmi 'bloki' ar pilnvaru un mandātu palīdzību visumā varēja saimniekot tālāk bez efektīvas opozīcijas, un te nu mēs esam.

Neesmu nekur 'apgalvojis', ka dažādi 'Abrenes' darbinieki pasākumu pametuši 'svārstīgu mērķu', vai 'franču valodas nezināšanas' dēļ, un A. Dāli personīgi nepazīstu (pāris citus gan) - drīzāk, minēju šos kā loģiskākus iemeslus Cāzeres 'izēšanas' nostāstu vietā. Kāpēc 'Abrenes' vadība nav spējusi piesaistīt spēcīgus darbiniekus uz ilgāku laiku, vienalga, kas tur lai notiktu 'personīgā' limenī? Ir jāmeklē nopietnāki cēloņi, un 'svārstīgi mērķi', laikam ejot, liekas gluži piemēroti.

Tad, laikam, vēlreiz jāatkārto acimredzamo, un to, ko teicu: 'Abrenes' vadības, t. s., 'aptauja' (kurā nebija nekas minēts par citu projektu 'gaidīšanu', vai meklēšanu) piedāvāja 'Kori' kā vienīgo iespēju, un pie tam bez nolīguma finanču detaļām. Tas ir viss, ko teicu. Par citām 'iespējām' nepilnas ziņas ienāca tikai vēlāk, un arī ne no 'Abrenes' vadības.

Visubeidzot, Cāzerei atgādinu, ka nekur neesmu 'sūdzējies', arī par viņas rakstu ne. Ja viņai nepatik kritika, kas saka - nav 'objektīvi', pat profesionāli pie viena latviešu īpašuma likstām kā komentētāju citēt konkurējoša īpašuma saimnieku (kā viņa to darija), tad, žēl, tā ir viņas problēma, un cauri. Tāds ir mans (un ne tikai mans) vērtējums. Nav arī viņai iespējams zināt, ar ko esmu runājis un sarakstījis, ar ko ne - tātad, lūdzu, lai izpaliek iekarsušas fantāzijas 'tikai' un 'kādēļ'. Šo jēlo formulējumu varētu tikpat labi apgriezt uz galvas un prasīt - kāpēc Cāzere runājusi 'tikai' ar 'Abrenes' vadību, 'kādēļ' ne ar vienkāršiem pajniekiem, ar 'iesūdzētājiem'? Tas būtu bijis 'objektīvs' gājiens - un viņai būtu iznācis līdzsvarots raksts, par kuŗa trūkumiem nevajadzētu vēstules tērēt.

JURIS MAZUTIS

ATSAUKSMES PAR APSTĀKĻIEM LATVIJĀ

Kad komunistu valdīšanas laikos cilvēki apciemoja Latviju, mēs, šeit palikušie, vienmēr ar lielu interesi viņus iztaujājām par apstākļiem viņā pusē. Diemžēl, bieži šo braucēju nostāsti bija pavisam pretrunīgi. Vieni teica, ka tur dzīvojot tāpat, kā šeit; kamēr otri runāja par lielu postu un trūkumu. Daudzus klausītājus tas pagalam samulsināja.

Tagad, kad Latvija ir neatkarīga un komunisti vairs nevalda, varētu domāt - lielākas informācijas plūsmas dēļ - ka šāda neskaidriība vairs nepastāvētu. Bet tā tas nav. Vēl arvien daži Latvijas apciemotāji atbrauc sajūsmas pilni, kamēr citi - savā amerikāniskā pārākumā ietinušies - nopeļ gandrīz visu redzēto. Cits nekas neatliek, kā braukt pašam un skatīties savām acīm. To arī izdariju 1992. gada vasarā, pirmo reizi kopš atstāju Latviju 4 gadu vecumā.

Vai esam vilušies par Latvijā redzēto, vai nē, atkarājas, galvenokārt, no priekšstatiem, ar kādiem turp aizbraucam. Viens draugs, kas nesen pārbrauca mājās, gluži satriekts teica, ka tur izskatoties "kā Vacijā pēc kaŗa." Nezinu, ko viņš isti sagaidīja pēc 50 gadu komunistu saimniekošanas? Mani pašu redzētais nemaz nepārsteidza; pārsteigums drizāk būtu bijis, ja Rīga būtu spīdējusi un laistījusies kā "Disneyland". Es arī redzēju Rīgas piespļauditās ielas, nospiedošās krievu masas, tukšos veikalus, nabadzību utt, bet redzēju arī tautu, kas ar apbrīnojamu sīkstumu bija pārcietusi kā Staļina terroru, tā Brežņeva laiku trulo, mērķtiecīgo krieviskošanu. Sastapu tādu sīrsnību un nesavtīgu draudzību pie svešiniekiem, kāda pie mums sen nav modē. Viena no daudzām pozitīvām īpašībām, kuŗu atradu pie Latvijas latviešiem, ir patiesīgums un vienkāršība cilvēku attiecībās; neredzēju to snobismu un savtīgumu, ar kuŗu daudzi šeit sirgstam.

Viena no pārsvarā negatīvām atsauksmēm, kādu esmu pēdējā laikā lasījis, ir Eģinas Nicholson-Tauriņas raksts MLB Ziņotāja decembra numurā. Starp citu, viņa raksta: "*Māju mums, t. s., Amerikas latviešiem, te (Latvijā) nav*" un "*Latvija nav vairs mūsu zeme.*" Domāju, ka viņa būtu varējusi lietot vienskaitli, jo tāds viengabalains "mēs" šini pusē vairs neeksistē. Es, piemēram, pagājušo vasaru Latvijā jutos ļoti labi un kopš tam prātoju, kā varētu stiprināt savas saites ar dzimteni. Ļoti nevietā ir viņas pārmetumi latviešiem par žīdu, čigānu un "melno cilvēku" nicināšanu (Varam būt pateicīgi, ka vismaz "dzeltenie cilvēki" netika pieminēti kā nicināšanas objekts!). Šāds neapdomāts un nepatiess apgalvojums ir kategoriski noraidāms. Vēstures skatījumā latviešu izturēšanās pret citām tautībām uzrāda daudz lielāku iecietību kā amerikāņu, japāņu, angļu vai vāciešu. Latviešiem nav mazākumtautību. Latvieši paši gan ir bijuši vajāti un diskriminēti. Latviešiem ir, diemžēl, likās muguras tradīcija...

Nobeidzot, gribu vēl pieskārties E. Nicholson-Tauriņas teiktajam, ka "*ar naivu paciņu sūtīšanu mēs neizpirksim to faktu, ka vai nu mēs, vai mūsu vecāki to atstājām - vienalga, brīvrātīgi vai piespiedu kārtā.*" Gribētu zināt, kādā ziņā rakstītāja atrod, ka paciņu sūtīšana ir "*naiva*"? Manuprāt, tā ir labas gribas, sīrsnības un dzimtenes mīlestības apliecinājums. Un kā vispār var "*izpirkt faktu*"? Grēku var izpirkt, bet ne jau "*faktu*". Te ir loģikas trūkums. Un tas nemaz nav "*vienalga*" vai atstājām Latviju "*brīvrātīgi vai piespiedu kārtā*" - vismaz man nē. Cik kolosālas aplanības!

V. BŪCĒNS

VĒSTULES NO LATVIJAS

LATVIEŠU TRUŠKOPJI UZ HOLANDI

Jau 1991. g. zviedru trušu audzētāji interesējās par truškopību Latvijā, Igaunijā un Lietuvā. Zviedrijas karaliskās truškopības prezidents Bjorns Hedmanis neoficiālās vizītēs apbraukāja visas Baltijas republikas. Izrādījās, ka Latvijas trušu audzētāji viņa skatījumā ir ievēribas cienīgi, lai tos uzaicinātu uz Eiropas izstādi Holandē. Tur tā notika 1992. gadā no 26.-28. novembrim. Hedmanis ieinteresēja izstādes organizētājus, un mēs saņēmām oficiālu ielūgumu.

Rudeni Holandes truškopji un putnu audzētāji ieradās Limbažos. Mēs, truškopji un jaunsaimnieki, uzņēmām Holandes viesus, cik nu pratām un iespēju robežās. Uz Holandi gatavojamies jau tūlīt pēc holandiešu

viesošanās. Galvenais - vizu jautājums. Rakstīju vēstules uz Zviedriju, lai turienes latvieši šajā jautājumā mums izpalīdzētu, jo Latvijā nav Holandes vēstniecības. Saņēmu atbildes no Juŗa Thara kunga un citiem labiem latviešiem, ka tas neesot iespējams. Tas esot ļoti sarežģīti un maksājot ļoti dārgi, sevišķi priekš mums, nabadzībā nonākušajiem latviešiem, un kur nu vēl trušu audzētājiem, kuŗu darbu komunistu jugā uzskatīja par nicināmu un neievērojamu. Kaut gan zviedri zināja, ka Ķīna pārdevusi trušu ādiņas Zviedrijai par 20 kronām gabalā, kas dabūtas no bijušās impērijas, konkrēti - no Latvijas. Jā, toreiz Latvija bija kolonija un Zviedrija par to neko nevarēja teikt. Zinot, ka vizas dabūt caur Zviedriju ir neiespējami, braucu uz Maskavu, - lai noorganizētu truškopjus no visas Latvijas, pieteicu 2 autobusus un 4 šoferus, jo, ja nu kaut kas ar vienīgo mašīnu atgadās? Viss bija jāparedz. Un šī paredzēšana, organizēšana un vizu kārtošana bija uz maniem pleciem, jo savā darbā Latvijas SIA "TRUSIS" strādāju par zootehniķi un ārējo sakaru vadītāju. Šie divi autobusi tik tālam ceļam ir ļoti dārgi, un trušu audzētāji, kaut visi kopā tādu summu nevar segt. Tādēļ vajadzēja pievienot dažus tūristus, kam Holandē bija citas intereses.

Lai aizbrauktu uz Maskavu, biļetes jāpērk no rokas, no spekulantiem, kuŗi tās pārdod par 3 reizes lielāku cenu, jo kasē nav, un jāsaprot, ka tas ir speciāli organizēts. Biļete ir. Braucu. Maskava šausmīgi dubļaina. Metro telpās nabagu rindas. Dodu pirmam nabadziņam rubli, lai darijumi labāk veiktos. Bet šo nabadziņu ir tūkstošiem... Viņi pat kaujās par labāku ubagošanas vietu. Vienu turpat manu acu priekšā nosit. Atbaidoši skati. Mani pārņem baiļu sajūta. Pēdējais no Metro nedrīkst izkāpt un palikt kāpņu zālē, tam norauj cepuri, izrauj somu, darot vēl trakākas lietas, kuŗas neredzēju. Bet bandītiem žīletes un naži vien zībsnī. Visatbaidošākie likās tie, kam acu un ādas krāsa tumšā krāsā; nēģeņi tie nav, ķīnieši arī nē, bet vietējie no bijušās impērijas dienvīdu nomalēm. Šausmas, un man zem kleitas pie krūtīm 48 pases ar dokumentiem.

Kad ierados Latvijas pārstāvniecībā, tās dāmas pārbijās, kā es esot uzdrošinājies tik svarīgus dokumentus bez konsulārā kurjera vest?! Jā, atbildēju, ka pirms 3 gadiem, kad braucu uz Kanadu dokumentus kārtot, Maskava nebija tik atbaidoša. Dāmas ieteica visu tālāk kārtot ar kurjeru.

Dokumenti nebija uzrakstīti pēc Holandes prasībām. Tā man vajadzēja Maskavā visu nakti strādāt, lai visu precīzi noformētu. Mana attāla radniece, kas pēc Sibīrijas palikusi Maskavā, brīnījās, kur es ņemot spēku pēc negulētas nakts vilcienā rakstīt visu nakti līdz rītam. Arī viza bija dārga. Jāmaksā 63,000 krievu naudā. Jā, kā lai mazās valstis sevi aizstāv? - Tikai ar dārgu vizu, lai sūtniecība pati nopelna sev līdzekļus un iri telpām, ne kā Latvija uztur savas sūtniecības ar mūsu senču noguldīto zeltu. Lai dabūtu šo lielo summu, man vajadzēja samainīt dolārus, ko iedeva visi braucēji. Laime, ka kurss dolāram bija pacēlies - ar savākto naudu varēju visu samaksāt. Eju mainīt naudu. Dāmas mani bridina būt sevišķi uzmanīgai. Netālu no sūtniecības ir Metro. Tur visādas būdas, kuŗās maina naudu. Bet gar būdām staigā visādi tipi. Redzu, ka vienu saņem aiz elkoņiem un pret paša gribu iesēdina mašīnā un aizved. Saprotu, ka ar mani var notikt tas pats. Te ir cilvēks, te nav cilvēks... Šausmas, te kāds kliez visā ielā, ka apzagts. Turpat lamājās visnekrietnākiem krievu vārdiem. Daži skatās un lūr, arī es lūru preti, vai uz mani arī kāds mērķē. Jūtu, ka netieku novērota. Pieeju pie vienas būdas, kur maina naudu. Runāju par lietu. Jaunais krievs mani bridina, lai es neejot pūli. Kādu summu samainu, atkal vēroju apkārtni. Vienā būdā pat neuzticos tādu summu mainīt. Tā visu pēc kārtas atkārtāju, kamēr

vajadzīgā nauda somā. Tomēr uz sūtniecību bailes iet. Eju klāt kādai tantei, kas pārdod ķiplokus, un lūdzu mani pavadīt, par to iedošu naudu trīs maizes kukuļiem. Krieviete bija ļoti priecīga un teica, ka latvieši esot labi cilvēki un ka tos krievus Latvijā arī viņi neieredzot, lai velns viņus raujot, "fig s ģim", ka tādi debiliķi vien uz visām Krievijas nomales tautām aizbrauca, ar smagām dauna galvām, kas 30 gadus dzīvodami kulturālā valstī nav kulturālu valodu iemācījušies, lai tik sūtot uz Brazīlijas džungļiem. Krievija arī viņus negrib atpakaļ, demokrātiskā Krievija neļaus blandņoņām valdīt. Izrādās, ka tā domā arī citi krievi, kas ir skoloti, nav bijuši komunisti un nav pametuši savu Dzimteni, kad ir bijušas grūtības. Iedevu viņai naudu pieciem kukuļiem.

Konsulārā daļā visas dāmas manis dēļ nobažījušās, pat gribējušas iet mani meklēt. Viņas skaitīja naudu un sazinājās ar Holandes sūtniecību. Otrā dienā pati braucu uz Holandes sūtniecību, jo gribēju visu noprecizēt. Pie lodziņiem strādā krievietes. Saku, ka gribu runāt ar konsulu. Man atbild, ka konsula neesot, esot citās darišanās. Krievietes pacilā manus dokumentus un saka, ka ar kurjeru aizvedīšot uz Rīgu. Labi, braucu arī. Bet dokumentu kā nav un nav. Zvanu un prasu. Saka, ka Holandes ārlietu ministrija neesot apstiprinājusi. Zvanu uz Holandi. Šausmas - katrā minūte 2 dolāri! Vesela bagātība par pāris vārdiem. Ārlietu ministrija Hāgā atbild, ka esot nosūtījusi. Pēc stundas jau zvanu uz Maskavu. Saku, ka Holande esot telegrāfējusi. Krievietes atbild, jā, esot gan, bet viņi neesot ielaiduši kompjūterā. Zvanu atkal uz Hāgu, uz Holandes ārlietu ministriju. Saku, lai to telegrammu ievieto kompjūterā, jo krievi telegrammai netic. Holandieši atbild, ka pēc stundas būšot izdarīts. Zvanu pēc pus stundas uz Maskavu (Visu laiku to daru no Rīgas galvenā pasta, jo no citiem Latvijas sakaru punktiem nevaqr dabūt tik ātrus savienojumus; esmu pārgurusi, neēdusi, bet cīnos pie telefoniem). Beidzot Maskava atbild, ka esot kompjūterā, bet neesot apgalvojums, kas mums došot ēst un kur mēs gulēšot. Tādu apgalvojumu vajagot no izstādes rīkotāja. Zvanu grāfam Hansampam, lai ziņo, ka mums dos ēst un visu pārējo.

Nākošā ritā atkal zvanu uz Maskavu. Atkal atbild, jā, esot kompjūterā par ēšanu, bet kas tas pārējais, lai to uzrakstot skaidri. Zvanu izstādes ģenerālsekretāram atkal par valūtu, lai saka, ka tas pārējais nozīmē ieejas biļetes un gulēšana. Viņš tur sāk smieties un atkal sūta faksu. Pēc pusstundas krievi atbild, ka fakss esot klāt, bet atkal jauna nepilnība - esot faksā vārdi, bet kur pasu numuri? Es saku, ka numuri ir Jūsu paketē. Vājprāts, rakstu no melnraksta visu sarakstu uz papīra un atkal par lielu summu sūtu visu ar faksu, ko prasa Maskava, uz Holandi.

Ir jau trešdienas vakars. Maskava vēl neatļauj, bet piektdien jau izstādes atklāšana. Prasu Maskavai ko man darīt? Jāzvanot princim. Nu ko, zvanu, bet - visas iestādes jau slēgtas. Mani cilvēki nezina ko darīt. No visas republikas zvana manai draudzenei un prasa, cik tālu braukšanas jautājums. Nakti no trešdienas uz ceturtdienu nolemju lidot uz Maskavu.

Pieceļos klusām, lai draudzene nepamostas, jo mani jau visi sāk pierunāt, lai metot to braukšanu no galvas laukā. Es ceļos un skrienu uz lidostu. Kā par laimi ir viena biļete, un es jau lidoju... Es sapratu, ka Maskava mākslīgi visu bremzē. Maskavā drāžos vēja spārnēm, jo tur laiks ir stundu ātrāks. Atkal lūdzu runāt ar konsulu. Krievietes nu saprot, ka jāļauj, bet tomēr saka, ka viņam neesot laika. Rādu viņam visus papirus. Izrādās, ka līdz viņam oriģināli nav nonākuši. Tie pirmie papīri jau pie lodziņa pazuduši. Konsuls skatās un brīnās, lasa papirus (kopijas) un saka, ka uz šo pamatu varēja rakstīt vizu bez visas zvanīšanas. Sapratu visu.

Šajā brīdī zvana no Holandes. Saprotu, ka runa ir par mani. Viņš skatās uz mani un smaida, bet man birst asaras. Straumēm. Konsuls iedod dokumentus, bet krieviete saka, ka bez kurjēra es nedrīkstot vest, jo Maskavā bīstami. Tācu viņš man tos dod. Es dodu pretim latviešu grāmatu par truškopību.

Saliku visus dokumentus daudzo kabatu jakā zem blūzes un pa dubļainām Maskavas ielām devos uz pastu zvaņnit uz Rīgu. Draudzene pilnīgi netic. Teicu, lai pazvana visus no Latvijas un lai gatavojas ceļam.

Maskavā Rīgas stacijā vilcienu biļetes izpārdotas. No rokas pārdod kāds jau iepriekšējā reizē redzēts spekulants. Eju tik klāt. Jā, esot, maksājot trīs reiz dārgāk. Nu, šādās reizēs nav ko bilst, lai gan dingēju ko varēju, sakot, ka esmu regulāra kliente. Biļete rokā. Sēžu vilcienā. Rīgā mani sagaida draugi ar karstu kafiju un maizītēm.

Dodos uz vācu sūtniecību. Tur man atsaka dot caurbraucamo vizu, jo neesot laika tādām darbam. Nu, nekā - būs jādara pie robežas. Visu pēcpusdienu sēžu Lauksaimniecības ministrijā, lai saņemtu "zaļo kartiņu" caurbraukšanai no Lietuvas uz Poliju. Tas nozīmē, ja ir šāda kartiņa, nav uz robežas jāstāv 2 vai 3 dienas, lai pārbaudītu dokumentus. Dažreiz cilvēki tur guļ nedēļām, jo mašīnu rindas ir kilometriem garas. Visu laiku sazinos, vai mani braucēji no visas Latvijas ir sabraukuši. Jā, ir. Pat sēž autobusā un iepēmuši vietas. Septiņos vakarā ministrs paraksta svarīgo dokumentu. Esmu laimīga, bet pārmērīgi nogurusi.

1992. g. 24. novembrī, ap astoņiem vakarā, izbraucam no Rīgas. Apstājamijs tikai robežu punktos. Arī tur rodas dažādi pārpratumi. Viss jau nav tā, kā mēs gribētu, katrai valstij savi iebildumi. Visur man jākāpj ārā, jo esmu grupas vadītāja. Holandē ieobraucam nakti un pie izstāžu paviljona esam septiņos no rīta. Ar dāvanām un Latvijas maizi dodamies pie izstādes ģenerālsekretāra Alberta Wijnholda un viņa kundzes. Viņiem bija asaras acis, jo zināja mūsu pārdabīgās pūles uz turieni tikt. Kā žurnālisti teica, nekāda pasaules prese nevarot spīlgtāk izgaismot latviešu stāvokli, kāds tas ir saistībā ar Latvijas laucinieku vēlēšanos redzēt lopkopības izstādi. It kā tas neskārtu politiku, un tomēr, mums bija iespēja salīdzināt, cik latviešu zemnieks vēl joprojām ir beztiesīgs vergs, kaut arī ir atnākusi mūsu ilgotā brīvība.

Ar izstādes rīkotājiem man bija preses konference. Atbildēju uz visiem jautājumiem, visu, kā ir. Pēc konferences mani aicināja sagatavoties Prāgas konferencei maijā, kur Latviju, iespējams, uzņems Eiropas truškopju asociācijā. Un ja, tiešām, ar balsu vairākumu mūs uzņems, mēs būsīm vienīgā lauksaimniecības nozare, kuŗa tiks iekšā Eiropā.

Mūs, truškopjus, uzņēma karaliski. Dzīvojam senā lauku mājā, kuŗa no iekšpuses izskatījās kā pils. Mūs cienāja ar lepnākiem holandiešu ēdieniem, kuŗus atveda no dārgiem restorāniem. Dziedājām Latvijas himnu. Grāfs Hanskams un viņa kundze Riita bija sevišķi sirsnīgi, apdāvināja mūs visus ar vērtīgām dāvanām. Holandieši dziedāja savas dziesmas, mēs savas, dejojām un fotogrāfējamijs. Neaizmirstams, burvīgs vakars. Otrā dienā ekskursijas, pārrunas un atkal sirsnīgas vakariņas. Trešajā dienā mēs braucām apskatīt Amsterdamu. Ar mums kopā bija burvīga latviete - Irēna Ahlers-Brutan, kas ilgu gadus strādājusi par gidu un tulku, kas saprata visas mūsu vēlmes un prata izlīdzināt dažus mūsu sikos pārpratuma strīdus. Manuprāt, visas pasaules latviešiem vajadzētu būt tik saprotošiem, smalkjūtīgiem un intelligentiem, kāda ir burvīgā Irēnas kundze. Visa Holande lepojas ar viņas personību. Grāfs Hanskams teica, ka viņa esot tā pati cienjamākā dāma no visiem

viņam zināmiem iebraucējiem. Un tieši viņu viņš ir meklējis un lūdzis mums par tulku. Mēs, latvieši, varam lepoties, ka visā pasaulē latviešus ciena...

Turēsimies vienoti, kaut mūs šķīr okeāni un zemes tāles. Jūtos gandarīta un laimīga, ka bijām Holandē. Tas dod vairāk spēka aizmirst grūtumus.

INTA GROSKAUFMANE
Latvijas "SLA" TRUSIS referente

ANDRĀ LEVĀNA PĒTNIECĪBAS DARBS

Gudras galvas Latvijai vajadzīgas visās jomās. Ir lietas, ar kurām spējams un spēsim tikt galā uz vietas. Taču ir arī tādas, kurās bez palīdzības no ārpuses grūti būs atgūties.

Vēstures zinātnē novārtā ir pamesta poligrāfija un neogrāfija - seno rokrakstu lasīšanas māka, kā arī latiņu un viduslejasvācu valodas apmācība, lai gan bez šīm iemaņām senākās Latvijas vēstures studijas patiesi augstā līmenī nav iedomājamas. Komunistu diktatūras gadu desmitos neviens nedomāja par nepieciešamību nodrošināt pēctecību medievistu sagatavošanā - pret viduslaiku vēsturi vispār izturējās kā pret nevēlamu bērnu; galvenie jauno vēsturnieku spēki tika tērēti jaunāko laiku, īpaši sociālisma, aprakstīšanai. Tā nu ir iznācis, ka ir izveidojies pārrāvums, normāla vecākās paaudzes pieredzes nodošana jaunākajai nav notikusi. Vēsturnieki - seno rokrakstu pētnieki, kas savas zināšanas ieguvuši Latvijas Universitātē pirms II pasaules kara, jau ir sasnieguši cienījamu 70-80 gadu vecumu, pēckara paaudzes medievisti savas zināšanas ir apguvuši pašmācības ceļā, tādēļ ar pilnu jaudu strādāt nespēj, jaunā paaudze ir spiesta iztikt ar vēl nelielāku zināšanu mazumiņu. Ja kaut kas netiktu darīts, draudētu tāds vēstures zinātnes pagrimums, ka Latvijā nebūtu vairs neviena pētnieka, kas spētu tikt galā ar sarežģītāku seno tekstu.

Kad 1989. gada rudenī pavērsās iespēja nosūtīt divus jaunus Latvijas Universitātes studentus uz Vāciju un tika izraudzīti vispiemērotākie kandidāti - Kaspars Kļaviņš un Andris Levāns, viņiem tika īpaši likts pie sirds: ir jāapgūst senās valodas un seno rokrakstu lasīšanas tehnika. Viņi abi nostudēja Vācijā 4 semestrus - Levāns Hamburgā, Kļaviņš Hamburgā un Minchenē. 1991. g. atgriezās Rīgā un 1992. g. ar ļoti labām sekmēm absolvēja savu Alma Mater, kļūstot par diplomētiem vēsturniekiem. Kaut arī Vācijā viņi ir guvuši ļoti daudz, viņu speciālās zināšanas būtu vēl slīpējamas. Tikai tad tās ar pilnu atdevi varētu likt lietā jaunu studentu sagatavošanai.

Viens no viņiem - Andris Levāns ir nopietni izšķīries par sava doktora darba izstrādāšanu, kuŗa tema - "Priekšstati par Livoniju 14. g. s. Ziemeļvācijas pilsētu chronikās" ir grūti izstrādājama Latvijā, gan jau pieminēto, gan arī avotu un speciālās literatūras trūkuma dēļ. Viņš ir nodrošinājies ar Hamburgas universitātes profesoru Norberta Angermana un Klausu Arnda atbalstu un jau kopš 1992. g. oktobra uzsācis savu darbu Hamburgā. Šeit viņš veic zinātniskas studijas, kuŗām jāvainagojas ar doktora darbu, kā arī turpina slīpēt latiņu, viduslejasvācu un augšvācu valodas prasmi (moderno vācu valodu viņš ir apguvis ļoti augstā pakāpē).

Diemžēl, Andrā Levāna studiju iznākumu apdraud viņa neskaidrais materiālais stāvoklis. No Konrāda Adenauera fonda, kur viņš ir griezies pēc palīdzības pozitīva atbilde joprojām vēl nav saņemta. Pagaidām viņš iztiek ar nelielu privāti ziedotu stipendiju;

taču tā ir tik niecīga, ka ar to praktiski iztikt nevar. Tā kā Andrā Levāna turpmākā zinātniski pētnieciskā un studiju darba nosacījumi joprojām ir neskaidri, viņam būtu nepieciešams materiāls atbalsts, vismaz vienam gadam. To varētu uzskatīt par būtisku investīciju (ieguldījumu) Latvijas vēstures zinātnes atjaunošanā.

Andrā Levāna pašreizējā adrese Hamburgā:
Bieberstrasse 1 Z 003, D - W - 2000 Hamburg, BR
Deutschland; tel. 040/449997

ILGVARS MISONŠ,
docents, Latvijas Universitātes vēstures
un filozofijas Seno un viduslaiku vēstures
katedras vadītājs

AIVARS RUŅĪS

"ĶĒRIET ZAGĻUS, ĶĒRIET ZAGĻUS! ..."

Miniatūra par vēstures ironiju

1

Piedod, lasītāj, ja manai miniatūrai
atkal tik necila garnitūra:
ne tai spožas atskaņas dotas,
ne ietērpta tā skanīgā pantmērā!

Un - to arī, lasītāj, vērā ņem! -
tai nav uzliktas laķenes švitas,
nedz laķenēm getras uzliktas glītas.

Tā lēsta un sacerēta centimetros, ne heksametros:
šis teksts varbūt aizņems vienu metru
jeb pēdas trīs.

Tas tapis agri no rīta - četros,
kad laukā vēl elles melnums uz zemes,
bet, naktsmiegā atpūties, prāts
tik spara pilns kā bez prāta mani tirda:

"Dzirdi, tas taču ārprāts:

zagļi pa Rīgas ielām
skrien un, pasauli šmaucot, sauc:
- ķēriet zagļus, ļautiņi,
zagļus ķēriet Latvijā ciet!..."

2

Es apzinos un atzistos:
manas rindas tik pilnas ironijas sārņu
kā aizkvēpis skurstenis.
Kaut brīvs no pašapbrīnas māņiem,
es tomēr nogurdinu jūs līdz nāvei
ar asaraini rūgtu gaušanos.
Bet sakait, ko lai daru?
Kā citādi vēl dzīvot varu?

3

Mūsu laikmets tik pilns ar vēstures ironijām
kā rudeni laukos ganu šunels ar blusām.
(Gadi un notikumi aizlavās mums gaŗām un prom
it nemanot un klusām.)

Cilvēku aizmāršības - dabiskas
vai ar nolūku tapušas -
smalki mūs izzobo:
slavējot to, ko isti nāktos pelt,
peļot to, ko vajadzētu slavēt un augsti celt
kas samaitā cilvēcei ēstgribu labu.

4

Kas tad tas - vai abrakadabra?
Vai kādi melnās maģijas triki,
kad raganas un velni dejo pliki?

Jeb vai tā tikai tīra vēstures ironija,
ka piepēši, ļaunuma impērijai sabrūkot,
Staļinpartijas slepkavības
sestajā daļā pasaules
aizmirsušās (ne čiku, ne grabu)
kā baismu nakts pilsētā,
kad atnākusi jauna diena?

Cik ļaužu netika deportēti
no vienas tēvzemes uz citu!
Vai miljonus nenomocīja vergu darbos un badā?
Vai tūkstošiem nenošāva ceļmalā?
Cik vēl noslepkavoja cietumos?

5

Otrā pasaules kara pārkāpumi pret cilvēci un Hitlera koncentrācijas nometnēs iznīcināto židu piemiņa būtu sen jau izgaisusi līdz ar sadedzināto liķu dūmiem, atstādama vēl vienu vēstures ironiju, bet nomocīto cilvēku reliģijas (un tautas) brāļi ar zobiem un nagiem ieķērušies aizmirstības durvis, pārcilvēciskā piepūlē tur vaļā tajās savējiem izlauztu niecīgu spraugu... Vēstures aizmirstība ir kā izplatījuma melnie caurumi, kuņģos pazūd enerģija, viela un gaisma.

6

Dzīvi palikušo nopūtas liecināja:
nekur nebija ģimenes,
kas nepieminētu zaudētu istenieku.

Tāpat nevar noliegt,
ka laika biedru atmiņās un apziņā
vēl nedzīvotu cietēju vaidi,
neskanētu nomocīto lāsti,
nesāpētu noslepkavoto pēdējie izmisuma kliezieni.

7

Bet Staļinpartijas komunisti iziet ielās,
bestijas prasa pēc cilvēka tiesībām.

Izliekas tā - viņu septiņdesmit gadu ilgās
Valpurgas nakts
nekad nebūtu bijis...

Krievijā krievi ilgodamies atceras
tos vecos labos laikus, kad valdījusi
stingras rokas ieviesta kārtība.
Un demonstrācijās viņi
atkal nēsā un skūpstā svētbildes
ar Staļina attēlu.

8

Bet krievu valodā pārvaldīto gulagu
pensionētie priekšnieki un sargi,
deportāciju vadītāji, sarkanie slepkavas
nevainīgām sejām, bez nožēlas sāpēm,
mūsu vidū met krustus,
dzied baznīcas himnas.

Sarkanās impērijas neuzvaramie kaŗotāji,
agrākie vagari un uzraugi,
nesodītie bendes šodien melo un vaid:
"V ai, manu vai,
mums atņem cilvēka tiesības lai!
Mūs laikam nāvīgi ievainos
un pēc tam varmācīgi slepkavos nost!"

9

Rīgas dārzos un laukumos
brīvi kā savās Potjomkina sādžās
ārdās
agrākie Krievijas okupācijas likumu
sargi un tulki,
Maskavas nodokļu piedzinēji,
tiesneši un bendes
ordeŗotās uniformās un bez tām
visi lielie un maziņie agrākie dievi
Daugavas abās malās
iebrucēji un iebraucēji,
krieviski runājošie krievi,
agrākās vergu impērijas pilsoņi,
paceļ tās karogus un sauc sevi
par apspiesto latvijas minoritāti.

Aizmirsuši asinim traipītās rokas,
viņi un viņu pēcnācēji
tagad apsūdz
(kāda ironija!)
savus agrākos upuŗus
cilvēku tiesību pārkāpumos:
"Ķeriet zagļus, ļautiņi,
zagļus ķeriet ciet!..."
Viņi liekulīgi kliedz, lai dzirdētu visi.

Un prasīt viņi Latvijai prasa
pēc savu vecuma pabalstu paaugstināšanas.

10

Ķetros no rīta, kad zeme vēl atpūšas tumsā tīta
nejēdzību dvaša nolaupa cilvēkam miegu,
padzen viņa dvēseles mieru;

nejēdzību nasta sabeidz sirdi
un bez lielām pūlēm var iedzīt kapā;

nejēdzību netirumus izteikt vārdiem
nav vārdu mākslas patīkamākā puse.

Dzeja nesūdzas.
Par postu tā parasti klusē.

Piedod, lasītāj, ka nebija pantiņi te gliņi,
ka tikai no sāpju abras izcepts sakasnitis...

1992. gada 20. novembri,
Lielo ezeru lidzenumā

Propogandists mežā... un jūs redzat, kas notiek...

PIEDALĀTIES LNAK 16. PADOMES VĒLĒŠANĀS

laikā no 15. - 26. februārim

Kanadas latviešu saimē Latviešu Nacionālās Apvienības Kanadā padomes vēlēšanām ir liela nozīme. Tajās mēs ievēlam savas centrālās organizācijas padomi uz **četriem gadiem**. Padome, savkārt, ik gadu ievēl apvienības vadību, kas izpilda tai nodotos pienākumus. Vēlēšanās var piedalīties visi **aktīvie LNAK biedri**, tas ir, tie, kas nokārtojuši savas dalības maksas vai no tām atbrīvoti (to var nokārtot arī, pievienojot maksājumu balsojuma aploksnē; dalības maksa ir \$ 20.- gadā, pensionāriem - \$ 5.-).

Šī gada vēlēšanās kandidē **48 kandidāti**. Jāievēl ir **40 padomes locekļi**.

Vēlēšanu materiālus Jūs saņemsit februāra sākumā. Gadījumā, ja Jūs tos neesat saņēmuši līdz vēlēšanu sākumam, varat tos pieprasīt LNAK padomes **vēlēšanu komisijai**, 4 Credit Union Drive, Toronto, Ontario, M4A 2N8, tel. 416-755-2353, vai pie sava **lokālā LNAK pārstāvja**.

Kanadas apvienoto latviešu sarakstā kandidē: Elmārs Bērziņš, Pēteris Brauns, Jānis Briedis, Aleksandrs Budrevics, Sarmīte Bulte, Roberts Dambergs, Aleksis Dreimanis, Jānis Eichmanis, Laimons Garklāvs, Ēviņa Golde, Harijs Jansons, Kārlis Jansons, Imants Jente, Jānis Koncis, Ivars Kops, Tāivaldis Kronbergs, Jānis Langins, Valdis Liepiņš, Bruno Logins, Dāvis Maksiņš, Jānis Niedra, Egons Pelēns, Andris Rubenis, Juris Steprāns, Mārtiņš Štauvers, Jānis Tērauds, Valdis Vāgners, Alberts Upeslācis, Kornēlija Zariņa, Viesturs Zariņš, Klāvs Zichmanis.

Kanadas DV sarakstā kandidē: Zigurds Akots, Jānis Bārs, Guntars Brikmanis, Arveds Celms, Modris Lorbergs, Elma Miniāte, Laimons Ozols, Varimants Plūdons, Nora Pulciņa, Inta Purva, Gunārs Šūbiņš, Valdis Tikiņš, Māra Valdmāne-Demadta.

LNJAK sarakstā kandidē: Gundars Briedis, Tālis Brauns.

Atsevišķos kandidātu sarakstos kandidē: Edvīns Kalviņš un Kārlis Zenaitis.

Piedalīties LNAK 16. padomes VĒLĒŠANĀS. Iepazīstieties ar vēlēšanu noteikumiem un nosūtiet savas balsojuma zīmes izsludinātajā vēlēšanu laikā.

Katra balss ir nozīmīga. Izmantojiet savas demokrātiskās tiesības!

VĒLĒŠANU GADS

Šis gads Kanadas latviešiem ir svarīgas izšķiršanās un izvēles gads. Tas ietekmēs kā mūsu dzīvi šeit, tā arī latviešu likteni dzimtenē. **5. un 6. jūnijā Latvijā notiks 5. Saeimas vēlēšanas.** No vēlētāju nacionālās apziņas un politiskās gudrības atkarāsies mūsu tautas brīvība un atzēšana. Vai tā arī turpmāk tiks vadīta okupācijas gadu nospīdībā un maldu ideju bezcerībā jeb arī tā atgūs savas pirmdzimtās tiesības savā tēvzemē, nodrošinot brīvību un labklājību? Visiem apzinīgiem latviešiem Kanadā jāizmanto savas pilsoņu tiesības, balsojot par tādiem deputātu kandidātiem, kam var uzticēties, kas ir apņēmušies Saeimā vienmēr savas tautas labumu likt pirmā vietā. Mūsu nostājai un lēmumam būs liela nozīme.

Cieši saistīta ar Saeimas vēlēšanu Latvijā ir Latviešu Nacionālās Apvienības Kanadā (LNAK) **padomes vēlēšanas šai gadā no 15. līdz 26. februārim**. No mūsu vienotības un stipruma ir atkarīgs nevien Kanadas latviešu izvēlētais ceļš un darbi, bet arī mūsu iespēja palīdzēt savai tautai dzimtenē.

LNAK mērķis ir nevien "veicināt latviešu garīgo un materiālo labklājību Kanadā", bet arī "cīnīties par Latvijas neatkarības atjaunošanu saskaņā ar Latvijas republikas satversmes vispārējiem noteikumiem un rietumu demokrātijas principiem". Kaut arī formāli Latvija tagad ir neatkarīga valsts, mēs zinām, ka agrākās okupācijas spēku klātienē dēļ istas neatkarības un brīvības mūsu dzimtenē arvien vēl nav. Tikai nacionāli apņēmīga un darbīga Saeima varēs atbrīvot Latviju no okupācijas un padomju koloniālisma paliekām. Tikai stipra un vienota

Kanadas latviešu sabiedrība LNAK vadībā spēs dot lielu atbalstu šo centienu īstenošanai.

Vairāk kā 40 gadu LNAK ir apvienojusi Kanadas latviešus un viņu organizācijas. Mēs bijām spējīgi nepārtraukti atgādināt Kanadas iedzīvotājiem un valdībām Latvijas okupāciju un tautas tiesību pārkāpumus. Audzinot mūsu bērņus latviskumā un tēvzemes mīlestībā, uzturējām dzīvu Latvijas brīvības ideju. Stiprinot nacionālā pienākuma apziņu un veicinot latviešu organizāciju un draudžu sadarbību, spējām veikt daudz lielu kopēju uzdevumu un darbu. Nākotnes uzdevumu dēļ mums jāpaliek stipriem arī turpmāk.

LNAK statūti nosaka, ka "LNAK padome ir LNAK augstākais lēmējs orgāns, kuŗa locekļi ir: uz četriem gadiem tiešās, vienlīdzīgās un aizklātās vēlēšanās LNAK balstiesīgo dalībnieku ievēlēti četrdesmit (40) padomes locekļi un latviešu un draudžu pārstāvji". Savus pārstāvjus organizācijas un draudzes izraudzis noteiktā kārtībā, bet tagad mums ir jāievēl šie 40 padomes locekļi. Balstiesības vēlēšanās ir tiem Kanadas latviešiem, kas vēlēšanu dienā sasnieguši 18 gadu vecumu un līdz vēlēšanu dienai kļuvuši par aktīviem LNAK dalībniekiem, nokārtojot dalības maksu par pašreizējo gadu vai no tās atbrīvoti. Atbrīvoti no dalības maksām ir LNAK goda dalībnieki, latviešu kuŗa invalīdi, augstāko mācības iestāžu pilna laika studenti, vai kuŗus LNAK valde ir atbrīvojusi.

Februāra sākumā LNAK padomes Vēlēšanu komisija izsūtīs balsošanas materiālus. Ja gadījumā kāds tos nesaņēmu (nav LNAK kartotekā), balsošanas materiālus var pieprasīt LNAK lokāliem pārstāvjiem vai

Vēlēšanu komisijai. Balsošanas zīmes jāatsūta LNAK padomes Vēlēšanu komisijai starp 15. un 26. februāri.

Savas centrālās organizācijas stiprumam un Latvijas nākotnei piedalīsimies **LNAK padomes un Latvijas 5. Saeimas vēlēšanās!** Izpildīsim savu nacionālo un demokrātisko pienākumu!

JĀNIS MEŽAKS,
LNAK padomes priekšsēdis

LATVIJAS BRĪVĪBAS UN LATVIEŠU KULTŪRAS VĒRTĪBU SARDZĒ

Ši teiksmainā apvide - Dzintarzemes mežu krēslainās ēnās slēptā Baltijas jūras piekraste - jau kopš sirmas senatnes ir mūsu dzimtene. Mūsu vienīgā, neapšaubamā **TĒVZEME**, kur dzima, auga un mira mūsu tēvi un vectēvi. Tur atdusās visas iepriekšējās latvju dzimtas. Ar neatlaidīgu darbu izturīgās latvju ciltis pašķīra ceļu arī skarbjā ziemas ikdienā un sasniedz ievērojamu labklājību.

Lai atvairītu svešu sirotāju un nevēlamu skauģu ļaunprātīgo postīšanas kāri, paši piekopa tikumus, kas latviskā mīlestībā ģimenes vienotā sētās un izturībā tūrumu kopējos darbos. Putnu izteiksmīgajās balsis ik rītu saklausīja atjaunotu dzīves melodiju un neapšaubīgu ticību cilvēka rītdienas darba solim un atelpai - brīvībai.

Sadzīves un dabas gadskārtu saskaņotajā ritmā papildināja savas vispārējās zināšanas un kopējos sniegtumus vairoja kultūras vērtību noliktavās.

Par visu to, kas ilgi lolotās cerībās izvērtās par tautas kopēju balsi, mīļotu vārdu: **LATVIJA**, viņi jau toreiz bija nomodā.

Tādēļ šodien mums, latviešiem, ir kopējs, neizsakami plašs "kultūrvēsturisks" tradīciju un gadu simtos rūpīgi veidots, koptu tikumu pūrs, kas caur daudzām paaudzēm tiešā mantojuma nonācis mūsu rokās.

No mums, vienīgi no mums pašiem, atkarāsies, vai spēsim uzturēt tīru (katrogā, svešatnē un dzimtenes okupācijā daudz cietušo) tautas latvisko seju. Vai spēsim izprast mums atstātā mantojuma lielo nozīmi? Vai spēsim to arī praktiski pielietot - ar senču ierasto apdomu un gudrību - mūsu atjaunotās Latvijas šodienas vajadzībām?

KĀRLIS ŪDRIS
Karakasa draudzes izdevuma
"Vēstis" novembra ievadraksts

LATVIJAS REPUBLIKAS PILSOŅU REĢISTRĀCIJA

Svarīga maiņa reģistrācijas kārtības noteikumos

Latvijas pilsoņu reģistrācijas vadītājs Kanadā, LNAK valdes priekšsēdis V. Zariņš ir saņēmis no Latvijas pilsoņu atjaunošanas ārzemēs vadības, respektīvi, PBLA biroja, 1993. gada 18. janvāra vakarā sekojošu informāciju:

Reģistrējoties paliek līdzšinējā kārtība, iesniedzot gan tikai **divas** fotogrāfijas, kuŗas būs vajadzīgas eventuālai pasēs izsniegšanai. Par pasēm būs atbildīgas Latvijas Republikas pārstāvniecības ārzemēs; Kanadas gadījumā, Latvijas Republikas ģenerālkonsulāts Otavā.

Tiem, kuŗi reģistrējoties šini brīdī nevēlas pieprasīt pasēs, ir jāmaksā \$ 5.00 koda sūtīšanas izdevumu segšanai. Fotogrāfijas varēs iesniegt vēlāk, ja viņi vēlētos

tomēr pasēs pieprasīt. Tie, kuŗi reģistrējoties ir jau iesnieguši fotogrāfijas un iemaksājuši \$ 10.00 pasēs izdevumiem, fotogrāfijas un iemaksu var atprasīt vai maksājuma starpību atstāt kā ziedojumu.

Nav vēl noteikts, vai pasēs būs vajadzīgas piedaloties 5. Saeimas vēlēšanās. Pastāv liela varbūtība, ka tehnisku iemeslu dēļ tās nebūs laikā gatavas un ka pietiks ar reģistrēšanos un Latvijas Republikas Pilsonības un Immigrācijas Departamenta izsniegto kodu.

1992. gada rudenī LNAK valde nolēma iesākt pilsoņu reģistrāciju 18. novembrī un turpināt uz sešiem mēnešiem. Vēl aizvien nezinām pēdējo reģistrācijas termiņu, lai varētu piedalīties 5. Saeimas vēlēšanās. Ir iespējams, ka tas varētu būt 1993. gada 28. februāris.

Šis ziņojums attiecas tikai uz LNAK izvesto pilsoņu reģistrācijas procesu Kanadā.

Derīgu Kanadas pasi var lietot kā pilsonības pierādīšanas dokumentu, ja tajā ir teikts, ka attiecīgās personas dzimšanas vieta ir Latvija. Daudzās Kanadas pasēs dzimšanas vieta ir uzrādīta, piem., "Rīga - USSR" - tās neder. Ja Kanadas pasē norādītā dzimšanas vieta ir Latvija, tad Latvijas Republikas pilsoņa iesniegums nav jāizpilda.

Pēc kara izdotie dokumenti etc.: Latvijas ārzemju pase, izdota pēc kara Londonā vai citur ir pilsonību apliecināošs dokuments, un, uzrādot to, nav jāpilda Latvijas Republikas pilsoņa iesniegums.

Piecdesmit gadus mēs esam aizstāvējuši domu par brīvu Latviju un strādājuši šim mērķim katrs pēc savām spējām. Tagad ir pienācis brīdis, kad ir jāspējam izšķirošais un beidzamais solis, lai apliecinātu savu piederību latviešu tautai. Nākošās Saeimas vēlēšanās būs ļoti svarīgas Latvijas valsts nākotnei. Katra mūsu balss atsvērs vienu komunistu balsi. Ko varam šobrīd palīdzēt? Atbilde ir viena - reģistrēsimies un piedalīsimies Saeimas vēlēšanās!

Māra Valdmane Demandt
Reģistrācijas komitejas Montrealā locekle

REĢISTRĀCIJA MONTREALĀ

4. februāri, no plkst. 15:00 līdz 19:00, Latviešu centrā,
11. februāri, no plkst. 15:00 līdz 19:00, Latviešu centrā,
18. februāri, no plkst. 15:00 līdz 19:00, Latviešu centrā,
25. februāri, no plkst. 15:00 līdz 19:00, Latviešu centrā.

Lūdzam ievērot jaunus pulksteņa laikus! Patlaban LR pilsoņu reģistrāciju Montrealā paredzēts izbeigt 28. februāri. Ja būs pagarinājums, par to ziņosim nākamajā MLB Ziņotāja numurā.

Plašāka informācija par pilsoņu reģistrāciju arvien pieejama pie LNAK pārstāves Montrealā **Māras Valdmanes-Demandt**, tel. 514-484-0712.

PATEICĪBA

Sirsniņš paldies visiem, kuŗi mūs atcerējušies
lielajās bēdās.

Pateicībā

Elga Čopa un ģimene

LLatviešu
Nacionālā
Apvienība
Kanada**N**Latvian
National
Federation in
Canada**A**Fédération
nationale
lettonne au
Canada**K**4 Credit Union Drive
Toronto, Ontario
M4A 2N8
Tel: (416) 755-2353

LATVIA SETS DATE FOR FIRST ELECTIONS SINCE INDEPENDENCE

On December 22, the Latvian parliament approved a motion calling for a national election to be held on June 5 and 6 of this year. This will be the first such election to be held in Latvia since it declared its independence from the Soviet Union during the aborted coup attempt of August 1991. It will also be the first election in almost 60 years to conform to democratic standards. Even the last election, which installed a pro-independence government, was held under far from ideal conditions. The large Soviet army held the balance of power in many electoral districts and, by sheer intimidation, was able to influence the vote in others.

Unfortunately, a misunderstanding of the current process of restoring democracy to Latvia has resulted in allegations that the country is denying the democratic rights of large segments of its population. Even such a reputed expert in foreign affairs as Francis Fukuyama, who popularized the notion of "the end of history", recently claimed in a New York Times editorial that Latvia has disenfranchised half of its population.

The misunderstanding arises from the fact that, unlike other former Soviet republics, Latvia is not a new nation emerging on the international scene for the first time. Because Latvia is restoring a government rather than creating a new one, it is forced to hold the upcoming elections under laws established more than half a century ago; laws which can not be changed by the present government because it was installed under Soviet rules and so sees itself only as an interim administration. Since the regulations governing the right to vote have not been changed since Soviet occupation, only citizens of Latvia at the time of occupation, and their legal descendants, have the right to vote in the upcoming election.

This is not, as is sometimes claimed "a division along ethnic lines". Latvian citizenship was granted to many Russians, as well as other minorities, and all of these will have the right to vote on June 5 and 6. At the same time, some ethnic Latvians will not be allowed to vote because they were not citizens of Latvia.

The problem of granting citizenship to the large numbers of Russians who migrated to Latvia during the period of Soviet occupation is not being ignored. Draft versions of laws which will be presented to parliament after the coming election have already been hotly debated. Although the ultimate citizenship law will require demonstrating some knowledge of the Latvian language as well as a period of residency, it is estimated that as many as 90% of non-military, residents of Latvia who are not ethnic Latvians will meet the requirements for citizenship.

Andris Leimanis

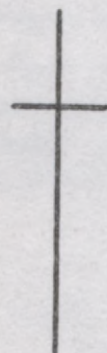
De sa Lettonie natale - il est né à Riga en 1938 -, Andris Leimanis a gardé une légère pointe d'accent même s'il vit à Montréal depuis 1965. Aujourd'hui peintre à part entière, Andris Leimanis débute comme illustrateur dans un studio de Toronto. Il vient ensuite s'établir à Montréal et travaille pour le Commercial Art Center, où il côtoiera André L'Archevêque, puis pour Claude Néon. À la même époque, il perfectionne, par des cours du soir, sa culture artistique et obtient une maîtrise en art de l'université Syracuse, dans l'état de New York, en 1976. À partir de cette année-là, il se consacre uniquement à l'art, ayant fait la connaissance d'Egon Gemst qui lui achètera pendant six ans toute sa production.

L'abandon de la publicité est une sorte de soulagement pour l'artiste,

qui considère que le graphisme publicitaire est trop éphémère par rapport à la peinture. «Lorsqu'on peint, on crée pour que cela dure. Et c'est aussi un «challenge», parce qu'on attend de toi quelque chose de nouveau, à chaque fois.» Les paysages et les scènes de rues sont les sujets de prédilection d'Andris. Montréal, Ottawa et Toronto l'inspirent, qu'il s'agisse des quartiers d'affaires ou résidentiels. Surtout l'hiver, une saison qui, selon lui, confère à ses huiles une douceur et un romantisme particuliers. Comme sa dernière exposition individuelle remonte à l'an passé, et qu'il estime que «trois années sont nécessaires pour avoir de nouvelles idées», rendez-vous en 1994.

Les œuvres d'Andris Leimanis sont présentées à Montréal, à la Galerie de Bellefeuille, avenue Greene à Westmount, et chez Bernard Desroches ; à Sainte-Adèle chez Richard Hevey et à Toronto, à la galerie Phillips.

Pēkšņi mūžības mierā aizsaukta
mana laulātā draudzene

HERMĪNE KRAUKLIS
dzim. Salmiņš

dzimusi 1908. gada 14. oktobrī, Rīgā,
mirusi 1992. gada 27. decembrī, Montrealā.

Pēc viņas sēro

Virš Arvids un
radi Latvijā

Pēterim +

Lai cik tālu prom -
vienmēr būs Tava labsirdīgā balss.
Pārāk dziļi tā atskaņās ieprogrammēta
lai tagad izsaltu.

Tu jaunu gadu sāki
jaunā valstībā - uz neatgriešanos -
bet, drošs, jau pateikt māci:
pārsteigumus mums, tūļīgiem, tā dos.

Tu viemēr bijī izlūks-
un šoreiz pāri gala robežai.
'Mūžam zili' - tā mums māci lūgt
līdz jundai pēdējai.

Tavs draugs šaipusē
Juris

PATEICĪBA

Sirsniņi pateicos mācītājam G. Hūnam par izjustiem
izvadišanas vārdiem un Andrejam Vitolam par skaisto
atvadu mūziku

HERMĪNES KRAUKLIS

izvadišanā, kā arī visiem draugiem, kas bija
ieradušies teikt pēdējās ardīevas un kas viņas piemiņai
ziedoja LNAK.

Sirsniņš paldies pensionāru apvienības saimniecei un
palīdzēm par sarūpēto bērnu azaidu.

ARVĪDS KRAUKLIS

PATEICĪBA

Teicam paldies Montrealas jauktam korim ATBALSS
par skaistām dziesmām, tautas deju vienībai AČKUPS
par labi sagatavotām dejām, Ziemsvētku vecitīm par
mantām bērniem un Dāmu komitejas priekšniecei
Gasparovičš kundzei par loterejas un sarīkojuma
izkārtošanu.

Pateicībā

Montrealas latviešu
katoļu draudze

Montrealas latviešu kredītsabiedrības
pilnsapulce notiks sestdien, 24. aprīlī, plkst. 15:00
Latviešu centrā, 3955 Provost ielā, Lašīnā.

MONTREALAS LATVIEŠU KREDĪTSABIEDRĪBA

PIEDĀVĀ Jums sekojošus pakalpojumus:

NOGULDĪJUMI:

Tekoša kontā zem \$ 2,000	3.00 % gadā
no \$ 2,000 - \$ 4.999	3.75 % gadā
virš \$ 5,000	4.50 % gadā

AIZDEVUMI

Hipotekas uz 1 g. vaļējas	8.25 % gadā
Hipotekas uz 1 g. slēgtas	7.50 % gadā

PERSONĀLI AIZDEVUMI:

ar noteiktu termiņu un atmaksas veidu - 10.75 % gadā

Šīs augļu likmes ir caurmērā .25% labākas uz
noguldījumiem un .25 % zemākas uz aizdevumiem,
salīdzinot ar komerciālām finanču iestādēm. Tās ir spēkā
vienu mēnesi, bet izņēmuma gadījumos var tikt mainītas
katrā laikā. Visas likmes un to maiņas tiek izliktas
kredītsabiedrības skatlogā.

Birojs atvērts katru otdien, no plkst. 17:00 līdz
20:00, Latviešu centrā. Telefons - 514-6324-4082

KO VAR CELT, TO VAR NEST

Agrākais Volkswagen firmas stratēģis un viens no šīs
firmas trīs lielajiem, - BRUNO RUBESS nesen ievēlēts
par Latvijas Bankas padomes locekli. Jācer, ka ar kopējām
pūlēm lats nāks ar labklājību (es gribētu teikt -
svilpodams).

Ed. Keiša šaržs

+++++

BAGĀTĪGS DEVUMS

Saiņu sūtīšanas 1992. gada pārskats

DV Montrealas nodaļas kasieris K. Čaks sastādījis
pārskatu par 1992. gadā izdarītiem saiņu sūtījumiem uz
Latviju, un valde, kas bija sanākusi savā sēdē š. g. 16.
janvārī, arī tūdaļ izlēma šo pārskatu darīt zināmu saiņu
sūtītājiem un latviešu sabiedrībai.

Tā 5 saiņu pieņemšanas un nosūtīšanas akcijās kopā
ieņemti \$ 49,450.52, bet izdoti \$ 45,755.35, dodot

\$3,659.17 lielu atlikumu. Jāpiezīmē, ka no šī atlikuma jau iepirkta medicīna par tuvu pie \$ 3,000.-, sūtīšanai ar janvāra mēneša kuģa tvertni uz trim Latvijas slimnīcām - Jūrmalas Bulduru pilsētas, Jelgavas pilsētas un Preiļu slimnīcām. Diemžēl, tas ir tikai piliens lielajā sāpju jūrā, bet vismaz mēs darām, ko spējam un varam atļauties.

Ar nedaudz atsaucīgo montrealiešu palīdzību, sabiedriska veida atbalstiem, izdevās nosūtīt kopā 479 saiņus, bet no otaviešu puses pienāca 33 saiņi. Privātām personām no Montrealas nosūtījām 1.655, bet no Otavas - 599. Kopējais tilpums - 4.758 kubikpēdas. Izdevumus par sabiedriskās palīdzības saiņu sūtījumiem sedza "Relief for Latvija" (LNAK un DV KV vadībā), bet vēlāk jau mūsu pašu DV Otavas un Montrealas nodaļas, maksājot \$ 4 un pat \$ 5 par saini.

Par sākumā nopelnīto naudu saiņu saņemšanā nosūtījām šādām slimnīcām: Centrālajai slimnīcai Balvos, Dr. A. Zariņai, Viļakas slimnīcai, Dr. V. Bozovejai, Ventpils slimnīcai, Dr. A. Porniekam, Varakļānu slimnīcai, Dr. J. Blusanovičam, un nelielā daudzumā Bulduru slimnīcai Jūrmalā, Dr. A. Laicānei. Diemžēl, no 2 slimnīcām atbildes par saņemšanu vēl nav pienākušas.

Līdz šim medicīnas sūtījumos izdots ap \$ 7,000.-, bet par kuģa tvertni 5 sūtījumos ap \$ 10,000.-. Par saiņu piegādi mājās kopā ar otaviešiem izdoti ap \$ 16,200.-, kas nosūtīti akcijas vadībai Toronto. Šo pārskatu par saiņu sūtījumu tuvāku sadali un aprēķiniem sagatavojis A. Zariņš. Aizvadīto palīdzības sūtījumu akcijas darbinieki, starp kuriem 90 % ir pensionāri, paši seguši savus braukšanas izdevumus uz centru un atpakaļ, pie kam lielākā daļa no tiem katrā akcijā piedalījās visas 3 reizes un paši maksāja par savu personīgo saiņu pieņemšanu (\$ 6.- par kubikpēdu un \$ 8.- par piegādi mājās), līdzīgi kā to dara visi pārējie saiņu piegādātāji. Bezgala tālu šie vīri un sievas stāv no tiem, kas par katru centrā pavadītu stundu prasa labu samaksu! Lielākais gandarijums, ka šie čaklie un neatlaidīgie cilvēki ir apliecinājuši savu gatavību iesākt darbu turpināt arī šajā gadā, negaidot un neprasot, kas man par to būs.

Par sabiedrisko palīdzības saiņu saņemšanu sūtītājiem un Montrealas latviešu saimei jo sirsnīgu pateicību rakstveidā izteikuši prāvesti F. Ciprušs Kombuļos, Julijans Butāns Strobrovos, O. Pujāts Varkavā, J. Āre Andrupē, J. Patmalnieks Eversmūižā, A. Felikss Lyugos, P. Onskuls Rudzātos, Bramaņu ģimene, kā arī 4 medikamentu saņēmēju slimnīcas ārsti. Pateicības vēstules ir ļoti aizraujošas, atspoguļojot saņēmēju prieku, bet reizē arī bēdas. Viens no prāvestiem raksta: "Jums visiem, kas sūtījāt pakas, visi saņēmēji sūta sirsnīgu paldies. Lai jums maksā Dievs un Aglonas Dievmāte. Mūsu dzīves līmenis sāka strauji kristies, sacēla visam drausmīgas cenas. Avizes jau raksta, ka esam uz bada sliekšņa. Lauku ļaudis jau kaut kā izdzīvos šo ziemu, bet kas ar pilsētas ļaudīm? Daudzi no agrākās iekārtas ielavijušies vadošos amatos un apvienojušies neiedomājamā mafijā uz dzīves nabadzīgā slāņa rēķina. Zādzības, huliganisms un izspiešana ar šmalkšanu nebijušā pakāpē. Tauta gaida Saeimas vēlēšanas, bet krievu kaņaspēks turas kā ērce uz mūsu dzimtās zemes. Kauna lieta arī no pašiem latviešiem, kas iesāka nebijušu kaņu pret Latviešu biedrības namu. Senči tā nedarija. Laikam, vēl maz bija pērta latviešu tauta! Ķildu cēlāji droši vien nav braukuši uz tālās Sibīrijas un Kazachstanas lāģeriem un izbaudījuši čekas pagrabus un viņu paradīzi. Mostas visādas padibenes, kas cenšas ievest savu kārtību.

Paldies Dievam, cerēsim un lūgšim, gan Dievs izglābs savu tautu. Vēlreiz sirsnīgs paldies jums visiem."

Citā vēstulē: "Jūsu 11 saiņus saņemām, bet 2 no tiem bija jau vaļā atvērti. Gribētu zināt, vai jūs sūtījāt jaunās kastēs ar vienreizējiem limējumiem, jo visām kastēm tie bija ārgriezti un aizlimēti ar citu jaunu, arī citā krāsā. Mums patreiz sāk rasties daudz veikalus, kuņģos pārdod lietotas ārzemju drēbes, apavus utt. Tautā par to skaļi tiek liecināts, ka tas viss nākot no humānās palīdzības sūtījumiem, jo atvestās pakas tiek revidētas, pārskatītas, tad labākais izņemts un aiziet uz veikalu pārdošanā, bet mazvērtīgākais, kas palicis pāri, piesūtīts adresātam. Uz vienas kastes bija uzraksts "Deķi", bet tādu nekur nebija. Varbūt būtu labi kastēs ielikt pilnīgu mantu sarakstu, bet arī to jau var viltot un izņemt. Sirsnīgs paldies jums par sirds siltumu un Jūsu rūpēm par mums."

Un vēl: "Sirsnīgi sveicam jūs un visus Montrealas Daugavas Vanagu labvēļus Ziemsvētkos un Jaunajā gadā! No Dieva žēlastības izlūdzam un novēlam jums Kristus mieru, gaismu un svētību. Jūsu vēstuli saņēmām, bet sūtījums ir vēl ceļā. Žēlsirdība ir cēls tikums; cik labi, ja tālumā dzīvojošie atceras savu dzimteni un tos savus tautas brāļus, kas ir nonākuši grūtībās. Daudz draudžu ir jau saņēmušas un arī vēl saņem šādus sūtījumus - man tas būs pirmo reizi. Šis ir netik vien manas, bet daudzu kopīgas domas - vēl šī žēlastība nāk drusku par agru - vēl pēc 3 vai 4 gadiem, jo stāvoklis neuzlabosies, tā būtu pašā laikā. Pagaidām apģērbi un apavi vēl ir - tikai dzērājiem un slinkiem nav - bet tiem jau arī nekas nepienākas. Ir jau arī dažas lielas ģimenes un slimie, protams, tiem izdalīsim, bet lielos daudzumus, sevišķi lauku draudzēm pašlaik vēl nebūtu vajadzīgi. Jāmācas un jācenšas katram pašam strādāt un panest grūtības, un tikai tā mēs atjaunosim savu zemi un valsti. Cita lieta būtu, ja tie labdarī ziedotu pa vienam dolāram. Te, kam ir valūta, tam ir viss - ar to varētu strauji veicināt arī baznīcu darbību un tam būtu lielāka vērtība nekā atsevišķam drēbes gabalam. Kad te ārzemju latvieši apmeklēja baznīcu, izteica nožēlu, ka te viss ir nolietojies, novecojis, kādreiz tikko spējam samaksāt savus nodokļus. Daudz baznīcu slēdza, nevarēja uzturēt. Vēl reiz jums visiem paldies!"

Lasītāju zināšanai varu pastāstīt, ka laba daļa šo katoļu prāvestu bija latviešu nacionālo partizānu rindās pēc II pasaules kara un daži bija pat uzņēmušies partizāņu vadību.

Varbūt, ka pēdējās vēstules rakstītāja ierosinājumu pēc atbalsta Latvijas dievnamiem varētu daļēji atrisināt, ja no katra sarakstuma - laicīga vai garīga - mēs atvēlētu 10 % no peļņas Latvijas dievnamu atjaunošanai, neskatoties no tā, vai tas ir luterāņu, katoļu vai arī dievtuņu. Mūsu senči vienmēr ir devuši Dievam savu artavu un vai mēs būsim sliktāki par viņiem?

SKRASTIŅU INDULIS

KO BEBŔI DARA ZIEMĀ?

Ja jūs domājat, ka bebŕi ielien savā mājā un guļ, jūs maldaties. Montrealas latviešu bebŕi arī ziemā prāto, runā un dara. Tagad uzsvars, tiešām, ir uz darišanu, jo sākotnējā taustišanās un pareizā ceļa un projektu meklēšana ir aiz muguras. Tie, kas vēroja no malas, sāk piedalīties. Nu darbam jāiet plašumā!

Latviešu bebŕos līdz šim ir 30 akcionāri ar 394 akcijām (katra maksā \$ 10.-). Bez tam vairums bebŕu savai firmai ir aizdevuši naudu par 10%, lai istenotu pirmo

projektu. Sadarbībā ar partneriem Latvijā un šeit, par \$30.000.- nosūtīti 1.300 elektriskie sildītāji, lai palīdzētu pārvarēt patreizējos grūtus apsildīšanas apstākļus.

Pieci bebrī ir jau atgriezušies no apmeklējuma Latvijā, kur viņu uzdevums bija iepazīties ar dažādiem priekšlikumiem un piedāvājumiem no turienes, ar šo projektu autoriem un veicinātājiem. Daudz ir ko novērtēt un izsijāt.

Patreiz ļoti nopietni apsvešam ieguldit kādā grupas uzņēmumā, kurā jauni cilvēki, tiešām, jau padarījuši gandrīz vai neiespējamo. Uz atgūtās tēvu zemes iekārtota saimniecība, uzbūvēts gaters ar kaltētavu un iegādāta visa nepieciešamā tehnika. Tas viss veikts pašu spēkiem, sākot no nulles pirms pāris gadiem. Mūsu izlūki un iegūtā informācija mūs pārliecina, ka neliels ieguldījums šajā daudzsolītajā pasākumā ne tikai palīdzēs Latvijas jaunbūvētājiem, bet nesis arī peļņu iegulditājiem - bebrīem.

Ja Jums tā lieta interesē, nepalaidiet garām nākamās bebrī informācijas sanāksmes, kas notiek katrā mēneša pirmajā trešdienā, plkst. 19:30, Latviešu centrā, 3955 Provosta ielā, Lašīnā (nākamās 3. februārī un 3. martā). Turklāt katrs A/S "Bebrī" direktors var Jums palīdzēt orientēties.

Ja Jūs esat nolēmis piedalīties materiāli ar ieguldījumu vai aizdevumu, stājaties sakaros ar sabiedrības kasieri **Albertu Cauni**.

"Kas sprostu nebūvē, tam ūdens neuzkrājas!"

JĀNIS TĒRAUDS

*) **BEBRŪ** š. g. 6. janvāra sanāksmē kāds ēģiptietis plašāk pastāstīja par savu padomdevēju firmu, kas atrodas Bastejkalna bulvārī, Rīgā, un kurā pieejami dažādi pakalpojumi pret minimālu atlīdzību, par ko iepriekš jāvienojas, kā tālsarunas, fakss, kopējamā mašīna, bet, galvenokārt arī uz īslaicīgu nomu **telpas** dažādu firmu, organizāciju un sanāksmju vajadzībām. Bebrīem šī informācija šķita interesanta, un tiem visā drīzumā būs pieejama plašākas ziņas, lai šo iespēju izmantotu.

Otaviētis A. Vilks, savkārt, pastāstīja par īpašu apkures degvielu, kas nāk arvien vairāk cieņā šajā kontinentā, - no koksnes gatavotām lodītēm, ar kurām ekonomiski var apsildīt telpas īpaši šim nolūkam gatavotās krāsnīs, kurām neesot vajadzīgs parastais dūmenis. Pastāv iespēja, ka šīs lodītes un krāsnis varētu ražot Latvijā uz vietas, un tā, ja šis projekts īstenotos, uz nākamo rudenī ievērojami atslogot apsildīšanu Rīgā un citur.

Saieti kļūst nopietnāki. Tas iepriecina. Katrā ziņā ikvienam, kam interesē šāda veida pasākums, vajadzētu ar to iepazīties.

Š.

+++++

KĀ CENTRS PULSĒ?

Neskatoties uz sniega vētru, Centra 1993. g. 6. janvāra valdes sēde tomēr notika. To vadīja priekšēdis J. Tērauds. Ziņoja, ka esot saņēmis no liberāļu partijas rakstu par vēlēšanos sadarboties un izmainīt domas ar etniskām vienībām.

Centra valde no Pārdzīvošanas fonda piešķirusi sekojošas summas: Latviešu skolai Montrealā \$ 500,00,

BATUN organizācijai \$ 500.00 un LNAK \$ 1.000.- kā atbalstu politiskam darbam Latvijas labā.

L. Bisenieks ziņoja, ka Centra rīkotā Jaungada sagaidīšana sagādājusi neērtības, jo vakariņas bijis jāgatavo plkst. 17:00 un atkal plkst. 21:00. Neskatoties uz to un mazo svinētāju skaitu, sadzīve ritējusi līdz rīta gaismai. Sarīkojums nav devis ne peļņu, nedz iztrūkumu.

Nolēma 13. februārī rīkot **Sirsniņu balli ar groziņiem** (Centrs šādas balles rīkoja savas pastāvēšanas sākuma gados, bet atsaucības trūkuma dēļ tās pārtrauca. -red.). Ieeja \$ 5.00 no personas. Paredzama laba deju mūzika.

Centra pilnsapulce notiks 21. martā, plkst. 15:30, Centrā.

Nākamā Centra valdes sēde 10. februārī, plkst. 19:30, Centrā.

L. KALNIŅŠ

GADSKĀRTĒJĀ KATOĻU EGLĪTĒ

Šķiet gandrīz neiedomājami, pēc ilgāku gadu atslābuma, tieši šajos svētkos mūsu sabiedrība sasparojusies Ziemsvētku eglīšu rīkošanā. Šajā ziņā mūsu katoļticīgie, ar luterāņu atbalstu, nekad nav palikuši iepakaļ un arvien sagādājuši Ģimenes svētku pārdzīvojumu savā eglītē kuplajam apmeklētāju skaitam - šoreiz krietni pāri 100. Tas nebija citādi 9. janvārī, ierastajās telpās Sulpice ielā.

Īsus dievvārdus teica austriešu priesteris, kas tagad aprūpē draudzi. Sarīkojumu veiksmīgi vadīja N. Muncš.

Programmas daļā daudz dziesmu dziedāja Montrealas latviešu jauktais koris ATBALSS, abu savu diriģentu - A. Gūtmaņa un A. Vitola vadībā. Šajā telpā koris skan un sagādā mūzikālu pārdzīvojumu. St. Jerumanis skandēja vairākus savus dzejoļus. Arī tas kļuvis par tradīciju. Tautas deju vienība AČKUPS ritmiski un droši dejoja tautas dejas. Jāpriecājas par šo jaunatnes vienību, kas arvien spējusi sevi atjaunot un ko patlaban vada gados jauniņi jaunieši. Dara to veiksmīgi un ar prieku. Nav šaubu, ka par to sevišķi gandarīts būtu bijis Pēteris Zilkalns, kas Jaungada dienā bija stājies sava Dieva priekšā.

Draudzes Dāmu komiteja nenogurstošās Jadvīgas Gasparovičas vadībā bija izkārtojusi bazāru un izlozi. Abās netrūka laimestu. Lozes izpārdeva ātri, un draudzei būs paprāva atlikuma artava.

Ziemsvētku vecītis (R. Opolnieks) bija atnesis bagātīgu dāvanu maisu, no kurā tika pat dažiem tiem, kas nebija varējuši ierasties.

Pašu nācēju klātie galdi lūza no pārpilnības un eglītes trešajā daļā deju cienītāji uzgriezta dažādus dančus.

Tā bija varena eglīte, par ko sirsnīgs paldies rīkotājiem!

M. ŠTAUVERS

=====

VĒL PAR PALĪDZĪBU

Saiņi Slokas svētdienas skolas bērniem

Lai atbalstītu mūsu bērnu un jaunatnes dzīvi Latvijā tās patreizējo smago pārmaiņu laikos, kad, tik parasti, viņu tuvākais draugs un kaimiņš ir nabadzība un trūkums,

un lai pēc iespējas uz dzimteni sūtītie palīdzības saiņi nonāktu to rokās, kam palīdzība visvairāk nepieciešama, DV Montrealas nodaļas valde uzsākusi sakaru uzņemšanu ar personām un iestādēm, kas apliecinājušas gatavību uzņemties atbildību par sūtījumu godīgu sadali. Līdz ar to šīs personas un iestāžu vadība apsoliņus sniegt pilnīgu pārskatu par saiņu saņemšanu un sadali, ieskaitot arī medicīnu, drēbju un apavu sūtījumus.

Viens no pēdējiem DV Montrealas nodaļas valdes un saiņu sūtītāju uzdevumiem un iecerēm ir sagādāt un sarūpēt palīdzības saiņus - drēbes un apavus, arī medicīnu Latvijas patreiz viskuplākās svētdienas skolas bērniem un jauniešiem, skaitā pāri 400, par kuŗu labklājību - ticību, morāli un nacionālo stāju atbildību ir uzņēmis šīs pajumtes vadītājs māc. Aivars Beimanis Rīgas Jūrmalā.

Mūsu kontakta persona tikšanos ar Slokas draudzes svētdienas skolas mācītāju un atbildīgo vadītāju - māc. A. Beikmani apraksta šādi:

"Tagad pastāstīšu tev par mūsu mācītāju Beikmani. Biju aizbraucis pie viņa uz pārrunām, un izrādās, ka bērnu svētdienas skola te, Slokas draudzē, ir pati lielākā visā Latvijas republikā. Māc. Beimanis ir pulcējis savā paspārnē pāri par 400 bērnu, audzinādams viņus ticībā un garīgi morāli stiprus Latvijas nākotnei. Apbrīnoju viņa lielo enerģiju, ticību Dievam un visam labajam. Un viņš man teica, ka katra laba doma jau esot Dieva svētīta, un lika man tāpat salikt rokas, un mēs abi lūdzām Dievu par mūsu tautu, lai Viņš dod tai spēku pastāvēt un izdzīvot. Un viņš teica, ka daudziem bērniem un jauniešiem palīdzība esot ļoti vajadzīga, it sevišķi drēbes un apavi vecumam no 3 līdz 17 gadiem. Tā, ja varat kaut ko savākt un sarūpēt, sūtāt visu tieši uz mācītāja māju, jo baznīca darbojas tikai svētdienās un nebūs neviena, kas tās saņem. Viņš tā bija ar mieru. Kaut tu vienreiz, mīļais brāli, dzirdētu, kā viņš lūdz Dievu, ar kādu sirsnību un mīlestību, un, laikam, tieši tāpēc viņam ir izdevies savākt pašu kuplāko bērnu pulku mūsu Latvijā. Viņš ir bijis Vācijā, Amerikā un Kanadā."

Šo pasākumu atbalstīt ir jau atkal pieteikušies mūsu čaklie un rosīgie Ženija un Eizens Reveliņi, kas pagājušā akcijā sarūpēja 40 maisus drēbju un apavu, un, cerams, ka viņu atsaucībai sekos citi, kam rūp latviešu tautas, mūsu bērnu un jauniešu izdzīvošana.

Mantas nododamas DV Montrealas nodaļai ar atzīmi "Slokas svētdienas skolai". Tie, kas paši nevar tās nogādāt latviešu centrā, lūgti savus ziedojumus pieteikt DV Montrealas nodaļas valdes locekļiem, vanāgiem un vanadzēm.

Tuvāka informācija pie J. Norvela, tel. 683-3342, vai V. Hūna, tel. 3522-1359, vai I. Skrastiņa, tel. 473-8479.

Vēstule no Bulduriem

"Saņēmu Jūsu vēstuli un esmu ļoti aizkustināta par Jūsu rūpēm un vēlmi palīdzēt Jūrmalas slimajiem un uzticēšanos manam goda prātam, saņemot Jūsu Daugavas Vanagu un montrealiešu sarūpēto sūtījumu. Man ļoti neērti, ka Jūs sevi apgrūtināt ar medicīniska rakstura problēmām, kuŗas, kā es saprotu, nebūt nav Jūsu specialitāte. Protams, viss, ko Jūs ar savu domu biedru palīdzību esat sarūpējuši, ļoti noderēs slimajiem, kuŗi patiesi patlaban ļoti cieš, sevišķi bronchiālās astmas slimnieki. Rīgā šo zāļu ražošana nebija organizēta, saņemām tās no PSRS, ar kuŗu tagad ekonomiskie sakari ir ļoti nestabili. Dabīgi, arī antibiotiskie mums būs ļoti noderīgi. Ar Jūsu vēstuli iepazīstināju slimnīcas galveno

ārstu. Viņš, protams, ir ļoti pateicīgs Jums un visai Daugavas Vanagu organizācijai Montrealā. Domāju, ka lietderīgs būs arī Jūsu sarūpētais ģipša noņemšanas aparāts.

Mums ir zināmi vairāki ļoti vientuļi, represijas cietušie veci cilvēki, kuŗiem ļoti noderēs Jūsu auzu pārslu sūtījums. Man ir ļoti neērti no Jums pieņemt personīgo kafijas sūtījumu, jo neko jau būtiski es savas tautas labā neesmu paveikusi. Tomēr ļoti silts paldies Jums par to. Pacentisimies to nogaršot kopīgi ar Jūsu brāli, žēl, ka mūsu dēļ arī viņiem klāt nākušas mūsu rūpes.

Jūsu vēstulē minētās zāles mums ir pazīstamas un būs mums ļoti noderīgas. Žēl, ka Kanadas valsti neder mūsu iestāžu receptes. Ja Jums rodas izdevība kaut ko sūtīt mūsu slimajiem, tad, protams, izvēlaties to, kas Jums nedaudz vieglāk pieejams un ir lētāks. Visvairāk priecīgi mēs joprojam esam par pretastmas preparātiem jebkuŗā veidā. Acetaminopēna tabletes arī mums pazīstamas, bet to izlietojums slimnīcā ir samērā neliels, apmēram, 4-5 flakoni mēnesi.

Tagad nedaudz par mūsu slimnīcu un sevi. Mūsu slimnīca ir pilsētas galvenā slimnīca ar iekšķīgu, ķirurģisko, neiroloģisko slimību, arī dzemdību - ginekoloģisko nodaļām. Esmu iekšķīgo slimību ārste; daudzus gadus strādāju veselības aprūpes organizēšanas sistēmā, tagad - funkcionālās diagnostikas un iekšķīgo slimību nodaļā.

Gods iepazīt Jūsu brāļa kungu radās Latvijas Nacionālās Neatkarības kustības darbā.

No sirds vēlu Jums, Jūsu tuviniekiem, atsaucīgiem Montrealas Daugavas Vanāgiem un visiem tautiešiem ap Jums veselību, sirdsmieru, gaišus, siltus Ziemsvētkus, cerīgu un stipru Jauno gadu. Ar pateicību pilsētas slimnīcas slimnieku, slimnīcas ārstu vārdā un arī manā personīgā. Par sūtījuma saņemšanu rakstīšu, ziņošu."

Sakarā ar šo antibiotisko un bronchiālās astmas zāļu dārgumu, pēdējā sūtījumā varējām šai slimnīcai nosūtīt tikai ļoti ierobežotu skaitu minētās medicīnas. Starplaikā esam pasūtījuši 100 mutē iepūšamās medicīnas preparātu, katru ar 200 atkātojumiem, domātus tieši astmas slimniekiem elpas trūkuma gadījumos. Tas izmaksās DV nodaļai tuvu pie \$ 800.-, pasūtīnāta arī medicīna Preiļu slimnīcai par, apmēram, pusotriem tukstošiem dolāru.

DV Montrealas nodaļas valdes priekšsēdis J. Norvels saņēmis kādu vēstuli, kas liecina par montrealiešu atsaucību: "Sveicināts, Jāni! Kā jau runājām, nosūtu tev ārstes vēstuli, adresi un zāļu sarakstu. Minētie preparāti esot visvairāk vajadzīgi. Ja Jums būtu iespējams kādus sagādāt un nosūtīt, būtu ļoti pateicīgs. Zāļu iegādei nosūtu čeku par \$ 500.- - cik jau iznāk, tik iegādājaties, vairāk pagaidām nevaru atļauties."

SKRASTIŅU INDULIS

GRĀMATAS AIZPUTES BIBLIOTEKAI

Montrealas Latviešu Biedrība aicina Jūs ziedot grāmatas Aizputes bibliotēkas vajadzībām. Aizpute ir viena no tām retajām Latvijas pilsētām, kuŗā cittautiešu tikpat kā nav. No vairāk kā 6000 iedzīvotājiem tikai kādi 10 ir krievu izcelsmes, un arī tie visi runā latviski. Saņemtās grāmatas nosūtīsim ar vienu no nākošajiem labdarības sūtījumiem. Grāmatas varat nodot MLB bibliotēkas vadītājam Jānim Birzem, centrā. Ja tas Jums

nav iespējams, zvaniet MLB Ziņotāja redakcijai, tel. 457-9832, aizbrauksim tās saņemt.

MLB bibliotēka saka paldies itin visiem, kas atvēlējuši savas grāmatas tās vajadzībām. Katrā ziņā, pirms Jūs likvidējat savus grāmatu krājumus, sazināties ar bibliotekāru J. Birzi.

Grāmatas pieprasa arī **LATVIJAS KULTŪRAS AKADĒMIJA**. Tās pieprasījuma saraksts ir tik plašs, ka nav iespējams to šeit publicēt. Vajadzīgi gandrīz vai visi trimdas izdevumi. Akadēmijas rektors un bibliotēkas vadītāja raksta: "Jūsu biroja (PBLA) darbinieku rosināti sastādījām konkrētu nosaukumu un autoru sarakstu, kas palīdzētu trimdas tautiešiem vadīties, palīdzot mūsu studentu un bibliotēkas vajadzībās. Saprotam, ka ne visur tautieši spēs mums līdzēt saraksta plašuma dēļ, taču būsīm bezgala pateicīgi arī par jebkuŗu mazumiņu, kuŗš palīdzēs aizpildīt mūsu nezināšanas robuŗ. Jau iepriekŗ sakot visiem lielu paldies - P. Laŗis, rektors, A. Kubuliŗa, bibliotēkas vadītāja."

PATEICĪBA

mantu sagādes dalībniekiem

DV Montrealas nodaļas valde - vanagi un vanadzies izsaka sirsnīgu pateicību personām un ģimenēm, kas atsaucoties mūsu nodaļas aicinājumam pēc drēbju un apavu sagādes Latvijas trūkumcietējiem, savāca un mums pieņēma dažāda daudzuma jaunu, lietotu drēbju un apavu, kas visi tika saŗķiroti, sadalīti, iesaiņoti un nosūtīti gan latvieŗu macītājiem, bērnu namiem, veciem ļaudīm un arī daudz bērnu ģimenēm.

Bez Jūsu atbalsta un lielās atsaucības mēs nebūtu daudz paveikuŗi. Par to pateicība un atzinība pienākas Eiŗenam un Œenījai Revelīņiem, Jurim Agrumam, Irīdai Grāpēnai, Alisei Grīntālei, Ausmai Valterei un Andrejam Apinim.

Piedodat, ja kādu vārdu esmu izlaidis. Ir jau viegli sēdēt siltās telpās pie pilniem galdiem un liet asaras par tiem, kam visa kā trūkst. Te man atmiņā iezogas kādreiz, liekas, Raiŗa rakstītie vārdi:

Bagāts viņš, bet mīkstu sirdi;
Redz viņš sērdienīŗus raudam
Izņem savu nezdodziņu...

DV Montrealas nodaļas valdes uzdevumā

I. SKRASTIŅŠ

DV MONTREALAS NODAĻAS GADA SAPULCE

DV Montrealas nodaļas valde sasauca gadskārtējo nodaļas biedru pilnu gada sapulci ŗā gada 20. februāri, plkst. 13:30, Latvieŗu sabiedriskā centrā, 3955 Provosta ielā, Laŗinā, Montreālā -

Darba kārtība:

1. Pilnsapulces vadības vēlēŗanas
2. Iepriekŗējās gada sapulces darba kārtības pierakstes pieņemŗana
3. Valdes priekŗēŗa, vanadŗu priekŗnieces un valdes locekļu ziņojumi
4. Nodaļas nekustāmā ipaŗuma "Dzintari" ziņojums par patreizējo stāvokli
5. Revīzijas komisijas ziņojums

6. Nominācijas komisijas ziņojums

7. Valdes vienas treŗdaŗas, revīzijas komisijas un delegātu vēlēŗanas un pārvēlēŗanas.

8. Budŗets 1993. gadam un tā pieņemŗana

9. Notikumi dzimtenē un palīdzības sniegŗana.

10. Nākotnes darbības pārrunas

11. Daŗādi jautājumi un debates

Sakarā ar lieliem un nepārrēdzamiem notikumiem mūsu dzimtenē, daudziem un svarīgiem jautājumiem Montrealas nodaļas darbā un tās pienāķumu izveŗanā, ļoti vēlams lai pēc iespējas vairāķ nodaļas biedru - vanagu un vanadŗu piedalītos ŗajā gada sapulcē. Viens no svarīgiem jautājumiem vēl arvien ir mūsu jaunās paaudzes iesaistiŗana Daugavas Vanagu darbā, lai laika tecējumā rastu jau laikus sev jaunus vietnieķus un darba darītājus. Par vienu no vissvarīgāķiem jautājumiem, kas būtu izlemjams ŗajā sapulcē, ir mūsu dzimtenes patreizējais, nedroŗais un satrauktais stāvoklis un ko varam darīt mēs, lai tai un mūsu tautai tur sniegtu maksimālo palīdzību un atbalstu.

Piezīme:

Kvoruma nesanaķŗanas gadījumā, pilnsapulce būs tiesīga plkst. 14:00 pie jeb kuŗa ieraduŗos biedru skaita. Snieģputeŗa gadījumā, kas var radīt ŗaubas par sapulces notikŗanu vispār, lūdzam sazināties ar sekretāru, tel. 473-8479, vai nodaļas priekŗnieķu J. Norvelu, tel. 683-3342.

DV Montrealas nodaļas valde

SARŪK APMEKLĒTĀJU SKAITS

Neskatoties uz to, ka mūsu pensionāru apvienības biedri, cerībā uz lielāķu saietu apmeklētāju skaitu, nobalsoja ziemu rikot tikai vienu saietu mēnesī, dalībnieķu 7. janvāŗa saietā bija tikai ap 60.

Par balsoŗanas rezultātiem ziņoja apvienības priekŗnieķs V. Paegle: piedalījuŗies 66. Par vienu sarikojumu ziemas mēneŗos balsojuŗi 51, kā līdz ŗim - 15; referātus vēlas 48, nē - 12; literārus lasījumus - 39, nē - 16, filmu izrādes 43, nē 15; kārtis un Bingo tikai 18, nē 39; dziedāt - 54, nē 9; deķot - 16, nē 35; paēst - 52, nē - 10. Bijuŗas vēl arī citas vēlmes, kā mainīt sēdēŗanas kārtību, ēdienos derētu divu gaķu izvēle, mazāķ ziedu dzimŗanas dienu jubilejās, kamēr daudziem viss esot skaisti un jauķi, lai tik turpinot tālāķ kā līdz ŗim.

Bez kārtējiem saietu notikumiem - dzimŗanas dienu atzīmēŗanas (V. Varoslavāne), pusdienoŗanas un J. Metuma dzeķoķa lasījuma, sirsnīgu ziņojumu par savu Latvijas apciemoķumu deķa Dr. A. Tiltiŗa, kas uz turieni bija devuŗies, lai piedalītos Varavīksnas korporācijas 65 pastāvēŗanas gaķu jubilejā (pati tajā sastāv jau 62 gaķu un bijusi viena vecāķām ŗajā saietā). Piedalījuŗies arī 18. novembŗa svinību aktā Nacionālajā teātrī. Miruŗo piemiņas dienā apciemoķusi kapus. Aizdedzinājuŗi sveķi pie Kriŗjāņa Barona kapa. Noskatījuŗies Traviatu itāķu valodā Jaunā Dailes teātrī. Seviŗķi priecāķās par jaunajiem saimnieķiem Valmieras apkaimē, kas esot paēduŗi, apģērbti un kam esot labs garastāvoklis. Liela daķa esot zemes sargos. Vispār priecāķās par mūsu jaunatni. Māķās pārveduŗi meitenes skulptūru, kuŗas izveŗanai vajadzēķis speciāķu atļauķu. Priecīga par to, ka izdevies tādu iegūt. Centrālajā tirģu tagad daudz krievu, bet Rīgas ielās daudz mazu bodīŗu. Œuzes fabrika tagad saucoties Staburags.

Ja dalībnieķu skaits saietos turpinās sarukt, pensionāriem būs atkal jāatģrieŗas Centra Kamina zālē, jo pie tik maza skaita tur būs omulīgāķ.

M. ŒTAUVERS

MLB Ziņotāja redakcija arvien priecājas, kad tā veidošanā piesakās jauni līdzstrādnieki, kuriem vienmēr cenšamies atrast vietu. Tas nav viegls uzdevums, tomēr risināms. Un ka to darām, par to pastāvošiem līdzstrādniekiem nevajadzētu uztraukties. Nelaimīgā kārtā telpas ierobežojumi ir neizbēgami un tādēļ ne vienmēr varam iespiest visu, ko esam saņēmuši. Tas nenozīmē, ka Jūsu sniegumus nevēlamies.

Šoreiz varam pieteikt pavisam jauniņa līdzstrādnieka parādīšanos MLB Ziņotāja slejās. Par to mums jāpateicas Edītei Zūzenai, Siftonā, Manitobā.

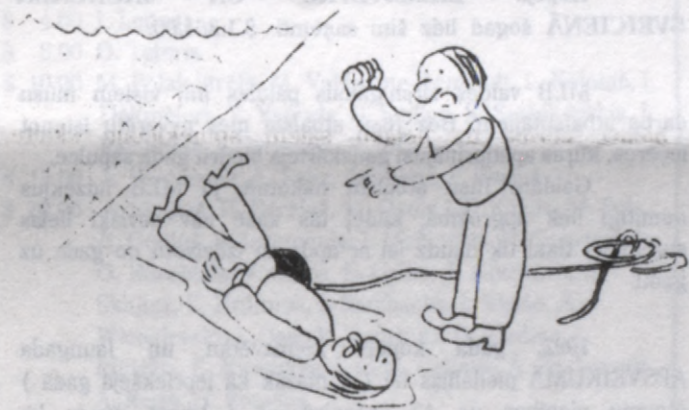
Viņš ir **LAURIS SIŅICS**, kam ir tikai 14 gadi. Dzimis 1978. gada 6. aprīlī, Rīgā. Mācās Juglas ģimnazijā, 9. klasē. Mācās labi. Interesē Latvijas vēsture un ģeogrāfija.

Zīmēt sāka no tā brīža, kad iemācījās turēt rokās zīmuli. Varbūt šī vēlēšanās zīmēt pārmantota no vectētiņa Edgara Akmentiņa, kurš bija liels zīmētājs un lauksaimniecības ierīču izgudrotājs.

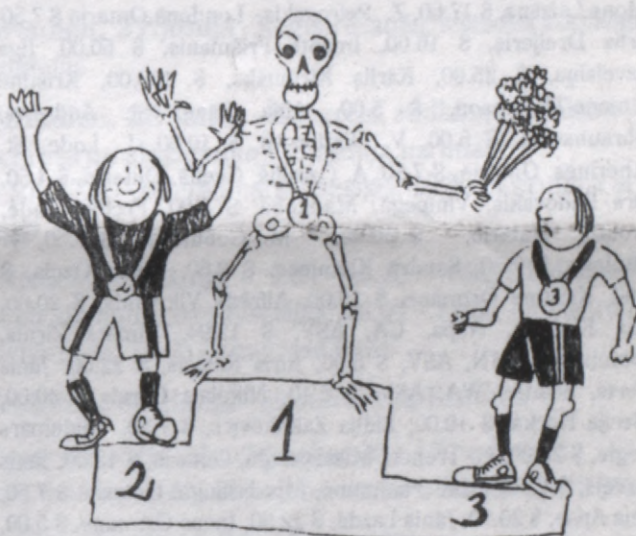
Aizraujas ar pastmarku krāšanu.

Ja Jums patīk Lauņa zīmējumi, varāt viņam aizrakstīt: Laurim, Celmu ielā 2-11, Rīgā LV - 1079.

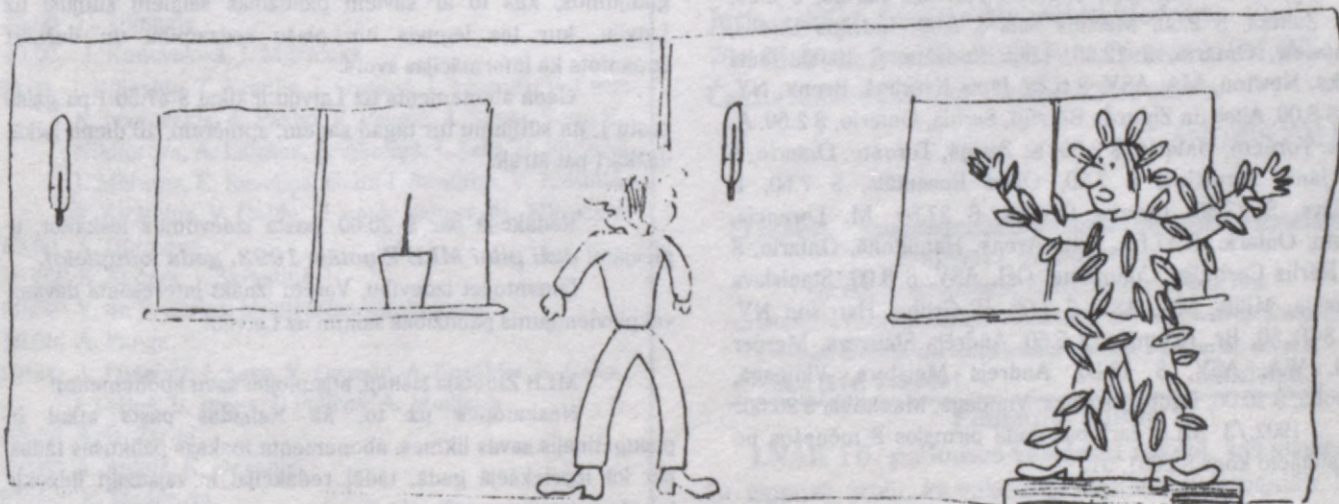
Arvien gaidām jaunu līdzstrādnieku pieteikšanos un patreizējo aktīvu līdzdalību MLB Ziņotāja sleju veidošanā. Šim darbam līdz ar datoru iegādāšanos ir pavērusās jaunas iespējas, kuras gribam izmantot. Nāciet talkā!

LAI ŠOGAD NOSLĪKUŠO SKAITS
BŪTU MAZĀKS, AR VIŅIEM TIKA
IZVESTS IZSKAIDROŠANĀS DARBS.

PĒCKARA GADOS NELAĪĶIS VAIRĀK-
KĀRT KĻUVA REPUBLIKAS
ČEMPIONS.

MANĀ ISTABĀ LAIKAM IR VĒSĀKS,
ĶO BRĀLIM LAPAS
IZPLAUKA ĀTRĀK.

Kopš 1992. gada maija esam saņēmuši sekojošus ziedojumus MLB ZIŅOTĀJA **technisko izdevumu** segšanai:

Andrejs Brūveris, Mīnchenē, Vācijā \$ 17.50, Alfrēds Kīpēns \$ 10.00, Alfrēds Zaķis, Stouffville, Ontario, \$ 7.50, Paulis Gerge, \$ 5.00, Rasma Kiršteins, \$ 212.50, Elmārs Bārdiņš, \$ 7.50 S. Kaminskis, \$ 27.50, Visvaldis Liepa, Sault Ste Marie, Ontario, Aivars Staško, Otavā, Ontario, \$ 10.00, Oskars Ozols, Revere, Masačusetā, ASV, \$ 5.00, Mirdza Moks, Cudahy, Viskonsinā, ASV, \$ 4.10, Herberts Kiors, Vankuverā, Vašingtonā, ASV, \$ 3.65, Jānis Tērauds, \$ 10.00, Mirdza Rutule, Vinipegā, Manitobā, \$ 20.00, Antons Staudžs, Vinipegā, Manitobā, \$ 7.50, Alfrēds Alksnis, Rorketonā, Manitobā \$ 10.00, J. Krastiņš, \$ 7.50, J. Metums, \$ 7.50, K. Valkers, Oakville, Ontario, \$ 7.50, Dr. J. Beldavs, Toronto, Ontario, \$ 27.50, V. Auers, Anglijā, \$ 2.50, P. Brunavs, Otavā, Ontario, \$ 2.50, Jānis Gributs, \$ 6.50, Jēkabs Šilfs, \$ 5.00, Velta Vaivads, Prescott, Ontario, \$ 7.50, Laimonis Embreks, Dix Hill, NY, ASV, \$ 8.00, Agris Pavlovskis, East Lansing, Mičiganā, ASV, \$ 6.00, Anna Štrauss, W. St. Paul, Minesotā, ASV, \$ 6.06, Fridberts Porietis, Kingstonā, Ontario, \$ 10.00, Ligita Caunite, Otavā, Ontario, \$ 20.00, Nikolajs Dulpiņš, \$ 20.00, E. Hermanovics, Toronto, Ontario, \$ 5.00, Dr. Norberts Kazdāns, \$ 27.50, Otto Puķe, Kingstonā, Ontario, \$ 5.00, Dr. Sigvards Grava, Ņujorkā, NY, ASV, \$ 6.38, Edvīns Pīlmanis, Butler, Ņudžersijā, ASV, \$ 5.22, Gunārs Grieze, San Ramos, CA, ASV, \$ 4.13, Vilma Šteinerts, \$ 2.50, V. Stengels, Otavā, Ontario, \$ 7.50, Dr. A. Vanags, Pikeringā, Ontario, \$ 30.00, Alma Gūtmane, \$ 10.00, Zigurds Ildens, Toronto, Ontario, \$ 5.00, Marija Celmiņš, \$ 18.00, Aina Kabule, \$ 18.00, Antons Laizāns, \$ 17.50, Z. Petrovskis, Londonā, Ontario \$ 7.50, Kārlis Dreijeris, \$ 10.00, Imants Frišmanis, \$ 50.00, Ilga Gravelšīņa, \$ 25.00, Kārlis Kirmušks, \$ 100.00, Kristīne Ortmane-Thompson, \$ 5.00, Aina Rāns, St. Andrews, Ņubraunsvikā, \$ 5.00, V. Nikiforovs, \$ 10.00, L. Lode, St. Catherines, Ontario, \$ 7.50, A. Ozoliņš, Gvelfā, Ontario, \$ 4.50, Ojārs Radovskis, Vinipegā, Manitobā, \$ 5.00, Fredis Linde, Toronto, Ontario, \$ 50.00, M. Gobuleva, \$ 7.50, V. Klētnieks, \$ 7.50, Sandra Klētniece, \$ 2.50, Milda Ozola, \$ 15.00, Kristīne Ortmane, \$ 15.00, Alfrēds Vikmanis, \$ 20.00, Jānis Klīdzējs, Napa, CA, ASV, \$ 12.94, Elmārs Zirnis, Bloomington, MN, ASV, \$ 5.96, Juris Kalacis, \$ 22.50, Jānis Elferts, Seattle, WA, ASV, \$ 5.10, Nikolajs Garais \$ 40.00, Valerija Horka, \$ 10.00, Lidija Zalinkēvics, \$ 7.50, Valdemārs Paegle, \$ 20.00, O. Trence, Mississauga, Ontario, \$ 12.50, Jānis Norvels, \$ 7.50, Edite Valdmane, Mississauga, Ontario, \$ 7.50, Alma Apse, \$ 20.50, Jānis Lazda, \$ 22.50, Inese Ortmane, \$ 5.00, Edvīns Poruks, \$ 27.50, Alfrēds Rimša, San Marcos, CA, ASV, \$ 22.21, Jānis Deglis, Vilimantikā, CT, ASV, \$ 8.80, R. Lucis-Delliēre, \$ 5.00, Eglons Platups, \$ 15.00, Andris Gūtmanis, \$ 10.00, Imants Klaiše, \$ 4.50, Tāļivaldis Kraulis, \$ 10.00, Elza Āboliņa, \$ 15.00, Alma Abrams, \$ 10.00, Andrejs Apinis, \$ 20.00, Helena Bērziņa, \$ 20.00, Kārlis Dreijeris, \$ 7.50, Ilga Gravelšīņa \$ 22.50, Zenta Wisniewski, \$ 22.50, Nikolajs Zariņš, \$ 5.00, Lūcija Zeltiņa, \$ 2.50, Mārtiņš Sala \$ 5.00, Indriķis Strēlis, Downsview, Ontario, \$ 12.50, Lilija Rudzāte, \$ 10.00, Jānis Gabliks, Newton, MA, ASV, \$ 5.25, Jānis Krēslis, Bronx, NY, ASV, \$ 6.00, Alise un Zigurds Bērziņi, Sarnia, Ontario, \$ 2.50, A. Jurāns, Toronto, Ontario, \$ 2.50, K. Zariņš, Toronto, Ontario, \$ 5.00, Jānis Skrastiņš, \$ 7.50, Ojārs Rozentāls, \$ 7.50, I. Klinklāvs, \$ 27.50, Jāzerps Greizis, \$ 27.50, M. Lorencis, Toronto, Ontario, \$ 17.50, Velta Avens, Hamiltonā, Ontario, \$ 2.50, Kārlis Cerbulis, Columbus, OH, ASV, \$ 8.00, Staņislavs Duļevskis, Millis, MA, ASV, \$ 7.00, P. Grūbe, Harrison NY, ASV, \$ 12.50, Br. Krūmājs, \$ 5.50, Andrejs Štauers, Mercer Island, WA, ASV, \$ 12.50, Andrejs Meisters, Vinipegā, Manitobā, \$ 20.00, Egons Jurevics, Vinipegā, Manitobā, \$ 20.00.

1992./3. MLB darbības gada pirmajos 8 mēnešos no 115 lasītājiem kopā \$ 1.661, 31.

Spiestuves vajadzībām ziedojuši:

Velta Vaivads, Prescott, Ontario, \$ 12.50, Fridberts Porietis, Kingstonā, Ontario, \$ 32.50, Nikolajs Dulpiņš, \$ 20.00, Eizens Kalniņš, \$ 5.00, Alfrēds Kviesītis, Kičinerā, Ontario, \$ 27.50, Marija Strēle-Polak, \$ 22.50, Gundega Starasts, Toronto,

Ontario, \$ 12.50, Dr. A. Vanags, Pikeringā, Ontario, \$ 20.00, Veronika Dauksts, Mississauga, Ontario, \$ 7.50, Alma Gūtmane, \$ 12.50, Marija Celmiņš, \$ 25.00, Aina Kabule, \$ 25.00, Katrīna Pētersone, \$ 5.00, Imants Frišmanis, \$ 27.50, Kārlis Kirmušks, \$ 120.00, Uldis Lūsis, \$ 10.00, Kārlis Krūmiņš, Valejfeldā, Kvebekā, \$ 22.50, Teodors un Magdalēna Lapiņi, Creston, BC, \$ 20.00, Edvīns Skapsts, \$ 17.50, Z. un B. Waldheimi, \$ 25.00, Staņislavs un Veronika Opolnieki, \$ 30.00, Helena Homyk-Guarianova, \$ 10.00, Pēteris Kupcis, \$ 12.50, Anna Kreipāns \$ 50.00, Alma Apse \$ 25.00, Alfrēds Lepše, \$ 8.00 Inese Ortmane, \$ 5.00, R. Lucis-Delliēre, \$ 5.00, Armins Millers, Ontario, \$12.50, Valeska Munčs, \$ 15.00, Arnolds Panga, \$ 50.50, Eglons Platups, \$ 15.00, Kārlis Irbitis, \$ 7.50, Tatjana Johansone, \$ 50.00, Jānis Kivītis \$ 10.00, Elza Āboliņa, \$ 15.00, Kārlis Dreijeris, \$ 10.00, G. Straume, Kvebekas pilsētā, Kvebekā, \$ 7.50, Natālija Baumanē, \$ 27.50, Alise un Zigurds Bērziņi, Sarnia, Ontario, \$ 10.00, Imants Frišmanis, \$ 72.50, Jānis Graudiņš, \$ 25.00, P. Grūbe, Harrison, NY, ASV, \$ 9.00

1992./3. MLB darbības gada pirmajos 8 mēnešos no 45 lasītājiem kopā \$ 932.50.

Abās kategorijās kopā no 160 lasītājiem \$ 2.593.81.

MLB mērķu sekmēšanai ziedojuši:

A. I. Valdmanis, \$ 10.00, Fridberts Porietis, Kingstonā, Ontario, \$ 20.00, Rita Bungay, \$ 30.00, Alma Gūtmane, \$ 10.00, Kārlis Dreijeris, \$ 10.00, Edvīns Poruks, \$ 30.00, Valdemārs Paegle, \$ 12.50, Alma Apse \$ 50.00, Alfrēds Lepše, \$ 10.00, R. Lucis-Delliēre, \$ 5.00, Roberts Karlsons, \$ 10.00, Tāļivaldis Kraulis, \$ 10.00.

1992./3. MLB darbības gada 8 mēnešos no 12 labvēļiem kopā \$ 207.50.

Kopējā ZIEMSVĒTKU UN JAUNGADA SVEICIENĀ šogad līdz šim saņemti \$ 1.364.00.

MLB valdes sirsnīgākais paldies itin visiem mūsu darba atbalstītājiem. Bez Jūsu atbalsta mēs nevarētu īstenot ieceres, kuŗas apstiprinājusi gadskārtējā biedru gada sapulce.

Gaidām Jūsu atbalstu nākotnē, jo MLB līdzekļus nemitīgi liek apgrozībā, kādēļ tās kasē nav sevišķi lielas summas - tikai tik daudz lai ar apdomu izdzīvotu no gada uz gadu.

1992. gada kopējā Ziemsvētku un Jaungada APSVEIKUMĀ piedalījās 171 (9 mazāk kā iepriekšējā gadā) ģimeņu vienības un 12 organizācijas (tikpat daudz kā iepriekšējā gadā) ar 371 kopējo dalībnieku skaitu (384).

Dalībnieki, kas vēl nebūtu nokārtojuši savas dalības maksas, laipni lūgti to izdarīt ar atbildes pastu.

Paldies itin visiem, kas piedalījās šajā kopējā sveicienā!

Sakām paldies tiem, kas pasūtīnājuši un dāvinājuši MLB Ziņotāju saviem tuviniekiem un paziņām svētkos un citos gadījumos, kas to ar saviem palīdzības saiņiem sūtījuši uz Latviju, kur tas ieguvīs itin plašu redzamību un dažkārt izmantots kā informācijas avots.

Gada abonements uz Latviju ir tikai \$ 47.50 (pa gaisa pastu), un sūtījumu tur tagad saņem, apmēram, 10 dienu laikā, dažkārt pat ātrāk.

Redakcijā par \$ 20.00, pasta izdevumus ieskaitot, ir pieejami **daži pilni MLB Ziņotāja 1992. gada komplekti.**

Izmantojiet izdevību. Varētu iznākt interesanta dāvana vai pievienojums palīdzības saimim uz Latviju!

MLB Ziņotāja lasītāji, atjaunojiet savu abonementu!

Neskatoties uz to, ka Kanadas pasts atkal ir paaugstinājis savas likmes, abonementa maksas palikušas tādas pat kā iepriekšējā gadā, tādēļ redakcijai ir vajadzīgi līdzekļi tekošo izdevumu segšanai.

Atzīmējot MLB dibināšanas 45. gadskārtu, aicinām motrealiešus kļūt par tās **biedriem!**

Būsim vienota saime, kas darbojas un kalpo mūsu sabiedrības labad.

MONTREALAS LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS

riko

sestdien, 13. februārī, plkst. 18:00, Centrā, 6955 Provost
ielā, Lašīnā

SIRSNIŅU BALLI

groziņu veidā

Kafija un tēja
DEJA pie J. Rimeikis mūzikas

INFORMĀCIJA: pie Jāņa Vernera
tel. 671-5808

IEEJA: \$ 5.00

Ielūdz

CENTRA VADĪBA

PATEICĪBA

DV Montrealas nodaļas valde izsaka sirsnīgu pateicību visiem labvēļiem, kas atbalstījuši mūsu gadskārtējo Ziemsvētku ziedojumu vākšanas akciju ar sekojošiem ziedojumiem:

- \$ 4.00 J. Leitens
- \$ 5.00 O. Teteris
- \$ 10.00 M. Polak-Strēle, M. Valdmane-Demandt, L. Kalniņš, I. Dekmeiers, V. Vaivads, G. Smilga, K. Sestakovskis, I. Reicholds, I. Ortmanis, R. Ioda
- \$ 15.00 L. Varslavāns, L. Lapa, Anonīms, P. Zariņš
- \$ 20.00 A. Skujiņš, H. Bērziņš, M. Ozols, Z. Kušils, M. Sala, B. Godiņš, S. Jerumanis, J. Mežinskis, P. Gasparovičs, O. Rozentāls, V. Ozola, E. Gailis, A. Gūtmanis, E. Skujiņš, E. Krūmiņa, I. Rambachs, I. Klaiše, A. Wiesnievski, J. Osis, V. Tomsons, D. Ziediņa, L. Rudzāts, E. Kirstukas, J. un E. Gributs, A. Zushmanis, A. Reiss, H. Romans
- \$ 25.00 J. Birze, K. Irbitis, M. Štauers, E. Balulis, J. A. Ierasts, A. Kabule, H. Zvigulis, P. Gerge, R. Bungay, P. Zujevs, S. Opolnieks, P. Zaļums, V. Fride, A. Bremze, R. Vitiņš, K. Timermanis, E. Malderis
- \$ 30.00 F. Bogdanovs, I. Frišmanis, J. Kalacis, A. Sproģis, E. Krūze, B. Krūmājs, A. Krievs, P. Kupcis, J. Peičs, J. Blusanovičs, K. Dreijeris, L. Stadiņš, R. Leimanis, J. Ķivītis, G. Straume, V. Ozols, E. Leimanis
- \$ 35.00 H. Ulmanis
- \$ 40.00 J. Konovalovs, J. Mūrnieks
- \$ 50.00 J. Bilinskis, T. Kraulis, J. Ozoliņš, J. Tērauds, P. Casno, K. Ivanovskis, A. Paabo, V. Paegle, A. Skuja, V. un K. Nikiforovs, A. Laizāns, E. Āboliņš, J. Začs, E. Sprincis, J. Metums, E. Reveliņš, G. un I. Strautiņi, V. Klētnieks, R. Kīršteins, V. Golde, U. un A. Valters, M. Vikmanis
- \$ 65.00 A. Gūtmane
- \$ 75.00 E. Auders, J. Skrastiņš
- \$ 80.00 V. un S. Zariņi, Montrealas katoļu kopa
- \$ 85.00 A. Panga
- \$ 100.00 A. Pušpurs, J. Ļavs, V. Grunde, A. Krauklis, K. Čaks, J. Odīns, B. Innus, J. Paliņš, A. Melderis
- \$ 115.00 A. D. Zariņi
- \$ 150.00 A. Apinis, K. Deksnis
- \$ 200.00 E. Dudarova,
- \$ 250.00 J. Norvels
- \$ 500.00 S. Esmiņš, anonīms

No 124 ziedotājiem kopā ir ienākuši \$ 6084.00.

Paldies Jums ikvienam par lielo devumu. Patreiz mūsu tautai dzimtenē ir grūti laiki, tādēļ būtu vēlams kuplāks ziedotāju skaits nākotnē. Ar skaistiem vārdiem vien nepietiks.

Mūsu katra pienākums būtu atbalstīt tautu materiāla veidā. Pierādīsim to ar saviem ziedojumiem nākošajā ziedojumu vākšanas akcijā, ka mīlam savu tautu dzimtenē.

A. Zariņš, ziedojumu akcijas
vadītājs

Vispasaules Latviešu ARCHITEKTU UN BŪVINŽENIERU

kongress Rīgā 1993.g. 27-30 jūnijam

AICINĀJUMS UZ RĪGU

Kongresa organizācijas komiteja aicina latviešu architektus, būvinženiekus un citus intresventus aktīvi piedalīties kongresā ar referātiem, ziņojumiem, eksponātiem. Kollēgas dzimtenē joprojām gaida atbalstu. Iegūtā neatkarība vēl nav nodrošinājusi latvju tautai pilnīgu brīvību

Kongress notiks Rīgas jūrmalā, Majoros. Dalībniekiem paredzēta kopēja ligošana, vairāki izbraukumi pa Kurzemi, kuģīša brauciens pa Lielupi un nozīmīgu vietu apmeklēšana. Kongresu rīko Latvijas Būvinženieku savienība un Latvijas Arhitektu savienība, cieša sadarbībā ārzemēs ar Latviešu Inženieru Apvienību un Latvijas Arhitektu biedrību.

Trešdien, 23. jūnijā - Ligošana

Svētdien, 27. jūnijā - Reģistrēšanās, izstādes atklāšana
kokteilis

Pirmdien, 28. jūnijā - Kongresa atklāšana: ministra A. Prūša un akadēmiķa J. Stradiņa uzrunas
9.30 - 17.30 - referāti paralēlsesijās; 19.30 ekskursija ar kuģi

Otrdien, 29. jūnijā - 9.00 - 15.00 - referāti/diskusiju kopu ziņojumi paralēlsesijās; 16.00 - 17.00 - noslēguma plenārsēde; 18.00 - kongresa balle

Trešdien, 30. jūnijā - ekskursija pa Kurzemi

Kongresa reģistrēšanās maksa līdz **15. martam**
ASV \$50 vai KAN \$64 bet pēc 15. marta ASV \$60, KAN \$76

Referāti piesakāmi līdz **15. martam**

Referātu un telpu pieteikumi pensionātā un reģistrācijas maksa nosūtāma:

Andris A. Palejs, Latviešu Inženieru Apvienība,
101 Brock Cr, Pointe Claire, Que. Canada H9R 3B9 vai

Juris Galdiņš, Latvijas Arhitektu biedrība,
70-4 Melrose Ave, Toronto Ont. Canada M5M 1Y5
Čekus lūdzu rakstīt uz organizācijas vārdu.

ANDRIS PALEJS

EQ&A

EDWIN I. GARNIS, Eng.

PRODUCT AND BUSINESS DEVELOPMENT CONSULTING

CREATIVE PROFESSIONAL MANAGEMENT SUPPORT AND SERVICES

Project, technical, and entrepreneurial skills with a Latvian foundation

TEL.: (514) 345-5991

MONTREAL

Pamanīta kļūme:

LNAK 16. padomes vēlēšanu rakstā, kas iespiests 19. lappusē, jābūt, ka vēlēšanās kandidē 49 kandidāti. No saraksta izlaists **Roberts Klaiše**, pareizējais MLB deleģētais padomes loceklis un bijušais montrealietis.

Montrealā šī gada LNAK padomes vēlēšanās ir pārstāvēti ar 3 kandidātiem - Māru Valdmani-Demandt, Mārtiņu Štauveru un Jāni Tēraudu. Montrealieši, palīdziet saviem kandidātiem iekļūt padomē! Piedalieties vēlēšanās!

PAR VIŅU RAKSTA...

Gleznotāja **Andra Leimaņa** gleznoto Montrealas skatu reprodukcijām rotātas svētku apsveikuma kartiņas izdevis Pierre Belvedere Inc. uzņēmums.

Par viņu plašāk rakstījis un vienu gleznu reprodukciju - "Šerbrukas iela" ievietojis Magazin/Art mākslas žurnāls savā 1992. gada decembra numurā. Žurnāls iznāk atsevišķos izdevumos angļiski un franciski. No pēdējā Svešvalodu nodaļā šoreiz ievietojam francisko publicējumu par mūsu šejienes sabiedrībā plaši pazīstamo un atzīto mākslinieku. Vēlam viņam panākumus turpmāk!

PĀRAGRI NOSLĒDZIES MŪŽS

21. janvārī, Montrealā, traģiski beidzies 23 gadus vecā **Dāvīda Pušpura** mūžs. Viņš bija Latviešu skolas Montrealā sekmīgs absolvents. Darbojās tautas deju vienībā Ačkups, dziedāja Montrealas jauktā kori Atbalss. Mācījies latviešu valodu J. Riekstiņa Rietummičigenas Latviešu izglītības centrā. Aktīvi darbojies latviešu lauku ipašumā Tērvete. Pagājušā gadā apciemoja Abreni, Francijā.

Aizlūgumu 27. janvārī Collins bērū namā vadīja māc. G. Hūns. Goda sardzē stāvēja ačkupieši. Ērģeļu mūziku atskaņoja Andrejs Vitols. Liela bija sēru draudze, papildot bērū namu līdz malām - krietni pāri simtam.

Atvadu vārdus teica Atbalss koŗa diriģents Andris Gūtmanis, Tērvetes nometnes vadītājs Jānis Mateus, Latviešu sabiedriskā centra priekšnieks Jānis Tērauds, Alberts Caune, Ačkupa pārstāve Indra Freiberga un draugs Roberts Vitiņš.

Pēdējā gaitā 28. janvārī viņu izvadīja māc. G. Hūns un pavadītāju saime.

Pēc viņa sēro vecāki, māsas, latviešu sabiedrība, it sevišķi jaunieši.

Š.

DARBS

Dzimtenes debesis

kā mātes acis raugos -

tik darbu mīlot,

māte mīļa būs.

Tad zilā,

pelēkā,

mākoņainā,

skaidrā

asins sārtā -

debess tuva būs!

Ne deklarēt,
bet izjust,
izbaudīt

šo patiesību sirmo

kā paša gūtās

tulznas sūrst,

kā smaržo paša pļautā zāle

un maize

paša ceptā

jāizgaršo ir!

Tik darbs

un tikai darbs

ir mērs,

kas pelavas no graudiem sijā,

kas cilvēku

no maza zēna kaj,

kas mīlēt liek

uz uzticību māca

kad pašam sirds

un latvju

bērziem

sāp.

I. RAĻA

RAUJ CIK VAR

Agrāk krietni strādājam
Un par tautu gādājām,
Latvju zeme plauka, zēla,
Pati tauta viņu cēla,

Tagad Latvijā maz tādi

Pati valsts kam rūpēt rūp,

Liels vairums ir kautkādi,

Kuŗu dēļ valsts čupā drūp.

Daudzu ļauŗu uzskatā

Slaucamgovs ir Latvija,

Neviens jau to nebaŗo,

Bet gan daudzi slaukt grib to.

Pēdējs piliens jāizspieŗ,

Kaut tas lopiņš sāpes cieŗ.

Tas jau arī nav tik traki,

Mums tak jāpiepilda maki!

Daŗi saka: "Dzīve laba,

Vajag pašiverēties!"

Palīdz mantkāŗīga daba

Un ja neprot kaunēties.

Katrs rauj uz savu pusi,

Kamēr vien vēl ir ko raut,

Zeme iet uz postu klusi.

Netrūkst, kas to palīdz graut.

FREDIS

Borisa skaŗu plate, ko iedziedājuŗi
militāŗisti

SABIEDRISKĀS DZĪVES LAIKRĀDIS

Biežāk lietoto telpu adreses Sv. Jāņa igauņu baznīca, kur notiek dievkalpojumi, 4345 Marcil ielā.
Ev.-lut. Trīsvienības draudzes nams - 3438 Rosedale Avenue, telefons 489-3224
Montrealas latviešu sabiedriskais centrs - 3955 Provost ielā, Lašīnā, telefons 634-4082

3. februārī, plkst. 19:30, Latviešu centrā, A/S "Bebri" kārtējā sanāksme.

7. februārī, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes kārtējais dievkalpojums.

10. februārī, plkst. 19:30, latviešu centrā, Montrealas latviešu sabiedriskā centra valdes sēde.

11. februārī, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas Latviešu Pensionāru Apvienības kārtējā sanāksme.

13. februārī, plkst. 18:00, Latviešu centrā, Centra rīkotā **SIRSNIŅU BALLE** (Skat. paziņojumu 29. lpp.!))

14. februārī, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes kārtējais dievkalpojums.
plkst. 14:30, apmēram, pēc dievkalpojuma, draudzes sapulce ar sekojošu darba seku: sapulces vadības vēlēšanas, ziņojumi, vēlēšanas un dažādi jautājumi.

20. februārī, plkst. 13:30, Latviešu centra Kamīna zālē, DV Montrealas nodaļas **gada sapulce** ar ziņojumiem, vēlēšanām, budžeta iztirzāšanu, pārskats par aizvadītā gada saīņu akcijām un nākotnes palīdzība Latvijai.

21. februārī, plkst. 10:30, Notre Dame bazilikas Jēzus Sv. Sirds kapelē, 426 St. Sulpice ielā, Montrealas latviešu katoļu draudzes dievkalpojums.

28. februārī, plkst. 11:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes kārtējais dievkalpojums

3. martā, plkst. 19:30, Latviešu centrā, A/S "Bebri" kārtējā sanāksme.

6. martā, plkst. 16:00, Latviešu centra Kamīna zālē, plkv. O. Kalpaka, kalpakiešu un Latviešu leģiona atcere.

7. martā, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes plkv. O. Kalpaka piemiņas dievk.

11. martā, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības kārtējā sanāksme.

14. martā, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes kārtējais dievkalpojums

21. martā, plkst. 13:30, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, ev.-lut. Trīsvienības draudzes kārtējais dievkalpojums.

21. martā, plkst. 15:30, Latviešu centrā, Montrealas latviešu sabiedriskā centra gada sapulce.

3. aprīlī, plkst. _____, Latviešu centrā, Montrealas Latviešu biedrības gadskārtējais **APRĪĻA JOKS** sarīkojums.

24. aprīlī, plkst. 15:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu kredītsabiedrības gada sapulce.

24. aprīlī, plkst. _____, Latviešu centrā, DV KV viesizrāde ar A. Egliša lugu "Jolanda Durbe" režisora G. Vērenieka režijā

Vēršam Jūsu uzmanību uz faktu, ka nevaram garantēt absolūtu SABIEDRISKĀS DZĪVES LAIKRĀŽA pareizību. Neskaidrību gadījumos aicinām sazināties ar pasākumu organizētājiem.

Vispasaules Latviešu **Architektu un Būvzinieņu** kongress Rīgā

1993. g. 27 - 30 jūnijam

Reģistrēšanās maksa līdz **15. martam** ASV \$50 vai Kan \$64

A. Palejs, Latviešu Inženieru Apvienība,
101 Brock Cr., Pointe Claire, Que. Canada H9R 3B9

J. Galdiņš, Latvijas Architektu biedrība
70-4 Melrose Ave, Toronto Ont. Canada M5M 1Y5

SPECIALIZĒJOS VISĀ MONTREALAS RIETUMU SALĀ

RE/MAX
royal (jordan) inc
independent member broker

renda e. lasdinagent d'immeuble
real estate agent

101 amherst
beaconsfield, que. H9W 6Y7
res. (514) 630-7105
fax (514) 694-8176

694-6900**PĒRCIET VAI PĀRDODIET?****Tulītējs BEZMAKSAS Jūsu īpašuma tirgus cenas novērtējums****Lūdzu, zvaniet šodien!****RENDA LAZDIŅŠ - 630-7105**

Šo **MLB Ziņotāja** numuru izdalām lasītājiem uz rokas **MLB 45** gadu jubilejas sarīkojumā 30. janvārī, bet pārējos eksemplārus nododam Kana-
das pastā 1. februārī.

Arvien atsevišķas burtnīcas noklist pastā, tādēļ lūdzam zvamīt, ja neesat saņēmuši izdevumu laikus!

1993 II **MLB Z** 1.175 e**COLLINS CLARKE**
MACGILLIVRAY
WHITEFLOWERS
by
Ferguson**Funeral Directors**

5610 Sherbrooke St. W.,
Montreal — Business Office
514 - 483-1870

MLB Ziņotāja administratorei, A. Porietei-Bedard, 113 Highgate Ave., Pointe Claire, Quē., Canada H9R 2X5, tel. 514-697-6624

Ar šo nosūtu **MLB Ziņotāja** abonementa samaksu par _____ gadu/iem (\$ 27.50 un \$ 22.50; skatiet zemāk)\$ _____
Gaisa pasta piemaksu (ASV - \$ 6.00, citos kontinentos - \$ 20.00)\$ _____
Ziedoju tehnisko izdevumu segšanai\$ _____
Ziedoju spiestuves uzlabošanai, mašīnu iegādei\$ _____
Vēlos saņemt sekojošus MLB Ziņotāja agrākos numurus _____ ā \$ 2.50 ziedojums.....\$ _____
Dāvinu MLB Ziņotāju\$ _____

(Maksātāja vārds, uzvārds, adrese , pasta kods, telefona numurs) Paraksts

MLB ZIŅOTĀJS / ISSN 0227 - 2433**IZDEVĒJA:** Montrealas Latviešu Biedrība, 291 Lorraine Dr., Baie d'Urfē, Quē., Canada H9X 2R2, tālrunis 514-457-9832**REDAKTORS:** Mārtiņš Štauers, 291 Lorraine Drive, Baie d'Urfē, Quē., Canada H9X 2R2, tālrunis 514-457-9832**ADMINISTRATORE:** Anita Poriete-Bedard, 113 Highgate Ave., Pointe Claire, Quē., Canada H9R 2X5, tālrunis 514-697-6624**EKSPEDĪCIJA:** Velta Ozola **DARBINIEKI:** Elmārs Bārdiņš, Jānis Birze, Imants Freibergs, Anna Kreipāns, Inese Ortmane, Voldemārs Ozols, Aina Paegle, Voldemārs Paegle, Anna Skujiņa, Ilga Štauvere, Vilma Ulmane un daudzi citi.**MLB ZIŅOTĀJA ABONEMENTA MAKSA:** \$ 27.50 gadā; **MLB** biedriem, pensionāriem un kaŗa invalīdiem \$ 22.50; **gaisa pasta piemaksa uz ASV \$ 6.00, uz citiem kontinentiem - \$ 20.00 gadā; atsevišķas burtnīcas - pret \$ 2.50 ziedojumu.**

Lappušu sleju maksas: mazākais paziņojums \$ 20.-, 1/4 lpp. - \$ 25.-, 1/3 lpp. - \$ 30.- pilna lpp. - \$ 60.-, paziņojumu sagatavošana - \$ 20.-; čekī rakstāmi uz **Montreal Latvian Society** vārda. **MLB Ziņotājs**, tāpat kā **MLB**, ir bezpeļņas pasākums.

MLB Ziņotājs iznāk ik mēneša sākumā. Materiāli tekošajam numuram iesūtāmi vai nododami redakcijā līdz ik mēneša 15. datumam. Par izdevumā publicēto rakstu saturu atbild to autori. Redakcija var rakstus isināt. Raksti un vispārējās ziņas nepauz ne **MLB** valdes, nedz redakcijas, nedz tās darbinieku ieskatu iztirzātos jautājumos. Rakstu autoriem jāuzdod pilna adrese, telefona numurs un jāparakstas. Redakcija iesūtītos rakstus neuzglabā un nesūta atpakaļ.

MONTREAL LATVIAN SOCIETY
ASSOCIATION LETTONE DE MONTREAL

FEBRUARY 1993 FEVRIER

MONTHLY BULLETIN MLB ZIŅOTĀJS
BULLETIN MENSUEL MLB ZIŅOTĀJS

Envoyé par la Association Lettone de Montreal; Sent by Montreal Latvian Society - 291 Lorraine Dr., Baie d'Urfé, Quē., Canada H9X 2R2, tel. 514-457-9832